

Giới thiệu Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất

Mở trang nhật ký đã ố vàng trong truyện Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất của tác giả Phi Ngự Nhất Điều, năm tháng tự do phóng khoáng kia liệu vẫn còn cất giấu đâu đó ở một góc sâu kín nhất trong tim? Tay cầm cuốn lưu bút, là bàn tay ai đã nắn nót ghi nên đôi dòng câu chúc? Album hình nhật lại từng hồi ức, một người từng hứa sẽ mãi mãi bên ta, giờ đây có phải vẫn là người bên cạnh? Những năm tháng thanh xuân của em đều liên quan đến anh, dù là người bình thường cũng luôn mang trong mình những ký ức không hề bình thường nhất. Câu chuyện ngôn tình hiện đại này dành để ghi nhớ những năm tháng dù đã đi qua nhưng vẫn khiến chúng ta không nguôi nhớ về. Mời bạn cùng đón xem truyện hay này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Cảm ơn mọi người đã cứu rỗi đời tôi.

Lật mở cuốn lưu bút, một tờ giấy đã ố vàng từ bên trong rơi ra nằm xuống mặt đất, tôi khom lưng nhặt lên, nét chữ tròn tròn vô cùng nắn nót hiện lên trên trang giấy, hồi ấy tôi còn tự hào vì chữ nghĩa của mình lắm, thế mà bây giờ nhìn lại chỉ thấy vừa non nớt vừa xiêu vẹo. Hai hàng chữ còn mang theo vết mực mờ mờ, đã nhuộm một lớp màu thời gian.

Tôi ngẩng đầu nhìn người nào đó đối diện mình đang có vẻ lúng túng không yên rồi cười nhẹ một cái, để cuốn lưu bút xuống, tôi đặt tay mình lên mu bàn tay người đó, không lên tiếng.

Sự im lặng giữa chúng tôi, giống như đã sớm trở thành một loại thói quen, cũng dường như là một kiểu ăn ý, yên tĩnh ở bên cạnh đối phương, hương thụ không gian tĩnh lặng êm đềm không chút phiền nhiễu.

Tôi ngẩn nhìn gương mặt vẫn còn mang theo đôi nét trẻ con của cậu ấy, từ khi chúng tôi biết nhau đến bây giờ, về ngoài của cậu ấy gần như chẳng có quá nhiều thay đổi. Trong khoảnh khắc ngẩn ngui, đột nhiên tôi có một loại ảo giác: chúng tôi hãy còn sống trong những tháng năm đã chạy đi xa thật xa ấy.

“Thì ra năm đó cậu luôn yêu thầm mình?” Thực ra, tôi rất thích chọc ghẹo cậu ấy, có điều gần đây tôi phát hiện hình như cậu ấy đã không còn là chàng trai hiền lành, chất phác của ngày xưa nữa rồi.

“Đúng thế, mình thể hiện rõ ràng như vậy mà cậu vẫn không biết, nói nghe xem cậu có phải là nữ sinh ngốc nhất mà mình từng gặp không?” Biết ngay mà, năm đó tôi còn đóng khung hình tượng cậu ấy là một chàng trai kiêu ngạo nội tâm nữa đấy.

Nhưng nhắc chuyện năm đó ấy à...

Ngay lúc này tôi thực sự rất hạnh phúc, vì chúng tôi của thời niên thiếu cuối cùng đã không bỏ lỡ nhau. Chợt suy nghĩ của tôi trôi miên man về những năm tháng quá khứ tươi mát một màu xanh.

.....

Tôi còn nhớ rất kỹ ngày đầu tiên quen cậu ấy, hôm ấy trời rất xanh.

Tôi ngồi một mình trên khán đài hướng mắt nhìn ra sân thể dục rộng lớn, ngần người theo thói quen muôn đời khó bỏ. Hoàn cảnh lạ lẫm, yên tĩnh đến vô cùng, tôi vừa sợ hãi trước cô đơn lại vừa cảm thấy hương thụ loại cảm giác này.

Ngẩng đầu bốn mươi lăm độ mắt long lanh nhìn trời là ưu thương phải không nhỉ? Được rồi, chính tôi cũng bị bản thân mình dọa sợ luôn.

“Tâm trạng không tốt thì đi siêu thị bóp mí gói [1], đừng có mà ở đây ra vẻ buồn thương sầu muộn!” Nếu mà nhân vật nữ dũng mãnh nào đó ở đây, chắc chắn cậu ấy sẽ nói với tôi những lời như thế.

“Phụt!” Tôi không nhịn được phải bật cười thành tiếng.

“Reng reng reng...” Tiếng chuông đột ngột vang lên từ một nơi nào đó làm tôi giật nảy mình.

Hoảng hốt cúi nhìn đồng hồ đeo tay, thì ra đã mười giờ rồi, thế là tôi ba chân bốn cẳng đứng dậy, mơ màng tìm con đường lúc này đã dẫn mình đến đây. Sau đó nữa... tôi khóc không ra nước mắt nhận ra quả nhiên mình bị lạc đường thật rồi.

Vậy là vừa chậm rãi rẽ lần mò tìm đường về, vừa tiếp tục theo thói quen ngẩn người.

Tôi đến từ một trấn nhỏ vô cùng yên bình, có thể nói, trong cái trấn nhỏ của chúng tôi chẳng có thứ gì để gọi là bí mật cả. Từ chuyện lớn như chủ tịch

trần sắp sửa bước lên bục đọc chính sách, đến chuyện nhỏ như bà vợ nhà nào vi phạm chính sách dân số phải âm thầm đi sinh vào ban đêm, đều sẽ rất nhanh truyền đến tai bạn, giúp bạn hoàn toàn lĩnh hội được thể nào gọi là tám chuyện không giới hạn, tám mọi lúc mọi nơi.

“Nghe nói trong thôn chúng ta có người thi được hơn sáu trăm điểm nhưng không vào trường cấp ba Số 1 mà chọn học ở trường Số 3, nhà ai có đứa con gái gốc thế chứ!” Bà đi A nào đó lên tiếng.

“Tôi cũng nghe nói, hình như là con gái của anh trai của em họ A Nguyên, tên là cái gì mà...” Bà đi B nào đó nói.

Các dì ơi, thực ra con không để ý các gì nói con gì đó đâu, nhưng mà các dì có thể đừng đứng trước nhà con mà nói như vậy được không? Các dì muốn con sống sao?

Thôi thì đành, đi vòng cửa sau vậy, tôi đứng là vô dụng quá mà, người ta tám chuyện về tôi, thế mà người phải tránh tránh núp núp cũng là tôi luôn.

“Dung Dung này, năm nay cháu thi vào cấp ba phải không nhỉ? Định học ở trường nào vậy?” Ai ya, trốn khỏi tai mắt của hai bà dì, vòng về nhà lại chạy trời không khỏi nắng bị bà hàng xóm cạnh nhà tóm được.

“Dạ, chào bà Chu ạ. À, cháu định học ở trường cấp ba Số 3.” Tôi ngoan ngoãn nê nếp trả lời, còn gật đầu cười với một bà lão khác đang đứng cạnh bà Chu nữa.

“Trường Số 3 cũng được.” Tôi nghe ra được chữ “cũng” kia, có điều chẳng sao cả, thực sự tôi không để ý đâu, suy cho cùng mấy lời thế này tôi đã nghe vào tai nhiều lắm lắm rồi.

“Bà Chu, cháu phải về nhà nấu cơm, cháu xin phép đi trước ạ!” Người lớn lúc nào chẳng có vô số lời không bao giờ nói hết, kỳ thực nghe bọn họ cảm râm cũng không sao, nhưng mà tôi còn phải nhanh nhanh chóng chóng đi về nhà.

“Con bé này là con gái nhà A Phát hả? Tướng mạo cao ráo thật đấy!” Tôi nghe được bà lão bên cạnh bà Chu hỏi bà ấy. A Phát là chú hai của tôi, có lẽ bà ấy nhầm tôi với em họ rồi, trong thôn “con nít” trạc tuổi tôi rất nhiều, cho nên nhận nhầm cũng là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa thôi.

“Là con gái nhà A Năng, con gái nhà A Phát không cao như thế, cũng không trắng như thế, với lại đã đến tuổi thi vào cấp ba đâu.” Chính xác, tôi được thừa hưởng vẻ ngoài cao ráo của ba và gen trội nước da trắng bóc của mẹ, chắc đây là ưu điểm lớn nhất sáng chói nhất của tôi rồi đấy.

Vẫn nên nhanh đi thôi, tôi là đang vô tình nghe lỏm đấy. Con người tôi ấy à, xem như tương đối hướng nội đi, chào hỏi người không quen thân lắm thì cũng tạm tạm, nhưng nếu bắt tôi nói mấy câu khách sáo này kia nọ, tôi tuyệt đối sẽ để lại cho bạn một hiện trường lạnh ngắt, tẻ nhạt, đặc biệt là khi phải đối mặt với loại sinh vật giống đực. Có lúc tôi cảm thấy tôi và thế giới này cứ như thể “chúng ta không thuộc về nhau” vậy.

Tháng ngày lễ ra cứ bình bình thường thường kéo nhau đi thôi, thế nhưng hôm thi vào cấp ba nhân phẩm bùng nổ[2], kết quả thi của tôi thế mà lại đứng thứ ba toàn trường, đứng thứ sáu toàn trấn. Thật lòng mà nói, đến tận bây giờ tôi vẫn không dám tin đâu. Bởi vì lúc đạt thành tích tốt nhất, chẳng qua tôi cũng chỉ xếp thứ năm mươi toàn trấn mà thôi.

Sau khi có kết quả, ba từng hỏi tôi có muốn vào trường Số 1 học hay không. Ba hỏi thăm người khác, người đó nói bây giờ chưa có điểm chuẩn, trường vẫn đang tổ chức tuyển sinh, nếu muốn vào học người đó sẽ gọi điện thoại cho hiệu trưởng, sau đó mời một bữa cơm là được rồi.

Thành thật mà nói, bản thân tôi được bao nhiêu cân lượng tôi còn không biết hay sao, trường Số 1 quá không thích hợp với tôi, loại thành tích chỉ nhờ vào một phút nhân phẩm bùng nổ của tôi vào trường đó tôm tép cũng không bằng. Với lại, tính khí của ba tôi nào giờ rất thẳng thắn, tôi cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng phải cúi đầu của ông.

Làm phép so sánh, trường Số 3 là trường làng, ở ngay trấn bên cạnh, nghe nói phong cách của trường cực kỳ giản dị mộc mạc, thích hợp dành cho người đến từ nông thôn như tôi. Hơn nữa, nhờ vào đóng góp của kiều bào nước ngoài, điều kiện cơ sở vật chất của trường Số 3 không hề thua kém trường Số 1 chút nào, thêm vào diện tích rộng, khuôn viên trường là điều không một trường học ở thành phố nào có thể sánh được.

Có điều cũng vì lý do này, cùng với việc mấy năm nay điều kiện tuyển sinh nói lỏng khá nhiều, rất nhiều học sinh vô duyên với trường Số 1 ở thành phố đều ghi danh vào trường Số 3, chất lượng đầu vào cũng dần trở nên kém hơn, bình luận về trường cũng không được như trước đây nữa.

Nhưng mà những thứ này đều không quan trọng, quan trọng chính là tôi có cảm tình với nơi này – thứ cảm tình rất lạ không lý giải được, tôi cảm thấy ba năm ở đây nhất định mình sẽ thu hoạch được gì đó. Mà khi ấy tôi hoàn toàn không ngờ rằng, ba năm ở trường, những điều tôi thu hoạch được còn vượt xa hơn tưởng tượng của tôi rất rất nhiều lần.

[1]: đây là một trào lưu trên mạng ở Trung Quốc, tất nhiên có làm cho tâm trạng thoải mái hơn không thì... khó nói.

[2]: ý chỉ kết quả hoàn toàn bất ngờ không lường trước được.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Nhập Học

Hôm nhập học tôi có mẹ đi cùng, đương nhiên cũng không thể nào thiếu hai đứa BFF – bạn thân suốt đời của tôi là Triệu Văn Tuệ và Lưu Trinh Nhan được. Vừa đến nơi, còn chưa kịp để hành lý xuống, cả đám đã vội vàng chen nhau đi xem danh sách phân lớp. Ba bọn tôi đều học ở lớp Thực nghiệm, có điều tôi học lớp Thực nghiệm 1, còn hai cậu ấy học lớp 2, tâm trạng thất vọng lúc ấy không thể dùng lời mà diễn tả đâu.

Nhìn một lượt danh sách học sinh lớp Thực nghiệm 1, ngoại trừ tên của mình, tôi chẳng biết một ai hết, thế là tôi lại bắt đầu thấp thỏm không yên. Lần đầu tiên xa nhà, lần đầu tiên sống ở một nơi hoàn toàn xa lạ, lại phải tự lập suốt ba năm trời, thật lòng mà nói tôi thấy cảm thấy hơi khó tưởng tượng.

Sau khi nhận phòng ký túc xá, tôi bị môi trường “gian khổ phấn đấu” ở đây dọa cho sợ luôn. Tôi đưa mắt nhìn một vòng, có tổng cộng mười hai giường đơn, xếp ở hai bên trái phải, một phòng có mười người ở, cho nên hai giường vị trí trong cùng được dùng để chất hành lý. Phòng ký túc xá có một ban công và hai nhà vệ sinh, sau đó thì... chẳng có gì nữa. Mặc dù tôi không phải là thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng gì đó, nhưng một nơi đến tù áo và điện thoại cũng không có, tôi thật sự phải ở lại đây đến tận ba năm? Hoàn toàn không dám nghĩ ngờ, tôi bị đã kích rồi.

Đúng lúc này có một bạn nữ mặc quần áo thoải mái mang ba lô đi vào. Cậu ấy cười với tôi và mẹ, sau đó đặt ba lô xuống chuẩn bị sắp xếp đồ đạc.

Tôi bước lại gần, chuẩn bị làm quen với cậu ấy, ai biết được mẹ còn hành động nhanh hơn tôi một bước, mẹ nói với cậu ấy: “Dung Dung nhà cô tính tình không tốt lắm, lại là lần đầu tiên ở ký túc xá, có gì nhờ cháu bỏ qua cho nó nhé.” Mẹ à, con gái của mẹ dù ở nhà hơi tùy tiện nhõng nhẽo một chút, nhưng trước mặt người ngoài con là một thực nữ chính hiệu đấy ạ, mẹ đừng có vạch áo cho người xem lưng như vậy chứ!!!

Bạn nữ kia cũng rất khiêm tốn trả lời: “Cô ơi, thật ra tính tình con cũng không phải tốt lắm đâu. Cô yên tâm, bọn con sẽ sống hòa thuận với nhau mà.” Sau đó, cậu ấy quay sang tôi nói: “Chào cậu, mình là Trương Nghiên Bản.”

“Mình là Dung Dung, cậu gọi mình là A Ngư cũng được.” Tôi đáp lại cậu ấy bằng một nụ cười xán lạn. Người đầu tiên tôi quen được khi đến đây, đúng là vui quá đi!

Thế là rất nhiều năm sau, đồ ngốc nào đó tự nhận là “chồng trước” của tôi, vào lúc chúng tôi đấu võ mồm với nhau thường đặc ý nói: “Ngay từ đầu mình đã biết bản tính của cậu rồi, ngày đầu tiên gặp mẹ cậu đã nói hết cho mình rồi! Ha ha...” Đương nhiên, những chuyện này để sau rồi nói.

Dờ đồ đạc xong, tôi bảo mẹ cứ ra về trước, sau đó một mình tôi vừa dọn giường vừa tám chuyện với bạn cùng phòng mới.

“Nghiên Bản cậu là người ở đây hả?” Nụ cười âm áp vô hại thường trực trên gương mặt tôi. Theo tôi thấy, hành lý của cậu ấy không nhiều nhận gì cả, tất nhiên nếu như lấy tôi làm đối tượng so sánh.

“Ừ, mình từ trường này chuyển thẳng lên. Cậu thì sao? Chắc là ở trần khác rồi? Hình như trước đây chưa gặp cậu bao giờ? Cậu ở đâu vậy?” Xem ra bạn học Nghiên Bản cũng là người dễ nói chuyện lắm.

“Mình học Cấp hai ở trường Viễn Thanh, ngay trần bên cạnh thôi. Nghiên Bản, cậu không phải lần đầu tiên ở ký túc xá đâu nhì, mình thấy cậu trải giường có vẻ chuyên nghiệp lắm luôn!” Biết khen ngợi người khác là một thói quen tốt, tôi phải nỗ lực cứu vớt hình tượng của chính mình đã bị mẹ không tôn chút sức mà đập vỡ tan tành.

“Mình bắt đầu ở ký túc xá từ khi học Cấp hai rồi, cũng không tính là giỏi giang gì đâu, có điều chắc là nhiều kinh nghiệm hơn cậu một chút, cho nên có gì không hiểu cậu cứ hỏi mình.” Quả nhiên, mấy lời ngọt ngào ai mà chẳng thích nghe? Nhưng mà bạn cùng phòng mới này đúng là rất dễ sống chung vượt ngoài mong đợi của tôi.

“Ừ, cảm ơn cậu! Nghiên Bản cậu tốt bụng quá, nói thật nhé, lần đầu tiên mình ở ký túc xá nên cũng hơi sợ một chút!” Tôi gật mạnh đầu, còn khuyến mãi thêm một nụ cười rạng rỡ.

“À, không cần khách sáo mà.” Vậy là về mặt Nghiên Bản cũng bắt đầu trở nên ngại ngùng, “mình dọn dẹp xong rồi, mình phải đi tìm bạn đã, cậu từ từ sắp xếp, lát nữa đến lớp gặp nhé!” Nói xong, cậu ấy cầm lấy túi xách chuẩn bị bước ra cửa.

“Ừ, bye!” Tôi cười vẫy tay với cậu ấy.

Không dễ dàng gì mới dọn dẹp xong, tôi liếc nhìn đồng hồ đeo tay, phát hiện vẫn còn lâu lắm mới đến giờ tập trung. Vậy là tôi tìm lấy cây chổi, quét dọn sạch sẽ cả trong phòng ký túc xá và ngoài ban công.

Ba nói, thỉnh thoảng chịu thiệt một chút cũng xem như được lợi. Có điều, nếu thật sự phải sống cùng nhau ba năm, có những việc thực ra không cần thiết phải tính toán nhiều quá làm gì.

Quét dọn xong xuôi, tôi ngồi xuống chiếc giường vừa được trải của mình, yên lặng ngồi đợi những người bạn khác trong phòng. Nhưng đợi đến hơn nửa ngày, ngay cả một người cũng chẳng thấy.

Miễn cưỡng dần xuống cảm giác không yên và buồn bực trong người, tôi nghĩ mình cũng nên ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa. Tâm động không bằng hành động, cho nên tôi lập tức cầm lấy cặp sách của mình, đứng dậy ra khỏi ký túc xá.

Chậm chậm rảo bước không mục đích trong khuôn viên trường, tôi nhìn theo những tốp học sinh mới qua qua lại lại, tay họ xách hành lý có người nhà đi theo phía sau, vội vàng vàng ngang qua những thành viên của Hội học sinh, tôi chợt cảm thấy mình cứ rảnh rỗi thế này giống như đang phạm vào một

loại tội ác vậy.

Đi qua mấy khu phòng học, tôi phát hiện không có một ai cả, bởi vì nơi này không phải khu của lớp 10, những khóa khác bây giờ vẫn chưa bắt đầu nhập học. Tôi ngẩng đầu nhìn lên một tòa nhà, không phải rất cao, chỉ có bốn tầng thôi. Không biết một hai năm nữa, tôi sẽ học ở phòng nào trong số này?

Giữa các tòa nhà cách nhau một vườn hoa nhỏ, ngoài ra còn có một vườn hoa lớn nằm ở vị trí trung tâm của khuôn viên trường, bên trong còn trồng hai cây xoài nữa. Lạ lùng ở chỗ, hai cây xoài đó tựa sát vào nhau, nhìn thế nào cũng thấy giống một cặp tình nhân đang thân mật, chẳng biết là ngẫu nhiên hay trùng hợp nữa? Có điều, trồng ở đây thì có gì tốt? Không phải Cấp ba không được phép yêu đương hay sao? Như thế này còn không phải đang cổ vũ học sinh yêu sớm à? Thế là một lần nữa tôi được dịp thành công cười nhạo những suy nghĩ linh tinh lung tung của chính mình.

Sau đó tôi đến trước tòa nhà nghệ thuật, đứng trên bậc kéo cờ phóng tầm mắt ra xa ngắm nhìn sân thể dục của trường. Đường chạy điền kinh tiêu chuẩn 400 mét bao quanh sân bóng, màu xanh mượt của vùng cỏ non trong sân cùng màu đỏ của mặt đường chạy vừa tương phản lại vừa cân xứng nhau lạ kỳ. Sân thể dục không có một ai, không gian yên tĩnh nhưng cũng đồng thời làm người ta cảm thấy nặng nề ngột ngạt. Một làn gió nhẹ thổi lướt qua, rất dễ chịu, tôi không phải là người thích vận động, nhưng lúc này tôi lại có linh cảm chắc chắn tôi sẽ phải lòng sân thể dục ở đây.

Khi tiếng chuông vang lên, tôi mới giật mình nhận ra thì ra mình đã ngồi phát ngốc ở đây rất lâu rồi. Vậy là tôi thử men theo con đường lúc này để trở về, nhưng càng làm tôi buồn bực hơn chính là, tôi phát hiện mình lạc đường mất rồi.

Tôi là một đứa mù đường, tôi biết chứ, biết rõ nữa là chẳng khác. Bốn bề xung quanh một cái bóng cũng không có, muốn hỏi đường cũng là chuyện không thể nào. Hết cách rồi, nhìn con đường nhỏ vòng quanh trường dài không thấy điểm dừng, tôi thờ dãi ảo não, đành chấp nhận số phận nghiệt ngã mà bắt đầu bước đi.

Tôi biết chắc, men theo con đường này nhất định sẽ tìm được cổng trường, đến được cổng trường nhất định có thể tìm được người để hỏi rồi. Liếc nhìn đồng hồ đeo tay, tôi nghĩ thâm trong đầu, cứ đi vòng vòng thế này, không đi trê là không thể nào. Thôi cũng được, dù sao đến trê còn tốt hơn không đến.

Đi được một lúc, chợt nhìn thấy phía trước có hai nam sinh, không quan tâm đến việc xấu hổ nữa, tôi lập tức chạy lên bắt chuyện: “Chào hai cậu, hai cậu cũng là học sinh mới phải không? Mình bị lạc đường, mình đi cùng hai cậu đến chỗ phòng học được không?” Hoàn cảnh cấp bách nhưng tôi vẫn không quên mỉm cười theo chuẩn mực nữ chính hiệu.

“Cậu cũng là học sinh mới hả? Chắc không phải người ở đây đâu nhỉ? Trường này rộng lắm, lạc đường cũng là chuyện thường tình mà, cậu đi cùng với bọn mình này!” Một trong hai nam sinh rất nhiệt tình nói chuyện với tôi.

Cậu bạn này tên là Tạ Tiến Xương, là người rất thích nói chuyện. Cả đoạn đường đều là cậu ấy nói bọn tôi nghe, hoặc là cậu ấy hỏi tôi trả lời, nhờ vậy bầu không khí mới không trở nên lúng túng, nhạt nhẽo.

Đến dưới hai tòa nhà của khóa lớp 10, cậu ấy hỏi tôi học lớp mười mấy.

“À, lớp Thực nghiệm 1.” Tên lớp dài ngoằng thế này đúng là tôi có chút không quen.

“Vậy thì hai cậu học cùng lớp đấy,” cậu ấy đưa tay chỉ cậu bạn suốt đường đi không hề lên tiếng đang đứng bên cạnh, sau đó đẩy cậu bạn kia một cái, nói: “Cậu đưa cậu ấy đi lên đi, mình đi trước nhé.”

“Bye!” Vừa dứt lời cậu ấy đã xoay người chạy biến vào một trong hai tòa nhà.

“Bye! À, còn nữa, cảm ơn cậu nhé.” Tôi nói với theo bóng lưng của cậu ấy.

“Đi thôi!” Cậu bạn kia ra hiệu bảo tôi đi cùng cậu ấy.

Xem ra cậu bạn này cũng giống tôi, đều không quen bắt chuyện với người lạ. Cho nên, quãng đường còn lại, một câu nói bọn tôi cũng tiết kiệm cho nhau. Đúng là ngại quá đi mất, may mà đoạn đường cũng không còn dài lắm.

Sau khi đến được lớp học, tôi nhỏ giọng nói với cậu ấy hai tiếng “cảm ơn”. Đưa mắt quét một lượt quanh lớp, tôi nhanh chóng nhìn thấy bạn học Nghiên Bân, vậy là tôi chạy thẳng đến nói muốn ngồi cùng cậu ấy. Cũng may ấn tượng của cậu ấy với tôi không đến nỗi tệ, cậu ấy rất sáng khoái nhường chỗ cho tôi. Cuối cùng, tôi đã tìm được “người quen” rồi. Đến lúc này, quả tìm căng thẳng phập phồng trong lồng ngực từ lúc lạc đường của tôi mới từ từ nhẹ nhõm trở lại.

Cũng có thể xuất phát từ bản năng, vì lo sợ bản thân chỉ có một mình, cho nên từ một người thường ngày luôn thụ động và hướng nội, tôi chủ động làm quen bắt chuyện với tất cả bạn cùng phòng mới của mình. Đại khái có lẽ vì tôi luôn thể hiện mình âm ỉ và dễ gần, cũng có lẽ vì các bạn vốn rất dễ sống chung, nên mọi người ai cũng băng lòng thân thiết với tôi.

Khi đợt huấn luyện quân sự kết thúc, tôi đã thành công nhập bọn với hầu hết bạn cùng phòng, cũng từng chút một thả lỏng bản thân với bản tính thật của mình. Tất nhiên, ngoại trừ một người – là Lô Tiểu Nghiên. Nghe đồn cậu ấy là dân thành phố, vẻ ngoài lại xinh đẹp, ngay ngày đầu tiên vào học đã vinh dự được bầu làm hoa khôi của lớp, giành được sự mến mộ sâu sắc của đám nam sinh và sự ghen tị của đám nữ sinh.

Không có quan hệ tốt với cậu ấy không phải vì tôi tự ti, mà vì trong thời gian huấn luyện quân sự cậu ấy chỉ bắt chuyện với đám nam sinh, ở ký túc xá từ sáng đến tối cũng chỉ cầm điện thoại nói chuyện với đám nam sinh, về cơ bản không để ý đến người khác.

Sau khi chính thức vào học một tuần lễ, điện thoại của cậu ấy cuối cùng bị giáo viên tịch thu mất. Vì sao lại nói là “cuối cùng”? Bởi vì trường Số 3 có quy định không cho phép học sinh mang điện thoại đến trường. Muốn gọi điện thoại? Được chứ, xin mời ra khỏi ký túc xá rẽ phải, cảm ơn.

Sau khi bị tịch thu điện thoại, cuối cùng cậu ấy đã phát hiện ra sự tồn tại của “loại sinh vật gọi là bạn cùng phòng” và bắt đầu lấy lòng vài người trong số chúng tôi. Dùng cách diễn đạt khác thì là, cậu ấy phát hiện trong số “loại sinh vật gọi là bạn cùng phòng” có một số người có điện thoại di động. Có điều bởi vì buổi tối cậu ấy nói chuyện điện thoại quá khuya, lại không chịu khống chế âm lượng, cho nên đã đắc tội với tất cả mọi người trong phòng.

Là nữ sinh của lớp Thực nghiệm 1, những việc như tẩy chay gần như không hề xuất hiện, cho nên mọi người cũng không nói gì, chỉ trợn mắt bực bội nhưng vẫn cho cậu ấy mượn điện thoại không thiếu một lần nào.

Có điều nhắc đến việc này, bởi vì nôn nóng làm quen với các bạn cùng phòng, tôi đã bỏ bê lạnh nhạt Văn Tuệ và Trình Nhan không ít. May mắn hai cậu ấy cũng đang bận rộn thích ứng với cuộc sống mới. Trong lúc huấn luyện quân sự, thỉnh thoảng tôi có đến gõ cửa phòng ký túc của hai cậu ấy, nhưng chủ yếu vẫn là cả ba gặp nhau ở nhà ăn của trường.

Nhắc đến nhà ăn, không thể không nhắc một chút đến thức ăn ở nhà ăn của trường Số 3. Đoàn anh đàn chị đi trước đã lưu truyền một câu nói kinh điển thế này: “Nếu bạn đã từng ăn cơm ở nhà ăn của trường Số 3, vậy thì sau này đi học đại học bạn không cần lo lắng đến chuyện ăn uống nữa.”

Bữa cơm trưa vào ngày huấn luyện quân sự đầu tiên, tôi ăn được hai miếng, còn lại đều đồ hết, sau đó bị đau dạ dày, vì ăn phải món cơm được nấu từ loại gạo cứng đầu không chịu chín. Buổi tối lúc ăn cơm, tôi chỉ có món lương khô ít ỏi dần bụng.

Huấn luyện quân sự ngày thứ hai, lại đến giờ ăn, tôi ăn sạch sẽ mọi thứ, vẫn là loại cơm nấu từ gạo cứng đầu, vẫn là dạ dày của tôi, nhưng mà cho dù là tôi hay là nó, đều chỉ có thể lựa chọn chấp nhận. Suy cho cùng dù sao cũng phải ăn ba năm, hà cớ gì phải tự làm khó chính mình? Thực ra là vì có người nào đó ăn nhiều quá, cho nên lương khô hết mất rồi, ahuhu.

Về sau, khi chính thức vào học, nam sinh có sở thích “tâm sự với chính mình” ngồi phía sau tôi từng lớn tiếng ai oán rằng: “Tại sao suốt tuần lễ huấn luyện quân sự ăn cơm chỉ thấy vào không có ra vậy hả?” Một con dân sống ở đây mười mấy năm trời còn phải chịu như vậy, một kẻ từ ngoài đến như tôi làm sao thoát khỏi kiếp nạn này đây?

Cõi lòng tôi không ngừng gào thét: anh hai à, cậu chỉ ăn có một tuần lễ thôi, chị đây còn phải ăn ba năm trời đấy!!!

Vậy là, trời vẫn rất xanh trong. Cuộc sống Cấp ba chỉ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Lớp 10 Thực Nghiệm 1

Ngày hè nóng nực siêu buồn ngủ. Đáng tiếc có người cả đêm ngủ lăn quay không mộng mị, nhưng cũng có người trần trọc không tài nào ngủ nổi.

Lớp 10 Thực nghiệm 1 và Thực nghiệm 2 giống nhau, đều là những lớp chọn trong truyền thuyết. Bởi vì trường Số 3 áp dụng quy định bắt buộc chuyển thẳng đối với học sinh học Cấp hai tại trường, nên đại bộ phận nhân tài của hai lớp này đều là con dân của trường từ khi học Cấp hai, người ngoài như tôi quả thực ít ỏi vô cùng. Điểm trúng tuyển vào hai lớp này ngang bằng với điểm chuẩn vào trường Số 1, đều từ 600 trở lên, người ngoài thi được mức điểm này không chọn trường Số 1 mà đầu quân vào trường Số 3 đích thị là kẻ ngốc nhất quả đất. Rất không may, tôi chính là kẻ ngốc nhất quả đất đó.

Lớp chúng tôi gồm tổng cộng 60 người, trong đó có 17 nữ sinh, có điều có thể chen chân vào top mười của lớp chỉ có 2 người. Có thể nói, lớp học này gần như trở thành thiên hạ của đám con trai rồi.

Hôm trao học bổng, tôi nhận ra cậu bạn ít nói mình gặp hôm nhập trường có bước lên sân khấu nhận học bổng loại một, tha thứ cho tôi lúc ấy vẫn chưa biết tên người ta là gì. Như vậy có thể hiểu rằng, cậu bạn ấy nằm trong top năm toàn khối, thật không ngờ trông cậu ta có vẻ ngơ ngơ ngốc ngốc thể mà học hành đĩnh ra phết.

Tạ Tiến Xương cũng có tên trong danh sách bước lên sân khấu, có điều nhận học bổng cùng hạng với tôi, tức là nằm trong top hai mươi toàn khối, thế thì cậu ấy học ở lớp Thực nghiệm 2 rồi.

Về sau tôi mới biết, cho dù top mười của lớp hay top mười toàn khối, đều không phải là nơi đám dân đen chúng tôi có thể bước chân vào được. Vị trí trong top mười vĩnh viễn là những con người đó, chẳng bao giờ có sự thay đổi quá lớn. Thay đổi duy nhất chỉ là cuộc chiến xếp hạng giữa nội bộ những bậc anh tài đó với nhau mà thôi.

Còn tôi – phải dựa vào nhân phẩm bù đắp nỗ lực có mặt trong top chín của lớp, top mười tám toàn khối. Hơn nữa, xếp trước và sau tôi đều là học sinh của trường chuyển thẳng lên, cho nên tôi hoàn toàn, cực kỳ có lý do tin tưởng rằng, người ngoài chân ướt chân ráo đến đây là tôi sẽ bị “dọn dẹp” một cách rất nhanh chóng và sạch sẽ, chỉ cần nghĩ đến việc này tôi đã thấy tương lai của mình gặp ghênh, hiểm trở vô cùng.

Ông trời ơi, chi bằng ông cứ giết con đi cho rồi!

Thực tế chứng minh rằng, tôi đã đúng: kỳ kiểm tra hàng tháng lần đầu tiên, mỗi lần có kết quả của một môn, những bạn học abcdxyz ngồi xung quanh tôi còn chưa biết hết lại xuất hiện và hỏi dồn dập: “Bạn gì gì đấy ơi, cậu thi được bao nhiêu điểm thế, cho mình xem một chút đi mà.” Lúc mới bắt đầu tôi còn thật thà như đếm trả lời lại, sau đó nhận lại vô số ánh mắt hoặc là khinh thường hoặc là không dám tin.

Bề ngoài tôi tỏ ra rất điềm tĩnh. Thực ra, tôi rất muốn lên tiếng rằng: Ai là bạn gì gì đấy hả? Tôi mới muốn hỏi thử xem ai là bạn gì gì đấy đấy! Nhưng tôi không có sở trường ghi nhớ người khác, càng không có sở trường được người khác ghi nhớ. Cho nên thôi vậy, tôi cũng quen rồi.

Giống như hai cậu bạn ngồi phía trước tôi ấy, một người rất tốt, hỏi điểm số của tôi một cách uyển chuyển nhẹ nhàng thôi, người còn lại ngay khi cán sự bộ môn vừa phát bài thi xuống liền trực tiếp cầm lấy bài của tôi xem xét tại chỗ, sau đó dùng vẻ mặt xem thường nhìn ngược lại tôi.

Sau đó khi chỉ còn hai ba môn nữa chưa có kết quả, chẳng còn ai thèm đến hỏi tôi bạn gì gì đấy thi ra sao nữa, bởi vì đại khái các bạn học abcdxyz đó đã cảm thấy bạn gì gì đấy sẽ không gây ra bất kỳ uy hiếp nào với bọn họ, suy cho cùng cũng vì kết quả thua kém nhau quá nhiều. Vậy mới nói, nhân phẩm ấy à, đúng là một thứ quá đổi mơ hồ.

Trong lớp học này, hiện thực đã đi gần đến hai chữ tàn khốc. Như bạn cùng bàn của tôi chẳng hạn, khi nhập trường điểm thi của cậu ấy chỉ thua tôi 1 điểm, sau kỳ kiểm tra hàng tháng cậu ấy bỏ xa tôi tận 50 điểm, không chỉ thế, cậu ấy còn bảo mình thi quá kém. Mặc dù quả thật cậu ấy cũng chỉ nằm ở mặt bằng điểm số trung bình của cả lớp. Nhưng mà, bạn nói thử xem, thế này thì bảo người ta sống tiếp thế nào đây? Nhìn bảng thành tích trong tay mình, tôi cảm thấy tương lai chỉ là một khoảng trời đen tối.

Trong lớp có người mang theo quyển sách “Chuẩn bị Cao khảo XX” trân trọng như thể đó là bí kíp Quỷ Hoa Bảo Điện, ngày nào cũng phải lật xem đến mấy lần, ngay cả ăn cơm cũng mang theo một tờ giấy ghi chú nhỏ vừa đọc vừa ăn. Những người như thế này rất nhiều, có điều khoảng cách trên bảng xếp hạng lớp vẫn là một cự ly thăm thẳm xa xăm, xem ra việc này còn có mối quan hệ hữu cơ rất lớn với thông minh bẩm sinh nữa. Cũng có người sách bài tập lúc nào cũng trắng tinh như mới, vào lớp cũng không thấy chăm chú nghe giảng, nhưng lúc nào trả lời câu hỏi giáo viên đưa ra cũng trôi chảy như nước, ví dụ cụ thể bằng bạn nam tên La Trạc Kiệt, sau này cuối cùng tôi cũng biết tên của cậu bạn ít nói kia rồi, thật là “lúc mất gần gủa”[1]! Những người thế này không nhiều, có điều trong lớp tôi vẫn không tính là quá quý hiếm, như bạn học ngồi sau lưng tôi cũng được xếp vào loại này. Cũng có người biết kết hợp hài hòa giữa học tập và vui chơi, khi chơi thì quấy hết mình, khi vào học lại tập trung đến mức đáng sợ, lấy ví dụ bằng một bạn học cùng phòng ký túc xá của tôi. Nhưng từ trong tinh thần của tất cả các bạn ấy đều là một ý chí như nhau: một sự kiêu ngạo không chịu nhận thua. Sự tồn tại của các bạn ấy, khiến cho đám dân đen như chúng tôi gần như trở nên vô dụng và thừa thãi. Thượng đế, thích nhất chính là dùng sự không công bằng để làm nổi bật sự công bằng của Ngài!

Nếu không phải là một thành viên của lớp này, chắc hẳn tôi sẽ cảm thấy điều này rất thú vị, nhưng vận vào người mình tôi lại không cách nào cười nổi, bởi vì cả ba loại người liệt kê ở trên, tôi không ở vào loại nào cả. Tôi vẫn đang lẩn quẩn trong những tháng ngày Cấp hai, một đứa vô dụng vừa không nỗ lực lại chẳng được thông minh bẩm sinh.

Còn nhớ bài kiểm tra đầu tiên môn Ngữ văn: tổng cộng 10 câu hỏi trắc nghiệm, mỗi câu 10 điểm, tôi suy nghĩ đến tối tăm mặt mũi mới trả lời đúng 4 câu; đến khi phát bài, bạn nam thích làm nhảm ngồi phía sau tôi lớn tiếng: “Trời ạ! Trong giờ học mình ngủ quên mất, lúc phát đề ra đánh lụi toàn bộ đáp án A, thế mà lại được 60 điểm!”

Bạn học, bạn chắc chắn toàn bộ là ĐÁNH! LỤI hả? Tôi tức đến sắp điên nhưng lại chẳng biết làm thế nào.

Giả sử là môn học khác tôi sẽ chẳng làm sao cả, nhưng bốn lần thi thử suốt năm lớp 9 có đến hai lần môn Ngữ văn của tôi được điểm tuyệt đối 120, từ trước đến nay Ngữ văn luôn là niềm kiêu hãnh của tôi, thậm chí lúc đầu giáo viên dạy Ngữ văn rất không thích tôi, cũng không dám trừ đi của tôi nửa điểm nào.

Thế nhưng bây giờ, giáo viên Ngữ văn lại vô cùng ý tứ sâu xa lên tiếng nhắc nhở “một vài học sinh kém nào đó” không được làm liên lụy đến cả lớp. Lần đầu tiên trong đời có người nói với tôi: không được làm liên lụy đến người khác.

Vào lúc đó, cuối cùng tôi đã hiểu ra rằng, thì ra cũng có lúc thiên nga tiến hóa ngược trở lại là con vịt xấu xí.

Thực lòng mà nói, các bạn học có mặt trong lớp này, có ai chưa từng trải qua khoảnh khắc huy hoàng khi còn học Cấp hai đâu? Chỉ là ở thi hiện tại này, có người vẫn huy hoàng như cũ, nhưng cũng có người bắt đầu rút nước mắt vấy tay chào tạm biệt một thời đại đã từng thuộc về riêng mình.

....

Ánh chiều đỏ xuống đường chạy màu đỏ bao quanh sân thể dục, có ba nữ sinh không thèm để ý đến hình tượng ngồi bệt xuống bãi cỏ trong sân.

“Hai cậu thi thế nào rồi?” Tôi ỉu xiu lên tiếng hỏi.

“Đứng đầu danh sách, từ dưới lên.” Trình Nhan làm ra vẻ hoàn toàn không thèm để tâm, có điều ánh mắt buồn bã kia đúng thật chẳng giấu được ai.

“Bọn mình thi chẳng sao đâu, dù sao hồi đầu cũng là vinh dự nằm trong top cuối bước chân vào lớp Thực nghiệm mà, đã làm công tác chuẩn bị tâm lý từ lâu rồi. Nhưng mà cậu, chắc áp lực lớn lắm nhì.” Câu khẳng định nghe đúng kiểu “chuyện thường tình thế thôi” phát ra từ một người cũng đang thất thần – bạn học Văn Tuệ.

“Lúc nào mình cũng thấy mình đúng là vô dụng, hướng nội, bị động mà còn cực kỳ cầu thả nữa. Cứ tưởng học hành không đến nỗi tệ là ưu điểm duy nhất, bây giờ...” Giọng nói của tôi càng lúc càng nhỏ, thật sự không có cách nào nói tiếp được nữa.

“Ai bảo thế, cậu vẫn còn bọn mình đây thôi, mít đặc. Cậu có nhiều ưu điểm lắm còn gì!” Trình Nhan phản bác.

“Cậu nói nghe thử xem.” Tôi liếc cậu ấy.

“Cậu rất, rất, rất... cậu rất tốt.”

“Thôi, cậu đừng miễn cưỡng chính mình nữa.” Tôi chán nản nói.

“Hai người các cậu đã đủ chưa vậy. Có điều nói đến chuyện này, Dung Dung, thế cậu có kể được ưu điểm của bọn mình không?” Văn Tuệ ngắt lời bọn tôi.

“À, cái này à... các cậu, các cậu đều rất tốt.” Tôi cũng ngại chết đi được.

“Không nói được điểm tốt của đối phương, nhưng vẫn chắc như đinh đóng cột đối phương là BFF của mình, thế còn chưa đủ hả? Mà việc này, mình với Trình Nhan trở thành BFF không phải vì có cậu là BFF chung của hai đứa bọn mình còn gì?”

“Nói ra mới thấy hình như đúng thế thật nhỉ ~” Tôi chợt tỉnh ngộ.

“Đúng vậy, con heo nhỏ Tuệ Tuệ, vẫn chưa hỏi cậu ưu điểm của hai bọn mình đâu, mau trả lời đi!” Bỏ qua câu chuyện phiền não thôi.

“Ừ ừ ~” Tôi cũng muốn bỏ qua câu chuyện phiền não kia.

“Hai đứa các cậu mau cút đi cho mình!!!” Con heo nào đó nổi đại rồi.

“Mặc dù những ngày tháng ‘học như chơi’ của chúng ta đã qua rồi, nhưng mà bọn mình cũng đâu ngốc hơn người khác bao nhiêu! Có thể bọn mình chỉ là đang cần một học kỳ để thích ứng thôi.” Trình Nhan tự mình an ủi chính mình lên tiếng.

“Chắc vậy. Nhìn các bạn trong lớp nỗ lực hơn mình gấp năm mười lần có thành tích tốt hơn mình, cũng xem như khuây khỏa, nhưng nhìn thấy những người còn lười hơn cả mình, nhưng lại nhẹ như không đạt được thành tích tốt, đúng là không công bằng chút nào.” Tôi cảm thấy vô cùng, cực kỳ mờ mịt.

“Hắn là hồi Cấp hai, cũng có bạn học trong lớp suy nghĩ giống như vậy về bọn mình. Trong giờ học đọc tiểu thuyết, tan học thì lo ngủ, bài tập lười lười lười – không phải lúc trước bọn mình cũng thế à? Chẳng qua bây giờ có người làm diễn viên chính thay bọn mình thôi.” Văn Tuệ cảm khái nói.

“Đúng vậy, chỉ là thời thế thay đổi diễn viên chính đã đổi người. Có điều, không biết bọn mình còn có cơ hội trở mình hay không đây?”

Con gió nhẹ thổi qua lùa đi tia nắng cuối cùng của ngày, cũng lùa đi câu hỏi ngoài ông trời ra chắc chẳng ai trả lời được của ba đứa chúng tôi.

“Đi thôi, giờ tự học buổi tối sắp bắt đầu rồi.”

Tương lai chúng tôi rồi sẽ thế nào, ngay lúc này không một ai có thể biết trước được.

[1]: bản gốc là “内牛满面”, ngôn ngữ mạng Trung Quốc, nói ngọng từ cụm từ “泪流满面”, nguyên nghĩa là “nước mắt ràn rụa”.

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 4: Tám Chuyện Đêm Khuya Trong Ký Túc Xá

Đám nam sinh ký túc xá “chép gió” nửa đêm trăm phần trăm sẽ nói về chuyện gì? Về đám con gái!

Đám con gái ký túc xá tổ chức hội nghị xuyên đêm sẽ bàn về điều gì? Về đám con trai!

Đề tài chung dù con trai hay con gái ở ký túc xá đều bàn tán rôm rả vào mỗi cuộc trò chuyện đêm khuya là gì? Chính là nói xấu giáo viên!

Những thông kê phía trên đều do bạn học Lương Hiểu San giường bên cạnh khai sáng cho tôi, nghe đồn do giáo viên hồi Cấp hai nói với các cậu ấy như thế. Về vấn đề này tôi đồng cảm sâu sắc.

Từ khi nhập học đến nay, thêm vào mấy ngày dày ải mang tên huấn luyện quân sự, bầu không khí trong phòng ký túc xá của tôi càng trở nên vui vẻ, thân thiết hơn. Tám chuyện đêm khuya cũng trở thành một tiết mục quen thuộc mỗi đêm sau khi tắt đèn của chúng tôi.

“Này này, mọi người ngủ chưa vậy? Nếu chưa ngủ bọn mình tám một lúc đi!” Tiểu Vân có giọng nói sang sảng trời cho, cho dù dùng hết sức không chế âm lượng, người nào người nấy đều nghe thấy rõ ràng không sót một chữ cái.

“Được đấy, tám chuyện gì?” Tôi là người đầu tiên hưởng ứng, dù sao cũng không ngủ được, nói chuyện để mọi người hiểu nhau hơn, thuận tiện thả lỏng tâm tình cũng là một bài thuốc tốt.

“Hay là tám về lớp chúng ta đi, khai giảng gần hai tuần lễ rồi, nói nghe xem các cậu có ấn tượng với ai nhất!” Chị đại trưởng ký túc xá đề nghị.

“Ấn tượng với ai nhất hả? Nếu ấn tượng với con gái thì có gì hay ho đâu để nói, không bằng các cậu phát biểu xem lớp mình ai đẹp trai nhất đi?” Nguyệt Nga nằm bên cạnh tôi có phản ứng ngay lập tức.

“Mình cảm thấy đẹp trai nhất lớp mình là Lý Tự Phong, nghe đâu cậu ấy đến từ Quảng Châu, ăn mặc thời thượng đỉnh của đỉnh.” Không biết Lô Tiểu Nghiên hết nói chuyện điện thoại từ lúc nào, nhanh như chớp lên tiếng chen vào.

“Đúng thế, cậu ấy trông cũng bảnh lắm, có điều mình không thích ria mép của cậu ấy tẹo nào.” Đến lượt trưởng ký túc xá đưa ra ý kiến.

“Vội cả cậu ấy hơi bị thiếu thớt nữa, nghe đồn chỉ cao 1m67 thôi!” Miss Perfect Hồng Huy cũng tham gia vào cuộc thảo luận.

Lý Tự Phong là ai vậy? Trong lớp chúng tôi có người này hả? Đó là những câu hỏi cuộn cuộn trong nội tâm nhưng không dám phát ngôn thành lời của tôi. Làm người không chút tài cán gì quả nhiên là bị kịch, ngay cả trai đẹp bên cạnh là ai cũng không biết lại càng là bị kịch.

“Vậy các cậu nghĩ trong lớp còn ai đẹp trai hơn nữa?” Tiểu Vân lần nữa lên tiếng. Thế là tôi vội vàng ra sức lục tung đầu óc, mừng rỡ lại đáng về những người mang giới tính XY trong lớp, sau đó rất đau lòng phát hiện hình như tôi chỉ biết mỗi hai vị hoàng tử... ếch ngồi trước mặt mình mà thôi. Ahuhu, hóa ra tôi có thể làm người thất bại đến mức này!

“Hồ Gia Lạc cũng được phết, có cảm giác rất thoải mái.” Chị đại trưởng ký túc xá phát biểu vào lúc tôi đang bận rộn than thân trách phận.

“Ừ, mà tính tình cũng tốt, lần trước cậu ấy giúp mình lau bảng.” Xem ra bà chị Nguyệt Nga đối với bạn nam này có ấn tượng không tồi. Được rồi, tôi quyết định, ngày mai phải tận mắt đi xem Nam khôi 1 trong truyền thuyết của lớp chúng tôi mới được.

“Phải, mình cũng có ấn tượng chút chút.” Miss Perfect cũng lên tiếng thể hiện có biết đến sự tồn tại của “bông hoa” này.

“Nhà cậu ấy mở cửa hiệu chụp ảnh đấy.” Lương Hiểu San không cam chịu cô đơn nói chen vào. Thì ra thật sự chỉ một mình tôi lo ngại không biết chút sự đời.

“Ngư, sao cậu chẳng nói gì thế?” Chị đại trưởng ký túc xá giàu tình thương nhận ra sự im lặng bất thường của tôi.

“Có sao đâu, các cậu cứ nói đi, mình đảm nhận phần nghe.” Lẽ nào muốn tôi nói, các cậu nói abcdxyz gì đó mình chẳng biết ai là ai cả hay sao? Nhất định sẽ bị khinh bỉ đó! Huhu, sao khả năng ghi nhớ người khác của tôi lại tệ như vậy chứ? Ngày mai nhất định phải cẩn thận tỉ mỉ để ý từng người một trong lớp! Từ tận đáy lòng mình, tôi xin thề!

“Đúng rồi, cán sự môn Toán hình như cũng tạm được mà!” Bà chị Nguyệt Nga một lần nữa có ý kiến.

“Cán sự môn Toán? Là ai vậy?”

Đội mồi cuối cùng cũng có người hỏi ra câu hỏi hợp ý tôi rồi, nước mắt ràn rụa. Nhưng mà cán sự môn Toán? Người này hình như tôi có tí tí ấn tượng, chẳng biết có nhớ nhầm sang ai khác không? Có điều, tôi cứ nghe mọi người nói chuyện thì hơn, đối với khả năng ghi nhớ người khác lòng tin tôi dành cho chính mình là âm vô cực.

“Cậu ấy tên La Trạc Kiệt, không phải cực kỳ đẹp trai nhưng nhìn dễ thương lắm, kiểu bự bẫm trẻ con ấy. Mà cậu ấy tốt bụng nữa, thường giúp mình mang điện thoại về nhà sạc pin. Phải rồi, nghe đồn cậu ấy có một người chị gái, với cả nhà cậu ấy cũng có tiền lắm.” Lô Tiểu Nghiên có vẻ rất vui nói. Thường học không cho phép mang theo điện thoại, cho nên cũng không thể quang minh chính đại sạc pin được, vào lúc thế này các bạn học ngoại trú thường xuyên trở thành trộm cắp pin đi động, vì thế vị cán sự môn Toán “tốt bụng” kia đương nhiên sẽ được phát cho tám thẻ người tốt. Nhưng mà, bà chị Lô Tiểu Nghiên này cũng “trâu” quá, ngay cả trong nhà người ta có những ai, có tiền hay không cũng biết.

Quả nhiên là cậu ấy! Có điều chàng trai này cũng đáng thương thật, lại bị Lô Tiểu Nghiên nhìn trúng. Đúng rồi, hôm nhập học chính là cậu ấy với một bạn nam nữa dẫn đường giúp tôi, nhưng mà bạn kia tên gì nhỉ? Hình như tôi lại quên mất rồi.

“Nhưng hình như hôm nay cậu ấy không đi học.” Lô Tiểu Nghiên hơi thất vọng lên tiếng.

Bây giờ thì tôi đã hiểu vì sao vị cô nương này góp mặt trong cuộc nói chuyện đêm nay rồi, ra là vì điện thoại hết pin! Đúng thật không thể làm cho rằng cậu ấy là người tốt được.

“Chủ đề trai đẹp kết thúc, chúng ta tám về trai ất ơ đi!” Lô Tiểu Nghiên tỏ ra cực kỳ hào hứng.

“Trai ất ơ hả, lớp bọn mình có mà đầy, cậu muốn tám thế nào?” Chị Huy cũng khá có hứng thú.

“Nhắc đến trai ất ơ, chúng ta không thể không nhắc đến một người.” Tiểu Vân nói.

“Ai?” Hội chị em trong phòng cùng đồng thanh lên tiếng.

“Lý Cẩm Bội.” Tiểu Vân Vân tiếp tục nói.

“À, mình biết rồi, cậu muốn nói đến chuyện đó chứ gì!” Lương Hiểu San góp giọng.

“Ừ, mình cũng từng nghe nói.” Chị đại trưởng ký túc xá cũng tham gia vào.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Tôi không nhịn nổi nữa, các cậu ấy quá xấu xa, úp úp mở mở nói nhiều như thế làm người khác tò mò chết đi được.

“Các cậu không phải từ Cấp hai chuyển thẳng lên nên dĩ nhiên không biết. Con người cậu ta ấy à, ghét con gái có tiếng luôn đấy. Nghe nói nếu con gái đến hỏi bài nhất định cậu ta không thèm trả lời đâu, còn lên mặt bảo người ta ngốc nữa.” Miss Perfect lần nữa xuất đầu lộ diện.

“Thế thôi à?” Một việc rất nhỏ nhặt, nhiều nhất cũng chỉ nói được bụng dạ cậu ta không tốt lành gì mà thôi.

“Đương nhiên không phải. Cậu ta từng nói với một bạn nữ trong lớp bọn mình: ‘con gái các cậu đúng là giả tạo, đứng trước mặt con trai cứ làm ra vẻ, vừa nhìn thấy gián liền lớn tiếng hét lên bảo sợ, nếu như không có bạn nam nào đứng gần đó, nói không chừng các cậu ăn luôn con gián cũng có khả năng!’ Vì vậy mới đắc tội toàn bộ nữ sinh.” Lô Tiểu Nghiên tiết lộ câu trả lời.

Nếu như thế, vậy thì bạn học có tên Lý Cẩm Bội này đúng là ngứa da quá rồi, mặc dù tôi không loại trừ khả năng tồn tại tính chính xác những điều cậu ta nói, nhưng công khai nói trước bàn dân thiên hạ là cậu ta không đúng. Con gái ấy mà, cần nhất chính là mặt mũi! Có điều cậu ta cũng thật là ngốc, biết rõ nói như vậy chẳng khác gì tự gây thù chuốc oán cho mình thế mà vẫn cứ lên tiếng, không trở thành kẻ thù chung của đám con gái mới là chuyện lạ!

Nhưng mà, chị Nghiên ơi, không phải cậu cũng là học sinh từ trường khác đến hay sao? Ngay đến việc này cậu cũng biết, cậu quá đổi thần sầu rồi đó!

“Thành tích học tập của cậu ta tốt chẳng qua nhờ vào chăm chỉ thôi, đáng tiếc, dù có cố gắng cách mấy cũng không bằng mấy người Đối Sinh với Hắc muội, đây là vấn đề thông minh bẩm sinh.” Miss Perfect đầy vẻ châm biếm.

“Nhân phẩm cậu ta có vấn đề hả?” Xét từ kinh nghiệm bản thân, thứ gọi là nhân phẩm này đã hạnh hạ tôi biết bao năm trời rồi.

“Ha ha, Ngư mập, cậu còn độc miệng hơn cả mình!!!” Lương Hiểu San cười đến mức nội thương, khó thở.

“Nhưng nhắc Lý Cẩm Bội thì không thể không nhắc đến La Trạc Kiệt.” Sau trận cười, Lương Hiểu San quay trở lại chủ đề ban nãy tìm chuyện nói tiếp.

“Cậu ấy làm sao?” Trong ấn tượng của tôi, cậu bạn ấy chỉ hơi hướng nội một chút mà thôi.

“Cậu ấy từ lúc học Cấp hai đã bắt đầu ngồi cùng bàn với Lý Cẩm Bội rồi, thành tích của hai người lại không hơn kém nhau là mấy, cho nên trước nay luôn là đối tượng được cả lớp lấy ra so sánh.” Nhận tiếp lời.

“Hả? Có gì hay ho để so sánh? Không lẽ cậu ấy được rất nhiều bạn nữ hâm mộ?” Tha thứ cho tôi chỉ nghĩ ra một tiêu chí này thôi, nếu không còn gì đáng để so sánh đâu.

“A Ngư, cậu nói cũng có phần đúng, có điều không đến mức phóng đại như vậy, hình như cậu ấy cũng không phải kiểu rất chủ động làm quen với con gái. Nhưng nếu có người đến hỏi bài, dù bận rộn thế nào cậu ấy cũng sẽ trả lời, tuyệt không có vẻ nóng nảy gì cả. Trong giờ học không thấy chăm chỉ lắm, nhưng giải bài tập lúc nào cũng đơn giản dễ hiểu hơn của thầy cô nhiều. Vậy mới nói, người thông minh là khác hẳn ngay.” Nghiên Bàn giải thích với tôi.

“Đúng thế, Lý Cẩm Bội ấy, không thông minh bằng người ta thì cũng thôi đi, lại còn nhỏ nhen, miệng mồm cay độc nữa, cho đáng đời. Nếu không phải liều mạng cố gắng, thử hỏi cậu ta có đạt được thành tích như ngày hôm nay không?” Bạn học Lương Hiểu San kết thúc đoạn văn trần thuật.

“À à, xem ra miệng lưỡi cậu cũng không tốt đẹp đến đâu.” Tôi giả vờ mắc ói.

“Ngư mập chết tiệt! Cậu muốn chết phải không?” Quả nhiên nghe thấy người nào đó đang nghiêng răng nghiêng lợi.

“Muộn thế này còn ầm ĩ cãi nhau cái gì? Còn nói chuyện nữa tôi ghi tên các cô bây giờ!!!” Từ ngoài cửa truyền vào giọng trách mắng của giáo viên quản lý ký túc đi tuần đêm.

Tôi là lười, sao càng nói chuyện càng phấn khích thế nhỉ? Nhìn xem, bị tóm được rồi kìa!

“Các chị em, chúc ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Vậy là, màn đêm cô đơn thăm thẳm chỉ còn văng vẳng tiếng dế kêu.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Thấy Ghét Lẫn Nhau

Bạn cùng bàn của bạn nam ngồi trước mặt tôi ghét tôi cực kỳ, cái này tôi biết, nhưng điều tôi không biết là lý do của sự ghét ấy. Tôi có đắc tội gì cậu ta đâu, tôi xác định!

Tôi cũng thấy ghét cậu ta, bởi vì tôi biết cậu ta ghét tôi. Tôi cảm thấy đây không phải chuyện trẻ con hồn nát, người ta đã không ưa, hà cớ gì tôi phải đem tâm thịnh tình của mình ra để người ta ngược đãi chứ[1].

Về việc tại sao cậu ta ghét tôi, tôi chẳng muốn biết, với những người tôi không quan tâm, lòng hiếu kỳ của tôi trước giờ cũng có hạn. Chị Anh – bạn cùng bàn của tôi nhìn ra hai đứa tôi không thuận mắt lẫn nhau, hỏi: “Cậu đắc tội Phùng Giai Trình hay cậu ta đắc tội với cậu thế?”

“Ai biết cậu ta nổi cơn điên gì? Dù sao mình cũng chẳng đắc tội cậu ta, có điều cậu ta bày về mặt thối hoắc về phía mình, không lẽ mình còn phải tươi cười chào đón à?” Tôi có chút bực bội nói.

“Lần trước vừa vào lớp mình nghe cậu ta và Lục Uy Khôn nói cái gì mà ‘mình ghét cậu ta lắm!’ sau đó cậu ta nhìn thấy mình liền không nói nữa, không biết có phải đang nói cậu không.” Lục Uy Khôn là bạn nam ngồi phía trước tôi, bạn cùng bàn với người kia.

“Cậu ta ghét mình cũng chắc gì mình đã thích cậu ta, con trai nói xấu sau lưng con gái, mình mới thấy ghét cậu ta nhất đấy.” Tôi khịt mũi khinh bỉ.

Sau đó tình tiết máu chó xuất hiện: không biết Phùng Giai Trình thỉnh thoảng bước vào lớp từ lúc nào, có điều theo tôi thấy nhiều nhất cậu ta chỉ nghe được câu cuối cùng của tôi mà thôi.

Tôi không quan tâm, còn liếc cậu ta một cái. Chỉ thấy cậu ta trực tiếp bỏ tôi, lướt qua bọn tôi, đi thẳng về chỗ của mình, ngồi xuống không thèm quay đầu lại.

“Đồ nhỏ nhen!” Tôi nói thầm, ngoại trừ chính mình không còn ai nghe thấy nữa.

Chị Anh nhìn hai người chúng tôi, bó tay chăm com thờ dài một cái.

Vào giờ tự học buổi tối, Phùng Giai Trình chợt quay đầu lại hỏi tôi: “Sao ký túc xá các cậu có nhiều bạn bị cảm quá vậy?”

Tôi quét mắt qua chỗ ngồi trống không trước mặt cậu ta, vị trí đó của chị đại trưởng ký túc xá chúng tôi. Ai ya, tùy ông chi ý bắt tại tui[2]! Nhưng đáng tiếc cậu hỏi sai người rồi. Cậu không cho tôi sắc mặt tốt lành, tại sao tôi phải thành thật trả lời cậu?

“Ai mà biết? Tôi còn muốn hỏi sao cậu vẫn chưa mắc bệnh nữa đấy?” Đúng thế, tôi thừa nhận, tôi là đang gây hấn.

Con cừu non, muốn thăm dò xem lúc này trước giờ tự học có phải nói về cậu hay không chứ gì? Không sai! Đúng chính xác chị đây nói cậu đấy! Muốn tán trường ký túc xá của tôi? Nói cho cậu biết, không có cửa, cửa sổ cũng không có đâu! Ha, tự rước nhục vào người!

“Người ta gọi cậu là ‘Ngư’, từ trước đến nay cậu không thấy mình ‘ngư’[3] hả?” Cậu ta cũng không cho tôi sắc mặt dễ coi, lập tức khiêu khích lại.

“Cậu! đi! chết! đi!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói. Lười đối co với cậu ta, cần gì phải tiếp tục cãi nhau, dù sao tôi cũng có muốn thả thính trường ký túc xá của cậu ta đâu.

Lát sau lúc vô tình ngoảnh lại, tôi liền nhìn thấy chỗ ngồi thứ hai bàn thứ ba từ cuối lớp tính lên có người đang thu dọn đồ đạc, nhưng lại không phải người xuất hiện trong cuộc tám chuyện đêm khuya của chúng tôi tối qua.

“Nghe nói gì chưa? Sáng hôm qua La Trạc Kiệt bị xe tông.” Ngồi sau lưng tôi là Đàm Kiện, cũng là người hai lần nói làm nhảm chọc tôi nổi giận ấy, cậu ấy lại lần nữa thể hiện trình độ tám chuyện siêu cấp của mình.

Không phải chứ? Tôi hơi lo lắng, nói thế nào cũng là bạn bè một lớp, với lại cũng xem như người ta từng giúp đỡ tôi một lần.

“Ồ, thật hả?” Rõ ràng, anh Phát ngồi cùng bàn với cậu ấy không tỏ ra hợp tác cho lắm, nhưng có vẻ việc này không ảnh hưởng đến tinh thần nhiều chuyện của Đàm Kiện.

“Anh Kiệt không đơn giản chút nào đâu, cậu ấy cười xe đạp tránh dừng cảm đâm vào xe bus du lịch hai tầng của người ta đấy!” Giọng điệu sùng bái của Đàm Kiện làm tôi đứng hình.

Anh Kiện này, mình nghĩ cậu nên sắp xếp lại mối quan hệ giữa thành phần chủ động và bị động trong câu, trên đời này có người dùng xe đạp có ý tông vào một chiếc xe lớn? Trừ khi người đó muốn tự sát.

Có điều đã là câu nói nửa đùa nửa thật bật ra khỏi miệng thế này, có lẽ sự tình cũng không quá nghiêm trọng. Suy cho cùng dựa vào tiếp xúc thường ngày, bạn học Đàm Kiện tuy thích chém gió, nhưng cũng rất biết chừng mực, việc gì không thể đem ra đùa hân cậu ấy phải biết chứ.

“Nghe nói anh Kiệt chỉ bị gãy một chân thôi, nghỉ ngơi vài ba tháng là khỏe re như bò kéo xe.” Không ngoài dự đoán, Đàm Kiện lại nói tiếp.

“Nghe đầu ba cậu ấy muốn cậu ấy nghỉ học một năm, cậu ấy nói không cần, khỏe lại tiếp tục đến lớp là được rồi. Không hổ là anh Kiệt, đợi cậu ấy đi học lại cũng gần đến kỳ thi cuối kỳ rồi còn gì, đúng là kẻ mạnh có khác.” Đàm Kiện hơi bị cảm thán lên tiếng.

Anh Kiện à, mình cảm thấy cậu càng là kẻ mạnh hơn ấy, sao bố con người ta nói chuyện cậu cũng có cách biết được thế? Không lẽ tôi do tôi lạc hậu quá rồi sao? Không lẽ lớp Thực nghiệm 1 này thực ra chính là cơ quan tình báo quốc gia trong truyền thuyết? Làm thế nào mà ai ai trong lớp cũng siêu đẳng quá vậy?

Nhưng may mà tai nạn không quá nghiêm trọng. Thế là tôi cố gắng mừng rỡ tượng tưởng về người nào đó (tôi thừa nhận, ghi nhớ về ngoài của người khác là gót chân Asin của tôi), trong trí nhớ của tôi hình như da mặt La Trạc Kiệt rất mềm mại, thật muốn chọc cho một cái quả đi!

Sau đó ánh mắt tôi vô tình lướt qua gương mặt đầy mụn của Phùng Giai Trình không biết đã quay người lại từ lúc nào, lại nhìn xuống tay mình, sa mạc lòi!

Tôi nguyên rủa cậu, Phùng Giai Trình!

.....

“Các bạn cán sự bộ môn trong ngày hôm nay xác nhận danh sách đặt mua sách bài tập, sau đó cùng báo lên một lượt, thu tiền xong là có thể ra hiệu sách lấy sách về.” Vào giờ ra chơi lớp trưởng nói với chúng tôi.

Tôi, vô cùng bất hạnh, bởi vì thành tích lúc nhập trường nên bị chọn làm cán sự môn Lịch sử. Vì sao lúc bầu lại cán bộ lớp không ai thèm kéo tôi xuống chứ? Vì sao??? Lẽ nào chìm chìm không ai biết tới cũng là phạm tội à?

Cho nên tôi chỉ có thể bắt lực bám theo sau lớp trưởng, sau đó lớn tiếng thông báo: “Bạn học nào không đặt mua bài tập Lịch sử mời giờ tay lên!”

“Rất tốt, không có bạn nào không mua cả.” Tôi đảo mắt một vòng nhìn quần chúng bên dưới, không thấy cánh tay nào giờ lên, vì vậy tôi quay sang nói với lớp trưởng: “Lớp trưởng, đặt toàn bộ.” Thực lòng mà nói, đứng trên bục giảng nhìn xuống cả lớp, cả lớp hơi bị mê ly.

Rất hiển nhiên, cái tên La Trạc Kiệt kia đã bị tôi quăng ra sau đầu. Đến lúc thu tiền, tôi mới phát hiện ra sự tồn tại của vấn đề này.

Sau đó tôi thầm nghĩ trong lòng: không phải người ta đã nói sẽ trở lại hay sao? Đợi cậu ấy đi học lại không có sách bài tập tìm đến tôi tính sổ, tôi biết phải làm sao? Với lại chỉ có đặt cả lớp với số lượng nhiều mới được giảm giá. Mà đắt rẻ chỉ là chuyện nhỏ thôi, sợ là đến lúc ấy người ta không bán cho một mình cậu ấy.

Được rồi, chút tiền còm, cứ để tôi trả trước giúp cậu ấy. Đây là quyết định cuối cùng của tôi. Đến lúc nộp tiền, tôi mới nghĩ ra việc hỏi thăm tình hình bên phía bạn nữ còn lại cùng nhận chức cán sự bộ môn của lớp, cậu ấy hỏi ngược lại tôi: “Sao phải đặt mua giúp cậu ấy?” Nghe xong tôi hoàn toàn câm nín, sao mọi người chẳng có chút tình thương mến thương nào hết vậy?

Không lẽ bởi vì nhân phẩm của bạn học La Trạc Kiệt này tệ quá hay sao? Nhưng không phải mọi người đều nói con người cậu ấy rất tốt à? Mặc dù tôi cũng cảm thấy một người có tốt hay không cùng với nhân phẩm tốt hay không thực ra không hề có mối quan hệ tất yếu.

Mãi đến sau này tôi mới biết, tôi hiểu lầm tấm lòng lương thiện của cán sự môn Chính trị rồi. Bạn học La Trạc Kiệt về cơ bản chính là quái vật, hehe, nói trắng ra là tôi ghen tỵ với người ta chết đi được. Nghe đồn sách bài tập của cậu ấy cho dù mua trước giờ cũng chưa từng làm, trong giờ học trước giờ chưa từng nghe giảng, giáo viên trước giờ chưa từng mắng, thành tích thi trước giờ chưa từng kém. Đây chính là khoảng cách giữa thiên tài và kẻ bỏ đi.

Người ta sinh ra đã là ‘trâu bò’ rồi, bạn nghiêng rằng cũng chẳng làm được gì. Không đặt mua sách giúp cậu ấy, là vì tốt cho chúng tôi, miễn cho trong giờ kiểm tra bài tập, giáo viên cười tươi như nắng hạ khi nhìn vào quyển sách trông không của cậu ấy, sau đó lại hung ác nhìn chằm chằm vào sách bài tập vẫn chưa làm xong của bạn. Tâm lý làm sao mà cân bằng được! Lẽ ra phải quán triệt để toàn bộ các cán sự bộ môn cùng ăn ý không đặt sách giúp cậu ấy chứ! Xem ra mạng lưới tình báo của tôi quả nhiên quá đồi lạc hậu, cứ tiếp tục thế này sao mà ổn đây. Tôi phải nghĩ cách học theo gương tốt của mọi người mới được.

“Cậu lại lên con thần kinh gì thế hả?” Phùng Giai Trình đúng lúc nhìn thấy tôi nổi con dại, gương mặt tràn đầy một vẻ khinh bỉ.

“Nhìn gì mà nhìn? Cấn cậu bây giờ!” Tôi hung hăng trừng mắt.

Phùng Giai Trình nhớ kỹ cho tôi, sẽ có một ngày, bốn tiểu thư đầy nở mày nở mặt hơn cậu, đến lúc đó cậu chờ mà xem tôi đem về mặt khinh bỉ này trả lại cho cậu gấp đôi! Trả gấp đôi thế nào hả? Tất nhiên là nhìn cậu ta một cách khinh bỉ hai lần rồi.

[1]: Bản gốc là “热脸去贴人家的冷屁股 - đem mặt nóng dán vào mông lạnh”.

[2]: Đây là một câu trong bài thơ Túy Ông đình ký của nhà thơ Âu Dương Tu (1007 - 1072) có nghĩa: ý tứ không ở trong lời; lời nói có dụng ý khác.

[3]: bản gốc là ‘淤’, trong tiếng Quảng Đông từ này mang nghĩa tiêu cực, có ý xấu, phát âm giống với từ ‘鱼’ - Ngư biệt danh của nữ chính.

Bạn đang đọc truyện Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Thi Cuối Kỳ

Khi vị anh hùng lấy thân mình chặn xe bus thẳng lợi trở về, kỳ thi cuối kỳ chỉ còn lại một tháng ngắn ngủi nữa.

Ngoài thời gian học trên lớp, không khí ôn tập cũng bắt đầu trở nên căng thẳng.

Trong lớp học này, thành tích và xếp hạng không nghi ngờ gì là điều quan trọng nhất, nó đại diện cho thực lực của bạn, dĩ nhiên trong đó cũng tồn tại lực hấp dẫn của môn tiền học bổng khá hời hợt nữa.

“Cậu là cán sự môn Lịch sử phải không?” Ai đang nói thế nhỉ? Không thấy tiểu thư đây đang bận đọc tiểu thuyết hay sao?

Tôi ngẩng mặt lên, gật đầu theo phản xạ. Sau đó nhìn thấy một người, theo lý thường mà nói tuyệt đối không thể nào có khả năng xuất hiện trước mặt tôi, siêu kẻ thù của chị em trong lớp – bạn học Lý Cẩm Bội.

Cậu ấy đưa cho tôi tám đồng. Tôi ngờ, gương mặt nhìn cậu ấy, làm gì thế? Cậu ấy nợ tiền tôi lúc nào vậy? Người này không phải ghét con gái có tiếng à, lại còn vang danh khắp chốn là vết cổ chảy ra nước nữa đây.

Nhìn bộ dạng ngẩn tò te của tôi, cậu ấy nóng nảy lên tiếng: “Thằng mập kia bảo trả cho cậu.”

“Hà?” Tôi vẫn đang lơ mơ ngoài vũ trụ. Xin tha thứ cho sự chậm chạp này của tôi, tôi thực sự không nhớ ra được ai là thằng mập cả.

“Tiền mua sách bài tập Lịch sử.” Cậu ấy chỉ về phía La Trắc Kiệt đang ngồi, nhìn tôi bằng ánh mắt không có gì để nói ngoài hai chữ khinh bỉ.

“À.” Cuối cùng tôi cũng có phản ứng, đưa tay nhận tiền của cậu ấy, đúng là ngại quá đi thôi. Thật là, đến tôi còn phải khinh bỉ chính mình, sao lại ngốc đến mức này nhỉ? Tôi quay đầu nhìn sang La Trắc Kiệt, phát hiện cậu ấy cũng nhìn về phía tôi, vậy là tôi ngượng ngập cười với cậu ấy một cái, sau đó thu tầm nhìn lại.

Chẳng qua, thì ra hai người bọn họ đúng là ngồi cùng bàn thật. Sao tôi cứ cảm thấy tổ hợp này kỳ kỳ quái quái. Thiên tài trời sinh và thiên tài của sự nỗ lực?

Ha ha, mấy thể loại action anime này đúng là không nên xem quá nhiều, để lại di chứng không tốt. Nhưng mà, thôi đi, liên quan gì đến tôi đâu. Cho nên, tôi tiếp tục vui đầu đọc tiểu thuyết thôi.

Tháng ngày giống như mái tóc của một ông chú trung niên vậy, bạn không muốn nó rụng, nhưng từng sợi, từng sợi lại cứ tranh nhau thoát ly khỏi tầm kiểm soát của da đầu.

Nhìn vở ghi của mình, lúc nào tôi cũng có cảm giác lực bất tòng tâm. Chất lượng lên lớp của tôi nào giờ chỉ xoàng xoàng. Rất nhiều bạn học thích thảo luận với nhau chỗ nào giáo viên giảng hay, chỗ nào không. Còn tôi, thực ra tôi không để ý đến việc này lắm. Bởi vì trong giờ học, khả năng tập trung của tôi không được cao, rất dễ dàng bị đánh lạc hướng chú ý.

Giáo viên có dạy hay hơn nữa, tôi vẫn như cũ không nghe giảng; giáo viên giảng dở hơn nữa, tôi cũng tâm bình khí hòa, chuyện của mình mình cứ làm. Tôi sợ nhất là giáo viên hay gọi tên, bởi vì tôi tuyệt đối chắc chắn không đời nào theo kịp tư duy của thầy ấy, vĩnh viễn nằm trong danh sách những phần tử bị phê bình.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, những lúc ngồi mơ mơ màng màng trong giờ học tôi luôn cảm giác có người đang nhìn mình.

Phản ứng đầu tiên của tôi là nhìn về phía giáo viên, sau đó phát hiện ra không phải đối tượng này, tôi liền thờ phào nhẹ nhõm. Tiếp theo lại dời mắt nhìn quanh bốn phía, cuối cùng đã tìm ra ánh mắt cứ nhìn chằm chằm thẳng vào tôi.

Cậu nhìn tôi làm gì? Cậu nhìn tôi tôi cũng nhìn lại, tôi nhìn tôi nhìn, tôi cứ nhìn đấy...

Qua hơn mười giây mắt đối mắt với nhau, thôi được rồi, đại ca, tôi nhận thua còn không được à. Thế là tôi quay đầu đi, tiếp tục công cuộc ngẩn người.

N năm sau nhớ lại câu chuyện này, tôi vẫn mang trong mình nỗi thống hận bản thân khi đó quá “ngu ngốc”, thiệt cho kinh nghiệm nhiều năm đọc tiểu thuyết ngôn tình, cộng với n lần làm quân sư ăn hại cho hội chị em bạn dì, sao đến lượt mình tôi có thể chậm chạp cấp 1000 như vậy chứ? Không khác gì một đứa ngốc. Thật là ghét bản thân mình lúc nào cũng lơ ngơ lơ ngơ chết đi được!

Haizz, được rồi, lạc trôi xa quá rồi. Trở lại chủ đề chính thôi, kỳ thi giữa kỳ hung hiểm tàn ác đã đến rồi.

Môn thi đầu tiên là Ngữ văn, cuối cùng là Vật lý. Thời gian thi là ba ngày ba đêm, thi hết các môn, tôi về phòng thu dọn hành lý rồi bắt xe về nhà ngủ một giấc sung sướng cuộc đời.

Thi cử thế nào?

Ai ya, ánh trăng thanh khiết hiền hòa gọi chi chuyện cũ để đau đớn lòng! Tôi đây đã sớm cùi không sợ lở rồi!

Hai ngày sau, phải về lại trường nhận kết quả thi.

Dù đã làm công tác chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi toàn bộ các môn thi được phát xuống, tôi vẫn không kiềm được buồn đến muốn khóc.

Các môn xã hội, tất cả đều thấp lè tè xém rớt; các môn tự nhiên, không một môn nào xém đậu. Vật lý 57 điểm, Hóa học 72 điểm, con điểm đỏ chói cực kỳ chói mắt. Điểm tối đa là 150, người muốn con làm sao ăn nói với ba mẹ đây, làm sao ăn nói với chính mình đây?

Phùng Giai Trình quay xuống nhìn bài thi của tôi, lại nhìn một vẻ sắp khóc đến nơi của tôi, vô cùng biết điều quay lên. Tôi biết, nếu lúc đó cậu ta dám mở miệng nói một câu kích thích nào, tôi nhất định sẽ khóc ngay tại chỗ.

Ngần ngừi một lúc, tôi cảm giác cứ tiếp tục thế này tôi sẽ càng lúc càng muốn khóc, thế là một tay tôi tóm hết bài thi trước mặt, đem toàn bộ nhét vào ngăn bàn, sau đó chạy đi tìm Nghiên Bân chơi.

Đây là lần đầu tiên tôi không thêm đề ý đến hình tượng ăn to nói lớn trong lớp như vậy, ngay cả cười cũng ra sức diễn sâu, giống hệt như một bà vợ điên. Tôi không khóc, cũng không một ai phát hiện ra điểm gì bất thường ở tôi, hoặc chí ít tôi không cảm giác thấy bất kỳ ánh mắt quan tâm nào dừng lại trên người mình.

Buổi tối sau giờ tắt đèn, tiết mục tâm sự đêm khuya bắt đầu, không biết do ai mào đầu, mọi người đều thảo luận về đề thi và thành tích kỳ thi vừa rồi.

“Ngư, cậu thi thế nào?” Vẫn là chị đại trường ký túc xá phát hiện ra sự trầm mặc không bình thường của tôi.

“Không được tốt lắm, có điều ngay từ đầu mình đã biết trước rồi, cho nên cũng không sao cả.” Giọng điệu rất nhẹ nhàng lại có vẻ không để tâm, thực lòng tôi không buồn đâu, thật đấy, tôi tê liệt rồi, không đau vì quá đau chính là đây.

“Đừng nói chủ đề gây tổn thương tình cảm này nữa, chúng ta bàn xem kỳ nghỉ rủ nhau đi đâu chơi đi. Đứng rồi, phòng bọn mình có cần tổ chức một hoạt động tập thể gì đó không?” Nghiên Bân ít khi góp chuyện lên tiếng. Tôi nhớ mọi lần phải đợi chúng tôi nhắc đến mình, cậu ấy mới lên tiếng.

“Nghe hay đấy, đi đâu mới được? Đi karaoke hay ra ngoài làm một bữa dã ngoại nướng thịt?” Nguyệt Nga đề nghị.

“Karaoke được không? Cái này chỉ cần mang người đến là ok rồi, không cần phiền phức chuẩn bị cái này cái kia, với lại nghỉ đông thông thường ai cũng bận rộn cả!” Tôi chỉ có cách tham gia vào cuộc thảo luận, đã đến nước này phải thể hiện cho thật tự nhiên thôi.

“Đừng nha, quả nhiên là phong cách của Ngư làm biếng.” Hiểu San không quên châm cho tôi thêm một nhát.

“Vậy thì đi karaoke, ai có ý kiến thì mau mau phát biểu, không là mình thông qua đấy!” Trường ký túc xá đưa ra quyết định cuối cùng.

“Bọn mình hẹn thời gian với địa điểm luôn đi, còn phải gọi điện thoại đặt phòng trước nữa.” Miss Perfect Hồng Huy không hổ là một người thuộc phái hành động.

“Thế thì chúng ta...”

Tôi trốn trong chăn, một lần nữa im lặng. Lần này, cuối cùng đã không còn ai phát hiện ra nữa, hoặc nói cách khác, không còn ai nói đến tôi nữa.

Lần thi cuối kỳ này tôi là người thi kém nhất trong phòng, cũng không phải tôi cảm thấy tự ti gì cả, chẳng qua tâm tình không thoải mái một chút mà thôi. Tôi chỉ muốn yên tĩnh một chút, một bên nghe mọi người bàn bạc sôi nổi, một bên lựa chọn yên tĩnh. Tôi không hề có cảm giác đang bị quấy rầy, ngược lại nội tâm càng bình tĩnh lạ kỳ.

.....

Trước kỳ nghỉ đông một ngày, theo thường lệ là buổi tổng kết toàn khối. Thực ra, xét một cách khách quan, đây chỉ xem như buổi tổng kết “nửa khối” thôi.

Có thể vì muốn xây dựng tinh thần cạnh tranh công bằng lành mạnh, mỗi khối lớp của trường số 3 đều có hai khu phòng học, học sinh từng khối được chia thành hệ A và hệ B dựa vào thành tích trung bình, mỗi hệ đều có một lớp Thực nghiệm, một lớp học sinh loại B (tức là lớp cá biệt), và lớp thường thường bậc trung (cũng chính là lớp bình thường).

Xuất phát điểm của người đầu tiên nghĩ ra chủ ý này khẳng định rất tốt đẹp, có điều dòng đời đưa đẩy, cho nên mới trở thành cục diện như bây giờ. Giáo viên phụ trách của hai hệ A, B găm ghề lẫn nhau, có lúc còn đấu võ mồm với nhau nữa, loại việc thế này khối lớp 10 thường xuyên xảy ra nhất, bởi vì lúc này thực lực giữa hai hệ ở mức cân bằng với nhau nhất.

Trong buổi tổng kết, giáo viên phụ trách hưng phấn bừng bừng đọc một tràng dài bài phát biểu, cảm động đến mức cảm lòng không đành. Thực ra, văn hoa màu mè cũng chỉ để muốn thể hiện một câu như thế này: số học sinh giành được nhiều học bổng của hệ A chúng ta hơn hệ B một người. Có cần thiết phải nói lâu như vậy không? Nhìn người phụ trách hệ B kia, khí thế biết bao nhiêu, ngắn gọn súc tích vài câu là giải tán rồi.

Ai ya, con Kền Kền chết tiệt, thầy kết thúc nhanh gọn lẹ giùm em với, Văn Tuệ với Trinh Nhan đang đợi em, thầy còn nói mấy câu thừa thãi nữa em sẽ trù ẻo cho tóc thầy tiếp tục không được ở lại được với da đầu thân yêu đấy.

Chắc vì cảm nhận được ngày càng nhiều oán giận vây quanh mình, thầy phụ trách Kền Kền bắt đầu đi vào nội dung chính duy nhất của buổi tổng kết ngày hôm nay: chính là tuyên bố danh sách học sinh được nhận học bổng.

Học bổng dành cho học sinh nằm trong top 10 là một nghìn đồng, cả hai lớp Thực nghiệm hòa nhau trận này, mỗi lớp chiếm nửa danh sách. Top 20 được thưởng năm trăm đồng, bởi vì thành tích đồng đều hơn, trận này hệ A dành thắng lợi với số học sinh nhận học bổng nhiều hơn hệ B một người.

Giành được vị trí đầu danh sách là Hắc muội của lớp Thực nghiệm 2, nghe đồn ngay từ khi nhập học đã là trùm học của toàn khối, nghe đồn là bạn gái một người nào đó trong lớp chúng tôi, nghe đồn Lý Cẩm Bội lớp tôi từng trông cây si cậu ấy, về sau thất bại nên từ yêu thành hận, thế độc nhất định sẽ đánh bại cậu ấy, có điều lời thề này chưa một lần nào được trở thành sự thực...

Vị trí thứ hai thuộc về lớp trưởng lớp chúng tôi tên Hoàng Sinh, giang hồ đồn đại là vạn năm về nhì. Con người cậu ấy cũng khá được, có điều tướng mạo và chiều cao hơi bị miễn cưỡng. Thôi dừng, lại lạc đề trong cái lạc đề rồi.

Vị trí thứ năm và thứ sáu chính là tổ hợp bạn cùng bàn kỳ dị lớp chúng tôi. Được được, lại phải thừa nhận, tôi đang gato với người ta, người không đi học xếp thứ sáu toàn khối, tôi có đi học không nghe giảng xếp hạng thứ hai trăm bốn mươi lăm. Đúng là so người với người, làm người tức chết!!!

Vị trí thứ bảy là Hiểu San phòng chúng tôi, đừng thấy cậu ấy bình thường điển điển khùng khùng, thực ra một khi cậu ấy chăm chỉ lên rất đáng gờm, cho dù chúng tôi ở bên cạnh lao xao âm ỉ, cũng tuyệt đối không ảnh hưởng chút nào đến sự tập trung của cậu ấy.

.....

Thực ra, phòng tôi còn hai bạn nữa được học bổng năm trăm đồng, lần lượt là một sách Tử Hoa và ông chồng nhà tôi Nghiên Bân. Sau khi lừa ba cậu ấy một bữa sang chảnh, cả đám chúng tôi đưa nào yên thân về nhà nấy.

Trên chuyến xe bus chật chội tôi, Trinh Nhan và Văn Tuệ chẳng ai nói với nhau câu nào, im lặng cả quãng đường dài.

Chẳng biết nguyên nhân hai cậu ấy lựa chọn im lặng có giống với cái của tôi không nữa?

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Quyết Tâm Trong Học Kỳ Mới

Còn nhớ trước khi đưa ra quyết định cuối cùng sẽ báo danh vào trường cấp 3 nào, tôi từng đến tìm cô giáo chủ nhiệm năm lớp 6 người rất quý tôi tham khảo ý kiến của cô.

Cô nói, “thế phải xem em muốn làm đầy tớ đưa khôn hay muốn làm thầy đưa đại.”

Câu nói của cô giáo đánh ngay vào chỗ yếu nhất trong lòng tôi. Tôi có sự kiêu ngạo của mình, tôi không muốn làm đầy tớ đưa khôn, vì vậy tôi không hề do dự khi lựa chọn bỏ qua trường số 1.

Nhưng ngày nay ở trong lớp học này, tôi vẫn cứ trở thành đầy tớ đưa khôn. Nhưng trước tôi kiêu ngạo thế nào giờ tôi vẫn thế đó, tôi không muốn bị chuyển xuống lớp bình thường, dù rằng trong lớp tôi thực sự có người làm như vậy.

Tôi không bằng lòng, tôi không cam tâm. Học kỳ mới bắt đầu, tôi âm thầm hạ một quyết tâm.

Trong giờ học, mặc dù vẫn khó duy trì trạng thái tập trung tinh thần cao độ, tôi ép buộc chính mình không được phép ‘tâm hồn treo ngược cành cây’, cho dù không nghe giảng nổi cũng phải đọc sách tự học, làm bài tập có liên quan, hết giờ học đi tìm bạn học bổ sung bài giảng chép thiếu vào vở ghi. Giờ tự học buổi tối, tôi không ngạo ngậy khắp nơi nói chuyện riêng, im lặng quy củ ngồi làm bài tập của mình. Chuông tan học vang lên cũng không đùa nhau âm ỉ nữa, mà tranh thủ thời gian đi hỏi bạn học khác những chỗ chưa hiểu.

Không có bao nhiêu người nhận ra sự thay đổi của tôi, suy cho cùng trong lớp này vẫn còn rất nhiều bạn học nỗ lực hơn tôi gấp bội lần, cũng không có bao nhiêu người rảnh rỗi đi chú ý một học sinh kém như tôi, dù sao với các cậu ấy mà nói, tôi chắc chắn không thể gây nên bất kỳ uy hiếp nào.

Thời gian trò chuyện đêm khuya sau giờ tắt đèn, ngược lại tôi hoạt bát hơn trước rất nhiều, giống như muốn phát tiết hết toàn bộ tinh lực còn thừa lại trong ngày đôi lấy một đêm ngon giấc.

Một tháng sau đó, thế mà tôi gầy đi tận bốn kí! Ha ha, đại khái đây là thu hoạch bất ngờ ngoài dự tính!!!

Kì kiểm tra hàng tháng ngày một đến gần, tôi cứ nghĩ mình khổ tận cam lai rồi, ai biết được lớp trưởng thỉnh linh thông báo kỳ kiểm tra tháng lần này hủy

bỏ, lần sau trực tiếp thi giữa kỳ luôn.

Tôi thở dài một hơi, tiếp tục cố gắng chữ biết làm sao. Vẫn chưa được thi tôi nào dám thả lỏng cảnh giác, tôi sợ chỉ cần mình vừa thả lỏng sẽ không bao giờ nỗ lực trở lại nổi. Chỉ có cách nghiền răng bặm môi, học, học nữa, học mãi thôi!

May mà tôi khá có thể mạnh những môn xã hội, chỉ cần trong giờ học chép bài đầy đủ, hết giờ cẩn thận xem lại bài, chịu khó học thuộc lòng có lẽ sẽ không xảy ra biến cố gì lớn lao.

Khiến tôi hại não nhất chính là mấy môn tự nhiên:

Môn Toán à, bạn viết cho tôi các bước giải bài tôi luôn luôn đọc hiểu, bạn chỉ cho tôi đáp án cuối cùng tôi cũng có bản lĩnh lần mò ra cách giải. Nhưng oái ăm thay, trong giờ thi người ta chỉ cho tôi vồn vẹn đề thi, cho dù ‘buồn ngủ gấp chiếu manh’ gấp bài biết làm, cũng chỉ có Bồ Tát ra tay cứu khổ cứu nạn mới độ được cho tôi không tính sai kết quả cuối cùng. Giáo viên dạy Toán là phó phụ trách của hệ A, một cô giáo siêu cấp dũng mãnh, nghe đồn cô ấy từng ở trước cửa lớp tiến hành đại chiến nước bọt với tổng phụ trách khối 10, thật không hổ là cường quyền, nữ trung hào kiệt đời này kém ai!

Có thể thấy được, vị giáo viên này cũng không phải một nhân vật đơn giản gì, cô ấy ghét nhất những học sinh không chịu cố gắng, ngày nào cũng kiểm tra vở bài tập, nếu chẳng may bạn chưa làm xong, chỉ có một con đường duy nhất chính là ăn mắng tới chết, tất nhiên điều này không áp dụng với họ La nào đó.

Có một hoạt cảnh kinh điển thế này: cô giáo đi xuống bên cạnh bạn học sinh nào đó, nhìn thấy sách bài tập trắng tinh như mới đặt trên bàn, sau đó lại nhìn thấy vị đại thiếu gia họ La đang nhìn mình cười ngốc, cô cũng cười lại một cái, sau đó đi sang chỗ khác, để lại sau lưng những gương mặt ngáp tràn oán hận. Cô giáo ơi! Sao người có thể mềm mỏng nhẹ nhàng dịu dàng với cậu ấy đến thế?

Cô ấy còn thích gọi tên lên bảng làm bài tập nữa, tôi từng bị trúng chiêu một lần, lúc đó hoàn toàn không biết ắt giáp gì. Cũng may vừa lúc đó chuông ra chơi reo lên, bởi vì tiết đôi nên cô bảo tôi làm xong hãy nghỉ rồi đi mất. Cô giáo vừa đặt chân ra ngoài phòng học, bên trong này tôi đã vội vàng tìm cứu viện.

Chị Tiểu Nghiên rất dứt khoát ném luôn sách giải lên cho tôi, tôi dùng tốc độ ánh sáng copy toàn bộ lên bảng, không thèm quan tâm có bao nhiêu gương mặt mắt chữ O miệng chữ A sau lưng mình.

Sau khi vào học cô giáo nói: “Bạn học này làm bài rất tốt, vô cùng chính xác so với đáp án chuẩn, các em cần lấy bạn làm gương, học hỏi theo bạn.” Trước những ánh mắt như cười như không nhìn vào mình, cảm giác của tôi lúc đó gọi là chột dạ!

Môn Vật lý, thực ra tôi có hứng thú với môn khoa học này lắm, đáng tiếc hoa rơi có ý nước chảy vô tình, trước giờ nó đều không chịu để tôi làm đúng, cho dù đọc hiểu bài giải, tôi vẫn không biết cách làm, những bài tập trong sách, bài nào tôi cũng làm đi làm lại trên ba lần, thế nhưng che lại đáp án làm lần thứ tư, tôi vẫn mần không ra.

Thầy giáo dạy Vật lý của chúng tôi là một cực phẩm trong số các cực phẩm, giảng bài ù ù cạc cạc cũng thôi đi, lúc giải đề thi cầu xin thầy đừng qua quýt nhảy vọt đến đáp án như vậy chứ.

“Câu này, vừa nhìn đã biết ngay phải chọn A rồi.” Trích lời một ông thầy vô trách nhiệm nào đó.

“Thầy ơi, lý do ạ?” Hầu hết con gái trong lớp không hiểu lên tiếng hỏi.

“Quá sức đơn giản, vừa nhìn B, C, D đã biết ngay là đáp án sai rồi!” Thầy giáo rất tự nhiên trả lời.

“....” Bọn em có thể nhìn ra thì cần thầy đến đây làm gì ạ? – tiếng lòng của toàn thể con gái lớp tôi.

“Câu tiếp theo. Câu hỏi này hết sức đơn giản chắc không phải phải giảng đâu nhỉ?” Năng lực giả ngốc của thầy thật là đi khắp thiên hạ không địch thủ.

“Không cần đâu thầy! Vừa nhìn đã biết phải chọn B rồi, A C D liếc mắt đã biết là sai!” Đám con trai học theo giọng điệu của thầy chuẩn đến từng milimét.

“Giảng đi thầy ơi....” Vẫn còn một nhóm nhỏ yếu ớt lên tiếng, đương nhiên kết quả hoàn toàn bị ngó lơ.

“Ồ, rất tốt, vậy thì chúng ta tiếp tục câu tiếp theo...” Thầy vô cùng vui vẻ.

Cho nên khi hết tiết, luôn có một đám con gái chăm học ánh mắt hình viên đạn nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Lý Cẩm Bội, ôm vở chạy đến chỗ La Trạc Kiệt hỏi những chỗ không hiểu. Ngày trước tôi không nghe giảng nên không cảm thấy thầy giáo dạy Vật lý này có vấn đề gì, bây giờ muốn nghe giảng mới phát hiện ông thầy thực sự có bản lĩnh ép người ta phát điên.

Tại sao tôi không đến hỏi bài La Trạc Kiệt? Ngại quá đi, tôi với cậu ấy không thân, da mặt không đủ dày.

Môn Hóa học, những hiện tượng phản ứng vân vân mây mây gì đó tôi có thể ghi nhớ, có điều phương trình hóa học càng học càng ảo diệu thâm sâu kiểu này thực sự tôi không thông nổi, càng không cần nhắc đến bài tập tính toán cân bằng phương trình. Vậy mới nói, bài tập ứng dụng 20 điểm cuối đề kiểm tra Hóa học, từ khi bắt đầu vào học đến nay tôi chưa từng có ý định thử qua.

Tiết Hóa học cũng khiến người ta thấp thỏm không yên, thầy gọi tên dựa theo danh sách lớp, ví dụ tiết này thầy gọi đến số 10, tiết sau sẽ bắt đầu từ số 11. Nếu thầy hiền lành, dễ tính đã chẳng có gì để nói, vấn đề chính ở đây người dạy môn Hóa học lớp chúng tôi không ai khác ngoài thầy phụ trách hệ A - ông chú già Kền Kền! Miệng lưỡi thầy ấy rất độc địa, dù là con gái cũng không để tình một chút nào, đến cả hoa khôi lớp chúng tôi là chị Tiểu Nghiên cũng bị thầy gọi là Lô yêu nghiệt. Bây giờ sắp gọi đến số 20 rồi, tôi số 34, chỉ hy vọng bài tập thầy dành cho tôi không khó quá, nếu tôi không giải được thì đừng hòng về lại chỗ ngồi.

Thêm cả môn Địa lý nữa xã hội nữa tự nhiên nữa, cái gì mà dòng hải lưu, cái gì mà vùng áp thấp, tôi chẳng hiểu mô tê gì. Còn bài tập cho bạn biết kinh độ vĩ độ, sau đó hỏi bạn địa điểm đó nằm ở đâu nữa, ở đâu có người nghĩ ra loại câu hỏi biến thái như vậy chứ? Không lẽ người ta phải học thuộc lòng tám bản đồ hả? Thế mà với những bài tập biến thái như vậy, lớp tôi vẫn có không ít bạn học biến thái trả lời đúng cơ đấy. Bạn nói đi, tôi còn gì để nói?

Kỳ thi giữa kỳ có thể đến nhanh nhanh một chút không! Tự tôi cảm thấy sắp đạt đến giới hạn của bản thân mình rồi, cứ tiếp tục thế này tôi nhất định sẽ nổi đại cho xem.

Trong lúc tôi bận rộn đến tới tấp mặt mũi, thỉnh thoảng nghe được một thông tin vô cùng sốt dẻo: chúng tôi sẽ tiến hành phân ban trước, việc phân ban sẽ dựa vào thành tích thi giữa kỳ sắp tới đây.

Thông tin khủng bố biết bao nhiêu, nó khiến những bạn học vốn đã biến thái trong lớp càng biến thái hơn! Không cần biết tin tức này thật giả thế nào, việc cạnh tranh không nghỉ ngơi gì sẽ thêm phần khốc liệt, nhưng mà tôi dù sao đã không còn đường lui rồi.

Tôi không muốn đứng trong top cuối nữa, tôi cũng muốn được có mặt ở top trên! Tôi, nhất định, phải chen lên trên!

Vòm trời đêm lấp lánh ánh sao, làm chứng cho lời thề này của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Thi Giữa Kỳ

“Danh sách chỗ ngồi và thời gian thi đã được dán ở bảng thông báo dưới lầu, hết giờ học các bạn có thể xuống đó xem.” Trước khi vào học, lớp trưởng thông báo tin này với cả lớp.

Ngay tức thì, bầu không khí buồn chuyện rộn rạo khắp phòng học.

“Chắc mình phòng số 2, còn cậu?” Tôi nghe thấy Đàm Kiện ngồi sau lưng một lần nữa mở miệng quấy rồi bạn cùng bàn của mình.

“Phòng 1 thôi.” Anh Phát đáp lại bằng giọng nói lạnh lùng như ngày cũ làm tôi phải len lén quay đầu ra sau, nhìn trộm cặp đôi cùng bàn đáng yêu này.

“Đúng nhì,” bạn học Đàm Kiện thỉnh thoảng biến hình thành thiếu nữ mất não la lớn, “bạn quên mất anh Phát nhà chúng ta học kỳ trước được nhận học bổng cơ mà, mau mời bữa cơm đi!”

Anh Phát quay đầu đi, không thèm để ý đến cậu ấy.

Thế là boy “bà tám” nào đó đành chuyển hướng sang mục tiêu khác.

“Chị Ngư, cậu thế nào?” Tôi biết ngay mục tiêu đó là mình mà.

“Chị Anh, trưa nay ăn gì đây? Mình đói chết luôn rồi.” Tôi dứt khoát quay đầu lên, không nhìn thấy cậu ấy, tôi không có nhìn thấy cậu ấy.

“Ủm... nếu ăn khoai tây thì được lưng lưng bụng đấy.” Chị Anh vừa nói vừa cười trộm một cái.

“Đúng là thê thảm, không có ai để y tá mình hết.” Đàm Kiện bị ngớ lơ bày ra một vẻ ‘hòn cả thế giới’[1].

Đáng đời cậu! Tôi độc ác nghĩ trong đầu.

Tôi thi ở phòng mấy đây? Thực ra, việc này chỉ cần tính toán một chút là biết ngay. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, có lẽ là phòng số 9.

Danh sách phòng thi được xếp theo thành tích học tập. Mỗi phòng 30 người, những người học giỏi nhất sẽ ở phòng số 1, cứ như thế phân xuống. Giám thị coi thi phòng 1 là nhẹ nhàng nhất, không ngủ gà ngủ gật thì cũng đọc báo, không một học sinh nào trong phòng này thêm làm cái việc là gian lận cả, con cưng của trời như các cậu ấy sẽ không bao giờ cho phép niềm kiêu hãnh của bản thân bị vấy bẩn.

Ngược lại, giám thị ở phòng thi cuối cùng lại có rất nhiều việc để làm, ngay cả khi học sinh đi nhà vệ sinh cũng phải cử giám thị khác theo trông chừng, đề phòng gian lận dưới mọi hình thức. Có điều dù lưu lạc đến mức nào, tôi cũng không lạc trôi đến tận phòng thi cuối cùng đâu.

Sau khi tan học xuống đến tầng dưới, quả nhiên trước bảng thông báo chặt cứng toàn người là người. Vậy là, thời gian xếp hàng ăn cơm trưa của tôi bị ít hơn tận mười phút so với bình thường.

Cơm lấp đầy bụng xong, tôi mới thông thả quay lại bảng thông báo, lúc này đã trống vắng không một bóng người, thông dong chậm rãi lần tìm tên mình, sau đó lấy giấy bút ra cẩn thận ghi lại phòng thi số 9, phòng 201 lầu B, số thứ tự 5.

Rất tốt, mặc dù là lầu B lại còn tầng 2, nhưng được cái không ngồi ở hàng cuối cùng, không cần phải đi thu giấy thi, đến giờ cơm sẽ có lợi thế cạnh tranh. Đúng thế, ổn quá quá ổn, tôi đắc ý gật đầu.

Đang chuẩn bị nhấc chân đi về hướng ký túc xá, tôi chợt nhớ ra bình nước của mình đã bị bỏ quên trong lớp. Thế là tôi vội vàng lao về phía phòng học, nhìn thấy cửa cầu thang vẫn chưa khóa tôi thở phào nhẹ nhõm, ba chân bốn cẳng chạy lên trên.

Chạy một mạch đến nơi mới phát hiện, thì ra là vì trong lớp vẫn còn người. Có thể lúc chạy lên tôi gây ra tiếng động quá lớn, cho nên bạn học nào đó cũng ngoảnh đầu lại nhìn tôi.

“À... , cậu chưa về à?” Tôi lúng túng hỏi, loạt hành động vừa nãy của tôi thực sự đủ thô lỗ luôn, không phải cậu ấy nhìn thấy toàn bộ đấy chứ?

“Chưa, mình cũng chuẩn bị đi xuống đây.” La Trạc Kiệt gấp sách lại, “cậu quay lại lấy đồ gì hả?”

“Ừ, bỏ quên bình nước.” Tôi ba chân bốn cẳng cầm lấy món đồ bỏ quên của mình, “vậy mình đi trước nhé, bye bye!”

Nhất định phải chạy xuống dưới trước khi cậu ấy kịp ra khỏi lớp, tôi không muốn trải nghiệm lại lần nữa cảm giác ‘sự im lặng của bầy cừu’ đâu. Nhưng mà có phải khi nãy cậu ấy đang học bài không nhỉ?

Hóa ra làm thiên tài cũng phải học. Tôi cứ nghĩ cậu ấy không động đến sách vở cơ.

.....

“Dạo này nề nếp của lớp chúng ta có chút chênh lệch, do đó tôi quyết định sau khi thi giữa kỳ sẽ tiến hành sắp xếp lại chỗ ngồi, chủ yếu là chuyển chỗ những em học sinh thích nói chuyện riêng trong lớp.” Trong buổi họp lớp trước khi thi giữa kỳ, giáo viên chủ nhiệm mặt lạnh như tiền thông báo.

“Vậy cho nên, những em học sinh nào đó nên tranh thủ thời gian ít ỏi còn lại chia tay chia chân với bạn cùng bàn của mình đi.” Chưa hết, cô ấy còn tặng kèm một nụ cười nhìn còn khó coi hơn cả khóc, nói ra một câu tự bản thân cô nghĩ rằng rất buồn... cười.

Cho em xin, đám cơ trên mặt của cô khi cười cũng đâu nhúc nhích nổi, cười chỉ bằng không cười, giống hệt phim khủng bố vậy! Xấu không phải là tội, tội lỗi ở chỗ bạn bước ra đường hù dọa người ta! Tin tôi đi, tuyệt đối không phải một mình tôi có bài phát biểu cảm nghĩ như thế này về nụ cười của cô giáo đâu.

“Vấn đề kỷ luật khi thi giữa kỳ tôi sẽ không nhắc lại với các em nữa, việc này không cần thiết. Thời gian còn lại cả lớp lo tự học đi.” Nói dứt lời, cô chủ nhiệm liền cực kỳ tiêu sái lướt ra khỏi lớp, vừa khéo ‘next’ luôn thầy phụ trách hệ A đang tuần tra đến chỗ lớp tôi.

“Xem ra cô chủ nhiệm có chút ít ý kiến với lớp các em đấy, các em phải ngoan ngoan đi.” Thầy phụ trách ý tứ sâu xa nói, lại còn ‘ha ha’ bổ sung thêm hai tiếng cười lớn.

“...” Không một ai để ý đến thầy ấy.

“Lý Cẩm Bội, theo tôi đến phòng giáo viên lấy bài tập phát cho các bạn.” Không hổ là thầy phụ trách, không ai đem bực thầy cũng tự tìm được thang để leo xuống.

Hai người họ đi rồi, cả lớp bắt đầu cười như điên.

Thực ra, thầy giáo dạy môn Vật lý và môn Hóa học lớp tôi đều rất thích kể chuyện cười. Tuy nhiên, về mặt chất lượng lại có sự khác biệt không hề nhẹ.

Thầy giáo môn Vật lý của chúng tôi, tức chú Tài là kẻ mạnh. Lúc thầy ấy kể chuyện cười, trong lớp không ai không trúng chiêu, ai cũng cười nghiêng ngả chỉ có thầy ấy là không, gương mặt không chút biểu cảm. Bạn tưởng tượng nổi một người liệt mặt, nhập tâm kể một câu chuyện rất, cực kỳ, đặc biệt buồn cười là thế nào không?

Riêng Kền Kền - thầy phụ trách kiêm giáo viên môn Hóa của chúng tôi, thầy ấy thích nhất là kể những câu chuyện cười nhạt nhẽo, kể xong tự mình cười, đợi thầy ấy cười xong chúng tôi mới bắt đầu cười thầy ấy, cười đến nỗi thầy ấy lại loay hoay tìm bậc thang leo xuống.

Vậy mới nói, hai người họ đều là bảo vật.

....

Kỳ thi giữa kỳ cuối cùng cũng đến.

Tôi yên lặng ngồi trong phòng thi số 9 chờ giáo viên bước vào.

Đánh mất ra bốn phía xung quanh chỉ tìm thấy một gương mặt quen thuộc, những bạn còn lại tôi không biết một ai.

Có điều việc này cũng bình thường, dù sao đã là phòng thi số 9 rồi, cũng có nghĩa những người có mặt ở đây đều có vị trí xếp hạng từ 200 trở xuống. Tổng số của hai lớp Thực nghiệm chưa đến một trăm hai mươi người, người có thể lạc trôi đến nông nổi này quả thực không nhiều.

Danh sách chỗ ngồi dán ngoài phòng thi có ghi rõ lớp học, cho nên mấy động vật quý hiếm chúng tôi vừa đặt chân vào phòng liền thành công thu hút được đủ loại ánh mắt. Có khinh thường, có đồng tình, cũng có cả nghi ngờ... nói chung là không khiến người ta dễ sống chút nào.

Bỏ đi, định mệnh an bài thế rồi, chỉ có một lần này thôi, một lần duy nhất này thôi, ai thích nhìn cứ nhìn đã đời đi, dù sao lần sau không còn cơ hội để nhìn nữa đâu.

Tôi sẽ không xuất hiện ở đây thêm một lần nào nữa, xin thề!

“Reng reng reng...” Đợi chuông vang lên mới đi vào lớp vĩnh viễn là đặc quyền của giáo viên. Đương nhiên, có xuất hiện ngoại lệ chính là những học sinh cực kỳ trâu bò nào đó.

Thứ tự như cũ, vẫn là Ngự văn đầu tiên, kết thúc bằng Vật lý.

Nhưng mà, tâm tình của tôi đã không như cũ nữa rồi.

Sau khi thi xong, tôi chạy thẳng đến nhà ăn. Dùng cách nói của mọi người là tuyệt kỹ ra tay trong chớp mắt, chính là môn kungfu xếp hàng lấy com ăy mà. Đây là một môn tuyệt học đấy.

Tôi ngồi trên giường chị Anh, vừa cật lực chiến đấu với củ khoai sọ sượng ngắt, vừa nghe các cậu ăy bàn đề.

“Câu thứ 3 không chọn A hả?”

“Không phải đâu, cậu phải đọc kỹ đề trước đã, nó hỏi diện tích tăng thêm là bao nhiêu, không phải hỏi tổng diện tích!”

“Hả, ông trời ơi! Sao ông đối xử với con như vậy? 5 điểm lận đấy, 5 điểm không cánh mà bay mất rồi!”

“Bài cuối cậu có làm không? Đáp án là bao nhiêu vậy? Hoàng Sinh nói cậu ăy tính ra hơn 900, của mình là hơn 700, khác cậu ăy rồi!”

“Mình cũng tính ra hơn 700.”

“A... ra là vậy, may mắn chỉ thiếu một bước cuối, chắc không bị trừ nhiều điểm đâu nhĩ?”

....

“Ngư, cậu thi sao rồi?” Nghiên Bân thấy tôi từ đầu tới cuối không nói tiếng nào nên bước lại gần, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

“Ha ha... mình cảm thấy rất tốt.” Tôi vui vẻ trả lời. “Ế, mình muốn ăn thịt heo!” Liếc thấy trong hộp com của Nghiên Bân có mấy miếng thịt heo, tôi lập tức thò đũa qua.

“Không cho.” Tốc độ phản ứng của Nghiên Bân rất tốt, nhanh tay lẹ chân dời hộp com sang chỗ khác.

“Cậu không phải chồng mình à? Làm gì ngay cả một miếng thịt cũng không cho người ta ăn. Mình muốn ăn thịt, mình muốn ăn thịt! Nếu không ly hôn đi!” Tôi học theo chiêu sư tử hồng của bạn học Hồng Huy.

“Không cho là không cho, ly thì ly. Cậu không phải làm vợ người ta hả? Trước giờ đã giặt quần áo cho mình lần nào đâu.” Hiển nhiên, Nghiên Bân không chịu thua chiêu này.

“Bánh bao mập chết tiệt!” Không thèm để ý đến cậu.

“Con cá mập chết tiệt.” Rất ăn ý hai chúng tôi cùng lúc hất đầu về phía đối phương.

“Ha ha! Mình tranh được rồi.” Đũa của Hiểu San nhiều thêm một miếng thịt nữa.

“Này, của mình chứ!” Tôi và Nghiên Bân lao đến cùng một lúc.

Thời tiết thật là đẹp, tâm tình thật là đẹp, tình cảm cũng thật là đẹp!

Khi từng môn thi lần lượt được phát xuống, độ cong khoe miệng tôi lại càng lúc càng lớn.

Các môn xã hội phát huy bình thường, lọt vào top trên trong lớp. Môn Toán bi tráng một chút, có điều cũng đủ 90 điểm qua môn, vậy là đủ làm tôi hài lòng rồi. Đương nhiên, vấn đề mặt bằng trung bình của lớp là 120 điểm đã bị tôi vớt ra sau đầu từ lâu, cần gì phải bận tâm những vấn đề râu ria không quan trọng. Khiến người ta nở mày nở mặt nhất chính là Vật lý và Hóa học, hai môn tôi kém nhất, cũng là hai môn đem lại bất ngờ to lớn nhất.

Vật lý 117 điểm, điểm số trung bình của lớp là 115 điểm, tôi mà cũng có vinh hạnh ngồi lên mặt bằng chung của lớp. Mà đây còn chưa phải điều vui mừng nhất, khiến tôi hân hoan nhất chính là Phùng Giai Trình chỉ được 110 điểm. Mặc dù có chút cười trên nỗi đau của người khác, nhưng khi biết môn Vật lý của mình cao điểm hơn cậu ta, tôi thật sự cực kỳ hả hê.

Môn Hóa học càng trâu hơn nữa, 126 điểm, cũng không tính là cao so trong lớp, cao điểm nhất lớp là cán sự môn Hóa – bạn học Lý Cẩm Bội, 139 điểm. Nhưng bạn nữ phát bài nói cho tôi biết, trước khi bài thi phát ra cậu ấy đã nhìn chòng chọc bài thi của tôi một lúc rất lâu.

Tại vì sao? Tại vì bài tập ứng dụng 20 điểm bị tôi bỏ trống, hoàn toàn không động vào một chữ, bởi vì thật sự tôi đâu có biết làm, còn lại tôi chỉ sai một câu hỏi trắc nghiệm và một câu điền vào chỗ trống. Còn Lý Cẩm Bội được trọn điểm bài tập ứng dụng. Thế có nghĩa là, nếu không tính bài tập cuối cùng, thậm chí tôi còn cao hơn cậu ấy 7 điểm. Khó trách cậu ấy nhìn chòng chọc bài thi của tôi như thế. Không lẽ cậu ấy muốn tìm xem thầy có chấm sai điểm nào của tôi hay không?

Ha ha, ai mà biết được.

Vẫn chưa biết bảng xếp hạng cụ thể, nhưng tôi nghĩ có lẽ tôi lợi được vào top 20 của lớp rồi, có điều chú ngựa ô tôi đây hẳn không mấy người phát hiện ra.

Đột nhiên tôi cực kỳ chờ mong khoảnh khắc bảng thành tích được dán lên, tôi mong chờ làm sao nhìn thấy vẻ mặt ngớ ra của một người nào đấy.

Không biết dưới cái nhìn không lương thiện của tôi, Phùng Giai Trình có thấy lạnh gáy không? Trong phim và tiểu thuyết đều nói như vậy mà? Khả khả, xem ra tôi hưng phấn quá độ rồi, nên bớt bớt lại thôi.

[1]: bản gốc tiếng Trung 蹲到角落了画圈圈 “ngồi góc tường vẽ vòng tròn” có nghĩa ám ức, bực dọc sau khi chịu đã kích.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Sóng Gió Đồi Chỗ Ngồi

Cô chủ nhiệm mang theo vẻ mặt phơi phới bước vào lớp, giống hệt như một bà nội trợ vừa trải qua cuộc tàn sát ở siêu thị trong ngày Black Friday, nụ cười thắng lợi ngạo nghễ trên môi.

Thực ra tôi rất muốn nói: lão nhân gia người vẫn đứng nên xuất hiện dọa người khác nữa thì hơn!

Giang hồ đồn đại, trước khi lập gia đình cô chủ nhiệm của chúng tôi là một người đẹp, lúc học đại học còn được chọn làm hoa khôi. Mặc dù tôi cho rằng đây chỉ là một câu chuyện cười không hơn không kém, nhưng mà, không chỉ một người trong lớp từng nghiêm túc thành thật nói với tôi: đây, là sự thật!

What? Sao thế được? Bằng vào hình tượng ajuma của cô bây giờ, dù có trí tưởng tượng phong phú hơn nữa, tôi cũng không tài nào tưởng tượng nổi cô ấy từng là một người đẹp thế nào. Gorilla là người đẹp? Người đẹp? Tôi, không cách nào phác họa nổi một bức học thần kỳ như vậy. Cho nên, thêm một lần nữa tôi phải phục lần tín ngưỡng tám chuyện của lớp tôi. Sao cơ quan tình báo quốc gia không đến lớp tôi mà tuyển người đi? Mỗi milimet đất ở đây đều có nhân tài cả đấy.

“Các em, lần thi giữa kỳ này, điểm trung bình của lớp chúng ta cao hơn lớp Thực nghiệm 2 0,5 điểm,” cô chủ nhiệm vừa cười vừa nói, “chúc mừng các em, mong lần sau các em sẽ càng nỗ lực hơn nữa.”

Cái này có gì hay ho để chúc mừng đâu? Quả nhiên mục tiêu vĩ đại của chủ nhiệm lão nhân gia người là tiếp cận vị trí phụ trách hệ A.

“Trong đó tôi đặc biệt muốn tuyên dương một em,” cô dừng lại một chút, tôi ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt cô đang nhìn mình.

Ai ya! Không phải như tôi nghĩ đấy chứ?

“Chính là em Dung Dung.” Quả nhiên, đoán đúng rồi, tôi được dịp lên sân rồi này.

“Trên bảng xếp hạng toàn khối lần này, em Dung Dung tiến bộ 209 bậc, là người tiến bộ nhanh nhất trong lớp chúng ta, cả lớp vỗ tay khen ngợi bạn nào!” Cô chủ nhiệm tự hào nói tiếp. “Tôi cũng mong rằng những em khác không nên nhụt chí, học theo bạn Dung Dung, không có việc gì là không thể cả.”

Không phải chứ? 209 bậc, vậy có nghĩa lần này tôi xếp vị trí 36? Thật hay giả đây trời? Hình như không đúng lắm? Mặc dù thành tích này vẫn kém thành tích lúc nhập trường của tôi một quãng không ngắn, nhưng lần này hoàn toàn dựa vào thực lực để nói chuyện, không có sự góp vui của may mắn, là dựa vào thực lực của tôi đấy!

Được rồi, tôi thừa nhận, nằm mơ tôi cũng không nghĩ mình được trở thành tấm gương cho những học sinh kém. Có điều, loại tấm gương thế này cũng chẳng có gì tốt mà hãnh diện, nhỉ? Tôi ngẩng đầu nhìn cả lớp bên dưới, lần này hay rồi đấy, người bị người khác nhìn đến nỗi lúng ta lúng túng tay chân

mất tự nhiên là tôi rồi.

“Chị Ngư không hổ là chị Ngư, bình thường im thin thít, quả nhiên thâm tàng bất lộ!” Không cần quay đầu lại, tôi nhủ thầm, ngoại trừ nhân vật lớn Đàm Kiện chỉ lo thiên hạ không loại, còn ai khác vào đây nữa.

Nhưng mà có vẻ âm lượng của cậu ấy hơi bị mất khống chế, đang bị cô chủ nhiệm dùng ánh mắt đóng đinh kia kìa!

“Mẹ!” Đây là giọng của Phùng Giai Trình.

Ha ha, con cừu nhỏ! Đừng tưởng tôi không biết điểm tổng của tôi cao hơn cậu 5 điểm, tiểu thư đây một giây đã tính ra rồi! Cậu không cam lòng thì làm sao? Cần tôi đi!

“Được rồi, không nói chuyện thành tích nữa, tiếp theo chúng ta sẽ bàn về chuyện sắp xếp lại chỗ ngồi.” Cô chủ nhiệm lại lên tiếng. “Vị trí ngồi tôi đã sắp xếp xong, lát nữa tôi sẽ cho chiếu lên máy chiếu, cả lớp theo danh sách đó tự điều chỉnh chỗ ngồi của mình.”

Đến khi nhìn thấy danh sách xếp chỗ ngồi, tôi ngơ lơn. Tổ của chúng tôi có thể nói gần như không có sự thay đổi, ngoại trừ, ngoại trừ đôi bạn cùng bàn là tôi và chị Anh. Chúng tôi bị chuyển đến hàng cuối cùng của dãy thứ tư.

Tôi vội vàng nhìn xung quanh xem có xuất hiện cái tên quen thuộc nào không, sau đó đau đốn lòng phát hiện không phát hiện ra. Tôi bị đi đày rồi, ahuhu...

Không phải nói chỉ chuyển chỗ những người thích nói chuyện riêng trong lớp sao? Tôi thích nói chuyện riêng không sai, nhưng tôi tuyệt đối biết phân trường hợp mà, ít nhất những lúc giáo viên có mặt trong lớp tôi không nói, hơn nữa giờ tự học buổi tối tôi đã khống chế tối đa âm lượng và tần suất của mình rồi.

Tại sao? Tại sao người chịu tổn thương luôn là tôi? Tại sao? Tại sao người bị chuyển chỗ ngồi không phải boy bà tám ngồi sau lưng tôi?

“Chị Ngư, chị Ngư, chị cất bước ra đi chẳng quay về cũng đừng quên em trai, nhớ năng về thăm nhà nhé!” Thấy chưa, cậu ấy lại lên con đấy, muốn đập chết cậu ấy quá đi!

“Không cho ồn ào!!!” Tôi sắp phát điên rồi, cậu ấy còn chạy đến kích thích tôi.

“Chúc mừng cậu được thăng tiến!” Cuối cùng cũng nghe được từ miệng Bạn học Phùng Giai Trình quen biết non nửa năm nay một câu chân thành nhất.

“Cả hai cậu đi chết hết đi!” Tôi không nhịn nổi nữa, xù lông lên.

“Chị Ngư, nào nào nào, mình giúp cậu chuyển bàn với sách vở, cậu mang ghế đi là được rồi.” Ngoại trừ tiểu cường đánh mãi không chết, tôi thật không biết nên dùng cái gì để hình dung boy bà tám đứng trước mặt mình.

“Không cần, một người là được, sách vở của mình cũng không nhiều, cậu chuyển giúp chị Anh đi!” Tôi thờ dãi.

“Chị Ngư, chị Anh hai người nhớ phải nhớ mình đấy!” Lúc gần chuyển xong, người nào đấy lại nổi cơn.

“Yên tâm, mình sẽ nhớ về những ngày tháng không phải đi thu bài tập và bài thi.” Tôi nói vô cùng thành thật.

Tôi nói thật đấy, ai bảo lớp tôi quy định người nào ngồi bàn cuối phải có trách nhiệm đi thu bài tập và bài thi chứ!

“Thì ra mình với anh Phát chỉ có tác dụng đi thu bài tập với bài thi?” Người nào đó lại bị đá kích rồi.

“Bây giờ cậu mới biết hả? Nhưng mà, là cậu thôi, không phải anh Phát.” Định mệnh mà, người nào đặt câu hỏi người đó phải chịu ả ỉm ức thôi. Ai bảo cậu ngày thơ vô số tội đụng vào chỗ đau của mình hết lần này đến lần khác làm gì?

“Hic hic...” Bạn nam yêu đuối rưng rưng nước mắt.

“Mình phát hiện cậu rất thích đá kích Đàm Kiện.” Chị Anh không biết làm sao nhìn chúng tôi.

“Ai bảo hồi đầu cậu ấy suốt ngày đá kích mình?” Còn nhớ vụ ăn cơm trong nhà ăn của trường thời gian học quân sự với vụ bài kiểm tra trắc nghiệm môn Ngữ văn không? Vậy mới nói, tôi là người thù dai cực kỳ.

“Mình phục hai cậu rồi đấy.” Chị Anh ngoại trừ không biết làm sao chỉ còn cách không biết làm sao.

“Chị Anh đều tại mình không tốt, liên lụy đến cậu, hic, hai cậu cũng bị đi đày giống mình...” Riêng việc này, tôi cảm thấy rất áy náy. Cho dù không rõ tại sao chúng tôi bị chuyển chỗ ngồi, nhưng chắc chắn nguyên nhân không nằm ở chỗ chị Anh, dù thế nào cậu ấy cũng là thực nữ chính hiệu, thực nữ hàng fake như tôi không thể nào so sánh nổi.

“Không sao, thỉnh thoảng thay đổi hoàn cảnh cũng ổn mà. Với lại còn được ngồi gần ban công, hết tiết có thể ra ngoài đứng một chút, hít thở không khí trong lành tiện thể thư giãn luôn.” Chị Anh không cho đó là chuyện gì to tát, an ủi tôi.

“Ừ, chị Anh cậu tốt quá đi, mình yêu cậu chết mất!” Tôi nhào đến, ôm cậu ấy, còn nhảy tung tung mấy vòng.

....

“Nộp bài tập, nộp bài tập...” Tôi từ hàng cuối cùng của dãy thứ tư chậm rãi di chuyển lên hàng đầu, rồi lại chậm rãi quay trở về, trên đường còn cầm theo hai quyển vở bài tập, vẩy qua vẩy lại.

La Trạc Kiệt ngồi trước mặt tôi ngay lần đầu tiên tôi đi qua đã cực kỳ có hiệu suất đem hai quyển vở bài tập của cậu ấy và Lý Cẩm Bội đưa cho tôi.

Ai ya, không hổ mang danh tài tử, biết rõ tâm trạng tiểu thư đây không tốt, nên không chọc vào tôi.

“Ồ, người mới hả? Có ai đi thu bài tập như cậu à?” Một bạn nam ngồi hàng thứ hai không vừa lòng lên tiếng.

“Ngại quá đi, bạn gì gì đó. Hôm nay là ngày đầu tiên mình nhậm chức, hồi giờ không quen việc đi thu bài tập, có gì cậu bỏ quá cho nhé.” Tôi nhìn cậu ta một cái.

“Ồ, cậu nói ai là bạn gì gì đấy?” Bạn nam nào đó đã nổi giận.

“Là ai thì người đó tự biết.” Tôi mới muốn hỏi cậu xem ai là người mới? Tôi vào lớp này cùng lúc với cậu đấy?

“Cậu có nộp bài không, sắp đến giờ đọc sách buổi sáng rồi, cậu không nộp tôi cho qua luôn nhé.”

“Nộp thì nộp, con trai không thèm so đo với con gái.” Bạn nam cũng hết cách với tôi.

Cậu thích nộp hay không tùy cậu, dù sao người bị ghi tên vào sổ điểm cũng không phải tôi, tiểu thư đây đã đích thân đi thu bài, cậu còn muốn thế nào nữa?

Về sau tôi biết được, bạn nam đó ngày hôm trước mới bị thất tình, cho nên tâm trạng không tốt; mà tôi? Bởi vì đang ở chế độ đi đây, nên tâm trạng cũng chẳng khá khẩm gì hơn.

Ngồi trước tôi là cặp đôi bạn cùng bàn kỳ lạ, ngồi bên phải là hai người một hoạt bát mồm mép như tép nhảy một lầm lỳ ít nói, thật là bản sao hoàn hảo của Đàm Kiện và anh Phát. Muốn tiểu thư đây chọc không nổi trốn không xong có phải không? Bên trái không có người, phía sau cũng không có người.

Đúng là còn hơn cả bị đi đây nữa! Những ngày tháng này không biết phải sống tiếp ra làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Giải Bóng Rủ Cấp Lớp

Tiết Hóa học.

Thầy Kền Kền đứng trên bục giảng thao thao bất tuyệt bài học mới trong sách giáo khoa.

Không muốn để ý đến thầy ấy, tôi đưa mắt nhìn cây đa bên ngoài cửa sổ, đăm đăm trong thế giới riêng của mình.

“Dung dịch FeCl_3 thường dùng để rửa bo mạch in, phản ứng hóa học được sinh ra như sau: $2\text{FeCl}_3 + \text{Cu} = 2\text{FeCl}_2 + \text{CuCl}_2$; thêm bột sắt và bột đồng vào cốc có chứa dung dịch sắt clorua FeCl_3 , sau khi phản ứng kết thúc trong cốc không thể nào xảy ra trường hợp có Fe mà không có Cu, vì sao như vậy?” Bất thình lình Kền Kền gõ một hàng chữ có dấu chấm hỏi đi kèm vào máy tính “sau đây tôi muốn một em học sinh đứng dậy trả lời.” Cái gì? Trả lời câu hỏi? Đùa à?

Lần trước gọi đến số bao nhiêu rồi? Hình như đến phiên tôi rồi thì phải?

“Vậy thì, số 34 đi.” Quả nhiên, cái gì nên đến tất sẽ đến, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Tôi miễn cưỡng đứng dậy, nhìn chòng chọc câu hỏi đang nằm chiếm chỗ trên bảng.

Cái gì với cái gì thế này, tôi ghét nhất là mấy phương trình hóa học, nửa chữ đọc cũng không hiểu. Lần này đi đòi nhà ma rồi, chắc chắn sẽ bị mắng thảm tới chết.

Bất lực, tôi chỉ còn cách cầu cứu bốn bề xung quanh, xem có ai rộng lòng ra tay nghĩa hiệp không.

Chị Anh, lác đầu nhìn tôi, không biết làm, thôi pass; Nghiên Bán, xa quá, không nhìn rõ khẩu hình miệng của cậu ấy, pass luôn; Phùng Giai Trình, nhìn nụ

cười hề tiện vui vẻ trên nỗi đau của người khác kia đi, tôi nguyên rửa cậu, pass;...

Ông trời muốn diệt tôi mà!

Đột nhiên, tôi nhìn thấy La Trạc Kiệt ngồi đằng trước đưa tay chọc Lý Cẩm Bội một cái, sau đó Lý Cẩm Bội mặt mày nhăn nhó, vẻ rất không cam lòng đứng dậy:

“Trước hết, trong dãy hoạt động hóa học của kim loại Fe lớn hơn Cu, vì vậy trình tự của phản ứng sẽ là: $2\text{FeCl}_3 + \text{Fe} = 3\text{FeCl}_2$, $2\text{FeCl}_3 + \text{Cu} = 2\text{FeCl}_2 + \text{CuCl}_2$, $\text{Fe} + \text{CuCl}_2 = \text{FeCl}_2 + \text{Cu}$.”

Thế mà cậu ấy lại giải vậy giúp tôi? Không lẽ bị ma nhập?

“Rất tốt, chính xác, sau đó thế nào? Nói tiếp đi.” Chắc vì người trả lời là học trò cưng của mình, cho nên Kền Kền không những không nổi giận, ngược lại còn cảm thấy ấy cực kỳ hài lòng.

“Vì vậy có khả năng sẽ thế này: không còn gì cả (FeCl₃ thừa), có Cu (FeCl₃ phản ứng hết, Fe thiếu), có Fe và Cu (Fe và Cu thừa rất nhiều), do đó không thể có trường hợp có Fe không có Cu.” Lý Cẩm Bội cực kỳ trôi chảy nói ra câu trả lời.

“Rất tốt, hoàn toàn chính xác.” Thầy Kền Kền vô cùng cao hứng, “ngồi xuống cả đi.”

Haizz, tránh được một kiếp!

Tôi đắn đo vài phút rồi xé một mảnh giấy, cẩn thận viết: Cảm ơn hai cậu đã cứu bờ mình. Sau đó, chọc khê vào lưng La Trạc Kiệt, đưa mảnh giấy cho cậu ấy.

Chỉ thấy cậu ấy mở mảnh giấy ra, đặt trên bàn, xem một lúc, rồi nhẹ nhàng đẩy nó về phía Lý Cẩm Bội.

Lý Cẩm Bội đưa mắt liếc hờ, tôi lắng tai nghe thấy cậu ấy đề giọng nói nhỏ với La Trạc Kiệt: “Đừng có làm phiền mình.” Giọng nói có vẻ hết sức thiếu kiên nhẫn.

La Trạc Kiệt nhún vai, sau đó gấp mảnh giấy lại bỏ vào ngăn bàn.

Ê, người ta nói cảm ơn, tốt xấu gì cậu cũng cho ít phản ứng chứ, như thế này đã kích người ta biết mấy. Aizz, thật ra cũng không phải hai người họ không có phản ứng, chỉ là trùng hợp làm sao, phản ứng của họ lại đã kích tôi mà thôi. Không lẽ tôi thật sự không được lòng người khác đến như vậy?

Có điều cũng không sao, người ta với tôi chẳng quen thân, chịu ra mặt giúp tôi lần này xem như quá tốt rồi, làm người phải biết đủ, không nên được voi đòi tiên. Nhưng nói đi nói lại, tôi vẫn cảm thấy tổ hợp bạn cùng bàn này quái quái thế nào.

Không người nào trong lớp đặt câu hỏi với tôi, vì sao Lý Cẩm Bội chịu ra mặt giúp, chắc vì mọi người đều nhất trí rằng cậu ấy thích thể hiện trước mặt Boss, chỉ như vậy thôi.

Nếu không ngồi sau lưng hai cậu ấy, nếu không nhìn thấy động tác của La Trạc Kiệt, tôi cũng sẽ tin vào lý do này. Vậy mới nói, may mắn không có ai đến hỏi thật, bởi vì chính tôi cũng đâu biết đáp án là gì.

Đang lúc tôi thả hồn ngẩn ngơ, bạn học Đàm Kiện chợt lướt qua trước mặt như một cơn gió.

“Anh Kiệt này, cậu cũng tham gia đội bóng rổ của lớp nhé? Nếu thật không chơi được, thì ghi tên vào danh sách dự bị cũng được, lớp mình không đủ người! Nếu các cậu không ai chịu đi, mình chỉ còn đường bán thân làm nô lệ thôi. Hic hic...” Vì giải bóng rổ giữa các lớp, Đàm Kiện một lần nữa phải dùng đến khổ nhục kế.

Tại sao tôi nói là “một lần nữa”? Bởi vì đợt hội thao vào học kỳ trước, cậu ấy đã từng dùng chiêu này với mọi người trong lớp rồi.

Thực lòng mà nói, cậu ấy cũng đáng thương lắm. Hồi đầu năm, can tội trong giờ học hoạt bát quá mức, nên bị giáo viên chủ nhiệm phong cho chức vụ cán sự lớp bộ môn Thể dục. Đây mà không phải trò cười à? Đường đường là một anh mập, cán sự môn Thể dục cái nổi gì? Không để người ta cười thì là gì nữa? Thế mới nói, cô giáo chủ nhiệm lớp tôi thật là một người cực kỳ nham hiểm. Ấc, lại lạc đề xa quá!

Đại bộ phận lớp tôi, ngoài học ra cũng chỉ biết học, đối với thể dục vận động gì đó trước giờ chưa từng mấy may hứng thú. Nhưng hoạt động thể dục thể thao do trường tổ chức lại bắt buộc lớp nào cũng phải tham gia. Thế này không phải đang gây khó dễ cho cán sự môn Thể dục hay sao?

Con gái lớp tôi vốn dĩ đã là phe thiếu số, hội thao cũng chẳng người nào tình nguyện đăng ký tham gia, đều là Đàm Kiện tồn không ít nước bọt khổ sở năn nỉ mới miễn cưỡng gật đầu.

Hội thao học kỳ trước tôi đăng ký thi nhảy xa, kết quả nhảy đủ ba lần vẫn chưa xuống nổi hố cát, đúng là mất mặt muốn chết. Sau vụ đó tôi nghĩ trong đầu: đáng lẽ tôi phải sắt đá hơn chút nữa, bản thân ngu thể dục thì chớ, còn tự vạch áo cho người xem lưng làm gì.

“Anh Kiệt, xem như mình xin cậu luôn đấy! Năn nỉ mà!” Tôi đã kết thúc hồi tưởng, Đàm Kiện vẫn còn “đau khổ níu kéo” La Trạc Kiệt.

Đàm Kiện vô ý quay đầu ra sau, ánh mắt không cẩn thận quét qua chỗ ngồi của tôi. Sau đó, giác quan thứ sáu của phụ nữ... à không của con gái mách

bảo tôi: tôi gặp phiền rồi.

“Anh Kiệt, cậu đừng từ chối, cứ suy nghĩ cẩn thận đi đã, tối nay hãy trả lời mình.” Đàm Kiệt thoát cái từ bà vợ số khổ biến hình thành anh trai vui vẻ yêu đời, không chỉ dọa một mình tôi phát hoảng. Vậy là, trong lúc đầu óc chậm chạp tôi quên mất phải tìm đường tẩu thoát.

“Chị Ngư ơi!” Quả nhiên, không hiểu tại sao Đàm Kiệt chột thay đổi mục tiêu? Nhưng hà có gì mục tiêu đó lại là tôi? Cho dù tôi có khả năng cosplay thành con trai bước vào sân, cũng không có khả năng vừa dẫn bóng vừa chạy đâu!

“Giê?” Trục giác nói với tôi, tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì.

“Tuần sau có giải bóng rổ giữa các lớp, cậu đến xem có được không? Con trai bọn mình cần con gái các cậu đến ủng hộ lắm.” Đàm Kiệt lại giả vờ đáng thương.

“Không phải cậu nói lớp mình không đủ lập đội hả? Còn xem gì nữa?” Tôi cau mày, chỉ đơn giản thế thôi á?

“Nói vậy cậu đồng ý chỉ cần đủ người lập đội thì sẽ đi xem? Nói chắc thế nhé!” Đàm Kiệt hưng phấn đến nỗi thiếu điều mọc cánh bay lên.

“Mình muốn nói là, mình chẳng có sức kêu gọi gì đâu, cậu đừng kỳ vọng mình rủ được ai làm thành đội cổ vũ gì đó.” Tôi cạn lời, tôi đi hay không thì quan trọng gì? Tôi nghĩ, đám con trai trong lớp nếu có thể gọi đúng tên mình đã là một chuyện tốt đẹp rồi. Suy cho cùng, từ trước đến nay trong lớp này tôi hơi bị mờ nhạt.

“Không sao cả, chỉ cần cậu đến là được, có mình ở đây, cậu cứ yên văn tâm đi.” Đàm Kiệt vỗ vỗ lồng ngực nhiều thịt của mình.

“....” Cho xin giùm, có cậu ở đây mình mới phải xoắn xuyết đấy. Lẽ ra đã định không đi rồi, bây giờ...

Aizz, đi thì đi, dù sao tôi cũng rảnh rồi. Ai ya, đúng là phiền phức.

“Chúng ta cứ quyết định thế nhé, cậu nhất định phải đi xem đấy!” Đàm Kiệt hài lòng đi chỗ khác, trước khi đi không quên ngoảnh đầu lại bồi thêm một câu.

“.....” Mình nói này, mình đi xem cái gì mới được? Đi xem cậu dùng thân thể màu mỡ của mình làm hậu vệ chắc? Cậu chắc chắn không phải bảo mình đi xem chuyện cười à?

“Chị Anh,” tôi trưng vẻ mặt tội nghiệp kéo góc áo bạn cùng bàn, “đi xem với mình nhé, nhé? Mình không muốn đi một mình đâu!”

“Rời rời rời, đi cùng với cậu.” Thực tế đã chứng minh, chị Anh gặp phải tôi, lúc nào cũng chỉ có thể diễn vai không biết phải làm sao.

Hết giờ tự học buổi tối.

“Anh Kiệt, suy nghĩ sao rồi? Lớp mình rất cần cậu đấy.” Đàm Kiệt lại chạy tới.

“...., mình đi.” Quả nhiên là một chàng trai không biết cách nói không, xem ra ý trời định sẵn cậu ấy có số bị bắt nạt.

“Cảm ơn anh Kiệt.” Đàm Kiệt khoa trương khom người, sau đó lại tiến lên trước hai bước, “cảm ơn nhé chị Ngư.” Cuối cùng dong thẳng.

Ể, cảm ơn tôi làm gì? Nhưng chưa kịp đợi tôi mở miệng hỏi, bạn học Đàm Kiệt đã biến mất cả bóng cũng không thấy.

“Giải bóng rổ giữa các lớp, lớp mình sẽ gặp lớp 10-11 vào thứ tư này, thời gian là năm giờ rưỡi chiều, hy vọng các bạn bớt chút thời gian đến cổ vũ cho lớp.” Đàm Kiệt đứng trên bục giảng uy phong凛凛 thông báo.

Chúng ta quan sát phía dưới bục giảng một chút nhé: có người đọc sách, có người nói chuyện, cũng có người ngẩng đầu nhìn cậu ấy một cái sau đó cau mày, tiếp tục vùi đầu làm bài tập... Tóm lại một câu, Đàm Kiệt gần như bị cả lớp lơ lửng.

“Chị Ngư, đúng giờ nhớ đến sân vận động đấy, cậu đã đồng ý rồi.” Xuống khỏi bục giảng, Đàm Kiệt còn đặc biệt có lòng chạy đến nhắc nhở tôi.

“Mình biết rồi, mình nhớ rồi, mình sẽ đi.” Đàm Kiệt đứng là khắc tinh của tôi mà.

Thứ tư.

“Nhạn, chiều nay cậu đi xem bóng rổ không?” Buổi trưa lúc tan học, tôi thuận miệng hỏi chị đại trưởng ký túc xá.

“Đi, mình đi cùng Thịt viên nhỏ.... A Lạc với Lý Tự Phong đều ra sân cả.” Khó lắm mới có cơ hội thấy chị đại của chúng tôi đỏ mặt.

Aizz, ra là vậy à.

A Lạc chính là Hồ Gia Lạc, chính là người được đám con gái thống nhất bầu vào vị trí Nam khôi 1 của lớp, đồng thời là bạn trai của trưởng phòng chúng tôi; còn Thịt viên nhỏ là bạn cùng bàn của cậu ấy, người đẹp trai nhất lớp chúng tôi - Lý Cẩm Phong không ai khác là bạn trai của Thịt viên nhỏ. Vậy mới nói, đôi bàn cùng bàn này, thật không đơn giản chút nào!

Đương nhiên, trong chuyện này khiến tôi vui mừng nhất chính là Phùng Giai Trình đã thất tình, dựa vào bộ dạng ngờ nghệch của cậu ta cũng muốn cưa đổ trường phòng thân yêu của chúng tôi, nằm mơ đi! Ahaha... Thực tế chứng minh, dù đắc tội với tiểu nhân cũng chớ nên đắc tội với phụ nữ! Chẳng giấu diếm gì, tôi đây là một người phụ nữ vừa nhỏ nhen vừa độc ác. “Vậy tan học đợi bọn mình với nhé, mình với chị Anh cũng đi nữa.” Tôi nói.

“Hả? Không phải cậu thiếu hứng thú gì với mấy chuyện này à? Hơn nữa còn là giờ cơm, chẳng phải cậu từng nói ăn cơm là chuyện to nhất đời hả, sao đột nhiên lại muốn đi thế?” Nhận lấy làm kỳ quái hỏi tôi.

“Không còn cách nào khác, mình đồng ý với Đàm Kiện rồi.” Tôi cũng là người bất lực mà.

“À....” cậu ấy cố tình kéo dài âm cuối. “Lẽ nào mùa xuân của A Ngư nhà ta đến rồi?”

“Đến cái đầu cậu! Mình có chọn ai cũng không chọn tên mập chết tiệt đó đâu, không bị cậu ấy làm cho tức chết mới lạ ấy.” Tôi không tốt lành gì lên tiếng.

“^-^, chuyện tình cảm có đôi khi nói lảm” Nhận không sợ chết nói tiếp.

“Đủ rồi đủ rồi, không nói nữa, tan học cùng nhau đi nhé.” Nhận cười đến mắt hết hình tượng.

Hình như tôi hơi hiểu cảm giác có lý không mà nói được là thế nào rồi.

.....

“Reng reng reng...” Chuông tan học vẫn chưa vang hết, mấy bạn nam trong lớp đã nhanh chóng lao ra ngoài, hoàn toàn không nhìn đến giáo viên Vật lý vẫn đang trừng mắt đứng trên bục giảng. Aizz, thừa thầy, em rất đồng cảm với thầy.

“Cố lên! Cố lên! Lớp XX cố lên!” Đợi đám chúng tôi chậm rãi thông dong đến sân bóng rổ, hai bên sân đã có rất nhiều bạn nữ đang đứng cổ vũ, chỉ là các bạn ấy không phải của lớp chúng tôi.

“Bắt đầu chưa?” Thịt viên nhỏ hỏi Đàm Kiện đang đứng bên sân.

“Được 10 phút rồi, tạm thời lớp chúng ta dẫn trước 2 điểm” Lúc nói chuyện, ánh mắt Đàm Kiện không rời khỏi hiện trường trận đấu dù chỉ một phút.

“Đàm Kiện cậu không cần vào sân hả?” Tôi thấy lạ mới lên tiếng hỏi.

“Chỉ cần đủ người là mình không phải vào, với lại có mình vào thì cần gì đánh nữa? Thua chắc luôn rồi! Giờ mình ở ngoài làm huấn luyện viên.” Đàm Kiện tỉnh bơ đáp.

“Đúng là đủ chuẩn gian xảo, may mà cậu cũng biết người biết ta.” Tôi vừa nói vừa đưa tay vỗ vai Đàm Kiện.

“Chị Ngư, cậu làm mình tổn thương sâu sắc đấy.” Đàm Kiện giả vờ ôm tim.

“Biến giùm!” Đúng là mắt mắt muốn chết, bình thường ở lớp muốn tác yêu tác quái gì cũng được, bây giờ trước mặt bản dân thiên hạ, để quần chúng nhìn thấy lại nghĩ lớp Thực nghiệm 1 chúng tôi ai cũng “mất não” như cậu ấy, thì phải làm sao mới vớt vát hình tượng lại được đây?

“Chị Anh, bọn mình qua bên kia đi!” Yêu quý sinh mạng, rời xa hội náo loạn.

“Cố lên! 10-11 cố lên!” Cô hòng và dung tích phổi của con gái lớp 10-11 đúng là hàng loại một. Không phải tôi tự ti, nhưng tuyệt đối tôi không tài nào hét to được như thế.

Chẳng bù lớp chúng tôi, chỉ có vài con mèo hen, hò hét chẳng ra chút khí thế gì, chỉ khi nào các bạn nam trong lớp ghi điểm mới có tiếng vỗ tay yếu ớt vang lên, vừa rồi rạc vừa lè tè.

Mấy bạn nam trên sân thật đáng thương. Xét khí thế đã bị người ta bỏ xa một vạn tám nghìn dặm, cho nên tâm thế nhất định phải kiên cường lên nhé!

Có điều Hồ Gia Lạc và Lý Tự Phong đứng thật không phải chỉ mạnh một cách bình thường, điểm số của lớp chúng tôi phần lớn đều do hai cậu ấy giành về, lẽ nào đây chính là sức mạnh của tình yêu trong truyền thuyết hay sao?

Hehe, quả là không hề đơn giản.

Trên sân bóng, Lý Tự Phong vừa làm một động tác giả, nhồi bóng chuyển sang cho Hồ Gia Lạc, Hồ Gia Lạc tiếp bóng, đáng tiếc đối phương phòng thủ không một khe hở. Chỉ thấy Hồ Gia Lạc biểu diễn động tác xoay người tuyệt đẹp, ném quả bóng lại cho La Trắc Kiệt đang đứng dưới rổ. La Trắc Kiệt nhẹ nhàng nhảy lên, bắt bóng, thả vào rổ. Ba người chạy lại đập tay nhau ăn mừng, sau đó nhanh chóng quay về phòng thủ.

Chẳng biết tôi có hoa mắt hay không, trước khi La Trắc Kiệt thả bóng vào rổ cậu ấy liếc mắt về phía này. Trước khi chạy về phòng thủ, cũng lại nhìn về phía này.

Tôi nhìn xung quanh, ngoại trừ tôi và chị Anh, không có người quen nào cả.

Nhìn tôi? Bớt ngố, không đời nào! Tôi lập tức bác bỏ suy nghĩ này.

Lẽ nào cậu ấy đang nhìn... chị Anh? Chính thế, có khả năng này.

Khó trách trước đây trong giờ học La Trạc Kiệt suốt ngày nhìn về phía chúng tôi; sau khi chuyển chỗ đến sau lưng cậu ấy, vừa hết tiết cậu ấy lại đổi sang tư thế ngồi nghiêng người, ánh mắt chốc chốc lại quét ra sau chúng tôi. Thì ra là thế! Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Nhưng mà tôi chẳng nhìn ra được cậu ấy đối xử với chị Anh có chỗ nào đặc biệt cả.

Không lẽ cậu ấy nhìn bạn nữ lớp khác? Kỳ lạ thật đấy. Tôi lại bắt đầu thấy mờ mịt.

Sau đó, mỗi lần La Trạc Kiệt có bóng trong tay, đều nhìn về phía này một cái; ném bóng vào rổ, lại nhìn; ném không vào, cũng vụng trộm nhìn, giống như đang hy vọng người cậu ấy chăm chú nhìn sẽ không chú ý đến cú mất điểm vừa rồi.

Được rồi, là ai thì cũng có quan hệ gì đâu, có điều anh chàng này ngây thơ thật, hehe.

Mãi đến tận sau này tôi mới biết kẻ “ngây thơ” thực sự, không ai khác chính là bản thân mình.

Khi hiệp thi đấu thứ hai gần kết thúc, Đàm Kiệt cầm theo hai chai nước đi đến, nói: “Lát nữa chị Ngư cậu đưa nước cho La Trạc Kiệt, chị Anh cậu đưa nước cho Phùng Giai Trình nhé.”

“Tại sao là bọn mình, cậu đi không được à? Bọn mình với các cậu ấy có thân đâu. Với lại sao phải chỉ định sẵn ai đưa nước cho ai? Mình đưa nước cho Phan Cảnh (chính là bạn nam cãi nhau với tôi hôm tôi thu bài tập ấy) không được hả?” Có ý kiến thì phải kịp thời trình bày.

“Nếu mình là con gái, mình sẽ đi ngay, mấy lúc thế này con gái tốt hơn mà.” Đàm Kiệt bắt lực nhún vai. Được lắm, xem như cậu có lý.

“Lô Tiểu Nghiên nói cậu ấy sẽ đưa nước cho Phan Cảnh. Đương nhiên, mình không để ý cậu đưa nước cho Phùng Giai Trình đâu, mình tin chị Anh cũng sẽ không để ý.” Đàm Kiệt hoàn toàn một vẻ ông đây đang bàn việc công.

“Nhưng mình để ý!” Nếu trong túi áo tôi có thuốc xổ, ngược lại tôi sẽ không để ý một chút nào.

“Vây thôi,” tôi xua tay, “đi thi đi!” Đã nói đến nước này rồi, còn từ chối nữa thì không hay, dù sao chẳng qua chỉ đưa một chai nước thôi mà.

“Các cậu ấy nghỉ rồi kia, mau đi đi.” Thế là Đàm Kiệt đẩy bọn tôi tới trước.

Sao tôi cứ thấy nụ cười của Đàm Kiệt lúc này đặc biệt xảo trá vậy nhỉ? Aizz, mong là chính mình đa nghi. Mà nghĩ cho tường tận, tôi có gì để cậu ấy tính kế đâu. Tốt nhất nên loại ý nghĩ này ra khỏi đầu thôi.

“La Trạc Kiệt, uống nước không?” Tôi bước lên trước, nhìn người nào đó đang dùng khăn mặt lau mồ hôi, đưa nước qua cho cậu ấy.

Có vẻ cậu ấy đã bị tôi dọa, đại khái vì không nghĩ đến việc tôi thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt mình, cậu ấy ngần ngại một lát, sau đó cứng ngắc như khúc gỗ nhận lấy chai nước, uống hết một hơi. “Cảm ơn.”

“Không có gì, đưa chai không cho mình, mình đi bỏ rác là được rồi. Tiếp tục cố lên nhé.” Tôi tự nhiên nhận lại vỏ chai.

“Được.” Cậu ấy trả lời, sau đó liền xoay người, nhanh chóng bước đến chỗ đồng đội cùng các cậu ấy bàn chiến thuật.

Bởi vì chơi bóng rổ nên nóng người à? Sao tôi thấy mặt cậu ấy lại đỏ vậy? Thì ra chơi bóng rổ cũng tiêu hao năng lượng nhiều thế?

“Chị Anh, mình đói rồi.” Tôi buồn chán đứng xem một lúc, sau đó nhận thấy đúng thật chẳng có gì hay ho, vì vậy liền nói với chị Anh, “Hay là bây giờ hai đứa mình đi ăn cơm đi?”

“Được đấy, dù sao mình cũng muốn về ký túc xá tắm một cái. Bọn mình nói với Đàm Kiệt một tiếng đã.” Chị Anh sáng khoái đồng ý.

Giờ tự học buổi tối nghe nói lớp tôi thua trong tay lớp 10-11, bị loại rồi. Trong dự liệu cả. Có điều, bốn chữ này tôi không dám nói ra, sợ sẽ bị cả lớp đánh hội đồng.

.....

Buổi tối, đám con gái trong ký túc xá của tôi lại rủ nhau tám chuyện.

“Này! Mình biết có một bạn nam trong lớp đang thích một người trong phòng chúng ta đấy.” Tiểu Nghiên tiểu thư thần bí nói.

“Chắc không chỉ một đâu nhỉ? Haha, Lô Tiểu Nghiên, cuối cùng cậu cũng đi sau thời đại rồi.” Tôi cực kỳ nghiêm túc lên tiếng.

“Haha, Ngư mập nói đúng đấy.” Hiểu San nằm bên cạnh phụ họa lời tôi.

“Xì, không thèm để ý đến hai cậu, mình nói chuyện điện thoại!” Chị Tiểu Nghiên lại bắt đầu hoạt động buổi đêm của mình.

Thực ra tôi đâu có nói sai: Hồ Gia Lạc thích trường phòng của chúng tôi, cả thể giới đều biết hai cậu ấy đang ở bên nhau; Châu Chí Ngạn trước đây theo đuổi Hồng Huy, bây giờ hình như cũng bước vào giai đoạn yêu đương rồi; Hiểu San đang chơi trò mờ ám với bạn nam ngồi sau cậu ấy, tôi nào cũng nhắn tin; chị Nguyệt Nga cũng có người thả thính rồi, có điều nghe giang hồ đồn người kia học sát lớp; Vân có bạn trai người Quảng Châu; Tiểu Nghiên tiểu thư từ sáng tới tối không rời điện thoại...

Nghe đâu, bên ký túc xá nam có chung suy nghĩ rằng con gái phòng tôi có tố chất tương đối cao. Còn về đó là tố chất gì, cái này chỉ có thể hiểu ngầm, không thể tuyên truyền rộng rãi ra ngoài.

Đừng hỏi tại sao tôi biết nhiều như vậy, bởi vì tôi gia nhập cơ quan tình báo quốc gia rồi (nói thật).

Haha, thực ra tôi cũng không biết vì lý do gì, các cậu ấy rất thích kể bí mật cho tôi nghe, sau đó bắt tôi nhất định phải giữ kín. BFF của tôi nói rằng vì tôi trời sinh có dáng vẻ giống với thùng rác.

Ồ ồ, chắc cũng đại loại thế. Tôi thích có người chia sẻ bí mật của họ với mình, bởi vì đó là biểu hiện của việc bạn được người khác xem trọng.

Mặc dù có vài chuyện nghe xong cả đời này phải chôn chặt trong lòng, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất đáng, vì được người khác xem trọng là một cảm giác cực kỳ yomost!

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Kế Hoạch 1/5

Thi giữa kỳ qua chưa bao lâu đã đến ngày 1/5, mọi người ai cũng bận rộn bàn bạc sẽ đi đâu chơi, suy cho cùng một kỳ nghỉ kéo dài tận bảy ngày đầu dễ dàng gì có được. Bình thường thứ bảy nào cũng phải cấp cấp học bù, chủ nhật cách tuần cũng phải học bù, hai mấy đứa nhỏ ở ký túc xá bọn tôi nhớ nhà da diết. Nhắc đến việc này mới nói, lúc huấn luyện quân sự vì nhớ nhà quá tôi từng khóc nữa, mặc dù chỉ hành động trong âm thầm ngoài tôi ra không người nào biết.

Người ta nói con gái cung Song Ngư cực kỳ thích khóc, tôi cảm thấy riêng với bản thân mình, câu này đúng một nửa. Hồi còn ở nhà, tôi là một cái “bao la lổ” thứ thiệt (tiếng Quảng Đông chỉ những người thích khóc), chỉ cần anh trai tôi bắt nạt một chút, tôi đã mè nheo ngay tức khắc, mà anh tôi cũng từng nói thích nhất là nhìn bộ dạng khóc la của tôi, cho nên suốt ngày chọc phá tôi. Còn ở trường học, tôi rất ít khóc, dù có những lúc sắp khóc đến nơi, tôi cũng chưa bao giờ khóc trước mặt người khác, từ hồi mới đi nhà trẻ đã như thế rồi, tôi cũng không biết là vì sao nữa.

Ai ya, lại lạc đề rồi.

“Ngư mập, đứng lại ngay cho mình!” Miss perfect không hổ là miss perfect, bạn học Hồng Huy hai tay chống eo, quắc mắt nhìn tôi đã chuẩn ra ngoài hành lang hét lớn.

Tôi mà nghe lời cậu ấy thật mới là có bệnh, thậm chí dù không có bệnh, một khi đứng lại chắc chắn sẽ bị cậu ấy đánh thành có bệnh.

“Ngư mập chết tiệt, đồ vong ân phụ nghĩa!” Lại tiếp tục gầm lên, “cậu ăn của mình, ở của mình, ngủ của mình, bây giờ lớn tướng rồi phải không? Không nghe lời mình? Dám phản mình?”

A lô, chị hai ơi, cậu có phải mẹ mình đâu, đừng có mà nói với mình những lời như vậy chứ! Hơn nữa chẳng phải chỉ ăn của một quả lê thôi à? Diễn sâu như thể mình bán thân cho cậu luôn không bằng?

“Ê! Cậu đừng đi qua đây!” Nhìn thấy dáng vẻ hung thần bát xát của người nào đó, tôi rên lên, “chị Huy, hình tượng, phải chú ý hình tượng!”

“Yên tâm đi, mình sẽ dạy dỗ cậu một cách đặc biệt cực kỳ có hình tượng.” Miss perfect nghiêng răng, sau đó nhìn thấy La Trạc Kiệt vừa leo lên hết cầu thang, vậy là tự giác tạm đình chiến.

“Hôm nay đến sớm vậy?” Trong lúc nước sôi lửa bỏng này, tôi hận không thể nói thêm vài câu với cậu ấy ấy chứ.

“Ừ, xe số 22 đến sớm.” Trước đây tôi từng kể rồi nhĩ, La Trạc Kiệt là học sinh ngoại trú, vốn dĩ cậu ấy đạp xe đi học, nhưng sau vụ anh hùng lấy thân chắn xe bus đã chuyển sang dùng phương tiện giao thông công cộng luôn rồi.

Aizz, cái nào cũng tốt cả, cái nào cũng là bảo vệ môi trường...

Có lẽ vì thời gian của xe bus không ổn định, cậu ấy là người duy nhất trong lớp đi học trễ mà không bị cô chủ nhiệm trách phạt. Đương nhiên, ai cũng hiểu việc này còn có mối quan hệ cực kỳ lớn với thành tích học tập siêu tốt của cậu ấy nữa. Giả sử thành tích của cậu ấy giống như tôi, lại còn không an phận, cậu ấy đã bị cô chủ nhiệm kéo đi bắn chết từ lâu rồi.

“Nhìn thấy cậu, mình cứ tưởng sắp sửa vào lớp rồi.” Tôi pha trò với cậu ấy. Thật ra mục đích của tôi chẳng qua muốn câu giờ thôi, sao chuông còn chưa vang lên nữa? Mau cứu giùm cái mạng nhỏ này của tôi với!

La Trạc Kiệt bị câu nói của tôi chọc cho đỏ mặt, cho nên người cũng lần đi rất nhanh.

Sau đó...

“Chị Huy, mình biết sai rồi, mình không nên nói cậu bạo lực, thực ra cậu không hề bạo lực một chút xíu nào, thật đấy!” Tôi tính toán để lời ăn tiếng nói của mình có sức thuyết phục một chút. “Người nào đó được trưởng thành dưới sự quan tâm thân thiết của cậu chắc chắn sẽ khỏe mạnh béo tốt! Chắc chắn thế! Cứ tin mình đi!” Tôi nói cực kỳ “chân thành”.

Thực ra người nào đó trong miệng tôi chính là Châu Chí Ngạn, bạn trai đương thời của chị Huy. Bây giờ hai người đang trong giai đoạn áp dụng chiến thuật đánh du kích, âm thầm chưa công khai, có điều trong lớp bao nhiêu người có thể biết đều đã biết cả rồi, nói thế nào đi nữa năng lực bả tẩm của lớp tôi hoàn toàn không thể xem thường được đâu.

Đầu đuôi sự việc là thế này, vừa nãy trong lúc tâm tình với bạn học Hồng Huy tôi không cẩn thận cười nhạo cậu ấy có một câu: “Cậu hung ác thế này, Châu Chí Ngạn đáng thương thật đấy!”

Vậy đấy, chỉ một câu nói đã dẫn đến màn đuổi giết nói trên.

“Chồng bánh bao ơi, cứu mình với!” Trong lúc bị vị nữ hiệp liên tiếp phát đòn tấn công, tôi chợt nhìn thấy Nghiên Bân từ lầu trên đi xuống, vậy là ba chân bốn cẳng chạy đến cầu cứu cậu ấy.

“Không phải chúng ta ly hôn rồi à? Cậu là người đề nghị trước nữa đấy.” Gương mặt Nghiên Bân viết hoa in đậm mấy chữ “liên quan gì đến mình.”

Hu hu, tôi sai rồi, tôi không nên cầu cứu một người chỉ biết bỏ đá xuống giếng không hiểu gì là đông lạnh tặng than, giúp người lấy phúc.

“Huhu, bánh bao mập chết tiết, mình hận cậu!” Minh, căm, hận cậu!

“Ha ha, mình thay đổi chủ ý rồi,” hai mắt tôi sáng lên, sau đó lại nghe Nghiên Bân nói tiếp, “Hồng Huy, bọn mình hợp tác cùng ra tay đi!”

Hu hu, tôi biết mà, tôi không nên ôm ấp chút kỳ vọng nào vào nhân phẩm của cậu ấy cả.

Vậy là hiện trường náo nhiệt một người đánh một người bị đánh biến thành đánh hội đồng hai người đập một.

Nhưng mà, tại vì sao? Tại vì sao người bị tổn thương luôn luôn là tôi?

Bởi vì cậu quá lộn xộn. – trích lời chị hai Hồng Huy-

“Chị Anh, hai cậu ấy bắt nạt mình kìa!” Tôi lại chạy tìm chị Anh kêu khóc.

“Ha ha, không có đâu, chẳng qua hai cậu ấy thấy chọc ghẹo cậu rất vui thôi, gương mặt bánh bao của cậu đáng yêu lắm mà!” Chị Anh an ủi tôi.

Nhưng mà, đây là thể loại an ủi của hành tinh nào thế?

Chọc tôi chơi? Coi tôi như chó con hay mèo con đây?

Tôi là cá! Tôi là một con cá!

“Ngư mập đáng chết, ăn của mình, ở của mình, ngủ của mình...” Thảm rồi, thần lại đến rồi.

Nhìn kỹ, ra là Nghiên Bân, nếu một đánh một với cậu ấy tôi có thể đánh được, thế là gan của tôi chợt lớn ra.

Vậy mới nói, thực ra tôi là người theo chủ nghĩa hiếp lãnh sợ ác! Không cách nào phủ nhận điều này.

“Bánh bao mập chết tiết, mình ăn của cậu, ở của cậu, ngủ của cậu lúc nào?” Tôi đứng lên, ra vẻ khí thế ngất trời, “kết hôn lâu thế rồi, tiền sinh hoạt một đồng cậu cũng không cho, ly hôn lâu thế rồi, tiền cấp dưỡng một xu cũng không có!”

“Cậu chính là ăn của mình, ở của mình, ngủ của mình! Minh đi tìm Hồng Huy làm thịt cậu!” Miệng lưỡi khó chịu chưa kia, lại còn dùng ánh mắt chém giết đến bạn học ngồi trước mặt tôi nữa chứ.

“Thì mình nhận thua được chưa.” Tôi lập tức xiu xuống như miếng bọt biển vắt khô nước, làm sao tôi đánh lại nữ hiệp Hồng Huy chứ.

“Ahaha, vậy thì tiểu thư đây sẽ đại nhân mở lượng khoan hồng, tha cho cậu lần này đấy!” Cái gọi là cáo mượn oai hùm cũng chỉ đến mức đó thôi.

“Ngư mập, cậu với La Trạc Kiệt ngồi phía trước quan hệ tốt lắm phải không? Vừa nãy nghe hai người nói chuyện, cậu ấy cười có vẻ vui lắm.” Buổi tối trên đường về lại ký túc xá, Nghiên Bân kéo tay tôi hỏi.

“Cậu thấy có khả năng đó không? Cậu thấy mình có quan hệ tốt với bạn nam nào trong lớp?” Tôi hỏi ngược lại, “vói lại, người ta cười là cười bọn mình trẻ con đấy, đều tại cậu cả!”

“Xì!” Nghiên Bân rõ ràng không nghĩ thế, “mình thấy cậu với Đàm Kiện tốt thế còn gì.”

“Cậu thấy có bạn nữ nào trong lớp mà Đàm Kiện không đối tốt không?” Đúng là bó tay chấm com, tôi nhất định phải có quan hệ tốt với bạn nam nào trong lớp mới được à? “Không nói cái này nữa, 1/5 cậu định đi đâu chưa?”

Lúc này chuyển đề tài là một lựa chọn hoàn toàn, cực kỳ chính xác.

“Đến nhà cô mình, ở Cao Minh, ở đó vui lắm. Cậu đi cùng không?” Nghiên Bân hỏi.

“Được đấy, bao ăn ở bao tiền xe mình mới đi.” Tôi vui vẻ trả lời.

“Năm mơ! Đi bộ đi rồi mình bao cậu tiền xe.” Biểu cảm trên mặt Nghiên Bân chính là kiểu ‘mình biết ngay mà’.

“Nhỏ nhen!” Tôi lè lưỡi, làm mặt quỷ với cậu ấy.

Buổi tối mùa hè, một cơn gió mát thổi qua làm mấy đứa vừa từ phòng học nóng như lò lửa bước ra chúng tôi cảm thấy cực kỳ thoải mái, ngẩng đầu ngắm những vì sao nhấp nháy rải đầy trời, xem ra ngày mai thời tiết sẽ đẹp lắm đây!

.

Lại là chương trình trò chuyện đêm khuya ở ký túc xá.

“1/5 mọi người có hoạt động gì không?” Trương ký túc xá hỏi.

“Mình với Nghiên Bân về nhà gặp mặt người lớn! Ha ha...” Tôi đức ý nói.

“Ly hôn rồi còn gặp người lớn gì nữa?” Chị Huy mắc ói.

“Ai cần cậu lo!” Tôi mạnh miệng.

“Ngư mập, mời cậu lặp lại lần nữa?” Thế nào là không cần phát giận cũng khiến người ta rét run? Xem như tôi hiểu rồi đấy.

“Mình sai rồi!” Người xưa nói kẻ tức thời chính là trang tuấn kiệt.

“Ha ha, Ngư mập đúng là vô dụng.” Lại thêm một tên bỏ đá xuống giếng nữa xuất hiện.

“Gà rừng, cậu muốn chết phải không?” Bởi vì chưa mắc mào, nên tôi dễ dàng bước qua giường bên cạnh đánh người.

“Hu hu hu, Ngư mập mình sai rồi mà...” Người đang ăn hành nào đó vội vàng xin tha.

“Phía trên thử động đây nữa xem xem!” Hồng Huy đại nhân không chịu nổi trạng thái rung lắc do giường trên gây ra nữa, lên tiếng.

Cho nên tôi chỉ còn cách ngoan ngoãn bò về ổ của mình.

Hic, sợ ác thì tôi biết rồi, nhưng tại sao một cơ hội hiếm hoi ông trời cũng không cho tôi là thế nào?

“Ha ha,” có vẻ trưởng phòng xem kịch vui cười cũng đủ rồi, “phòng bọn mình có cần tổ chức tiệc thịt nướng không?”

“Được đấy, mình đi với!” Vừa nghe có ăn tôi nhanh chóng sống dậy, “mình muốn ăn cánh gà nướng!”

“Nghe đến ăn cậu liền có tinh thần thế, thật không hổ là Ngư mập mà.” Có vẻ Hiểu San biết tôi không cách nào trèo qua giường đánh cậu ấy nữa, không kiêng nể gì lại chen vào.

“Gà rừng chết kia, ngày mai mình không tha cho cậu đâu!” Tôi nghiêng răng, mặc dù sáng mai ngủ dậy chưa chắc tôi đã nhớ ra chuyện này, mà dù nhớ ra tôi cũng đã lười tính sổ với cậu ấy rồi.

“Được rồi, rốt cuộc mọi người muốn đi không?” Trưởng phòng hơi không hài lòng hỏi lại.

“Đi, sao lại không đi, ai không đi đứng dậy cho mình xem.” Miss perfect ra uy.

“Nhưng mà chỉ có con gái bọn mình thôi không vui tạo nào, hay là rủ thêm mấy tên con trai nữa?” Nguyệt Nga đề nghị.

“Nghe hay, để ai đó tiên phong đi đầu đi!” Tôi ần ý nói.

“Ngư mập, cậu im ngay cho mình!” Quả nhiên, người nào đó xù lông rồi kia.

“Được rồi mà, nói chuyện nghiêm chỉnh nào, rù ai đi đây?” Đối với khả năng nói chuyện lạc đề của chúng tôi, Nghiên Bản hoàn toàn câm nín.

“Còn phải hỏi? Hồ Gia Lạc này!” Tôi nói, “rù Thịt viên nhỏ nữa, rồi lại kéo thêm Lý Tự Phong.”

“Gọi Phùng Giai Trình luôn nhé?” Trưởng phòng nếu ý kiến.

“Không được! Đánh chết mình cũng không được!” Tôi thà không đi còn hơn.

“Hay là Đàm Kiện cũng được, dù sao mọi người cũng thân mà.” Chị Anh đề nghị.

“Mình không phản đối, cậu ấy biết cách khuấy động không khí lắm.” Người này tôi không có ý kiến ý cò gì cả.

“Vậy rù La Trạc Kiệt nữa được không, mình thấy cậu ấy cũng được.” Tiểu Nghiên đứng là quá trâu, vừa nói chuyện điện thoại, vừa nói chuyện với chúng tôi.

Có điều ai mà không biết “cũng được” nghĩa là La Trạc Kiệt ngày ngày mang điện thoại của cậu ấy về nhà sạc pin giúp cơ chứ.

“Đừng mà, mọi người có ai thân với cậu ấy đâu.” Người này tôi thấy cực kỳ không cần thiết, trước hết không nói Lô Tiểu Nghiên rù chẳng qua để cảm ơn người ta hàng ngày giúp cậu ấy sạc pin điện thoại, làm một chuyển thuận nước đẩy thuyền cũng chẳng hề gì, nhưng quan trọng những người khác trong phòng tôi chẳng một ai quen thân với La Trạc Kiệt hết, đến lúc đó bơ cậu ấy là chuyện nhỏ (tội nghiệp chàng trai ấy), sợ là sợ thêm cậu ấy mọi người lại mất tự nhiên, đi chơi cũng chẳng vui.

“Đúng thế, không thân mà gọi cậu ấy vào, thấy quái quái sao ấy.” Vân cũng không đồng ý.

“Hay là rù Lương Chí với Ngô Chí Kiên đi.” Hồng Huy đột ngột lên tiếng, “các cậu ấy vui tính lắm, không sợ không khí ngưng ngập đâu.”

Phải rồi, suýt nữa quên mất, vậy là tôi vội vàng mở miệng: “Nếu vậy chỉ bằng bọn mình gọi cả Châu Chí Ngạn nữa, dù sao ba người này cũng thường đi chung với nhau, chỉ gọi hai người trong nhóm sợ không hay lắm?” Nhìn đi, tôi thông minh biết mấy.

“Cần thêm ai nữa không? Không có thì tạm thời xác định là mấy cậu ấy nhé.” Trưởng phòng kết luận.

“Nghĩ ra ai khác lại bàn tiếp, ngày mai bọn mình hỏi xem các cậu ấy đi hay không đã.” Tôi nói.

“A Lạc với Thịt viên nhỏ để mình hỏi cho,” trưởng phòng vạch ra phương án thăm dò tình hình, “nhóm ba người kia do Hồng Huy phụ trách, về Đàm Kiện, A Ngư cậu khá thân với cậu ấy nhỉ?” Được rồi, phân công nhiệm vụ hoàn tất.

Tại sao mọi người cứ nghĩ rằng tôi với tên mập chết tiệt kia thân thiết lắm? Không hề thân thiết một chút nào cả!

Nhưng mà, thôi, ngày mai hỏi một câu là được, cậu ấy không đi là tốt nhất!

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nhập Hội Ăn Tiệc Bbq (1)

“Ế, Đàm Kiện,” thời gian đọc sách buổi sáng vừa kết thúc tôi liền chạy đến tìm cậu ấy, “người đẹp trong phòng mình chân thành mời cậu ngày sáu tháng năm đi ăn tiệc BBQ sang chảnh, cậu đi không?”

“Chị Ngư, cậu đang nói với mình hả?” Đàm Kiện được yêu thương đâm hoảng sợ, đánh mất nhìn ra sau lưng tôi một cái.

Tôi cũng nhìn theo, làm gì có ai, chỉ có một La Trạc Kiệt đang ngoài tít đằng xa chăm chỉ đọc sách thôi.

“Không nói với cậu thì nói với ai? Một câu ngắn gọn, đi hay không đi?” Tôi không được vui lên tiếng.

“Vậy mình có được phép hỏi có bao nhiêu con trai đi cùng không?” Đàm Kiện cẩn thận dè dặt hỏi, giống như sợ tôi âm mưu đem bán cậu ấy không bằng.

Có điều nếu tôi có ý định buôn người thật, theo khối lượng riêng mà tính cậu ấy cũng được kha khá tiền, nhưng mà vụ làm ăn này tốt nhất nên dẹp đi, có người mua mới lạ ấy!

“Cu li đương nhiên không phải chỉ có một mình cậu,” tôi nói, “bọn mình còn rù thêm Hồ Gia Lạc, Lý Tự Phong, Châu Chí Ngạn, Lương Chí với cả Ngô

Chỉ Kiên nữa. Nhưng mà các cậu ấy có đi hay không mình không biết!”

“Thế à?” Có lẽ Đàm Kiên còn đang xoắn xuýt hai chữ “cu li”.

“Ừ, cho nên cậu bàn bạc với các cậu ấy trước rồi hãy quyết định cũng được,” tôi ngừng lại một chút, “có điều trước khi tan học phải cho mình câu trả lời đấy, về phòng mình phải báo cáo kết quả nữa.”

“Không cần bàn bạc gì nữa, chị Ngư đã đích thân mời, em đây có lý nào lại cự tuyệt chứ?” Đàm Kiên rất kiên định nói.

Nếu lúc cậu phát ngôn câu này, không kèm theo biểu cảm bí tráng như thể tướng quân sắp ra sa trường, lời nói của cậu sẽ càng có sức thuyết phục hơn đấy – tôi nghĩ thầm trong bụng. Nhưng chỉ nghĩ thôi chứ đời nào tôi dám nói ra miệng, nhờ đâu dọa anh cu li chạy mất dép mọi người bắt tôi làm cu li thay thế thì sao.

Được, thắng lợi hoàn thành nhiệm vụ! Thế là tôi đi qua tìm trường phòng đại nhân, “Đàm Kiên đồng ý rồi.”

“A Ngư làm việc năng suất cao thật đấy.” Chị Nhạn vô cùng phúc hậu không tiếc lời khen tôi.

Trên đường về lại chỗ ngồi, không hề bất ngờ nhìn thấy ánh mắt hung ác của người nào đó, thế là nụ cười trên mặt tôi lại càng sáng lạn hơn.

Đúng đấy, Phùng Giai Trình, chính xác, chính tiêu thư đây là người không cần suy nghĩ một phiếu phủ quyết cậu đấy, cho nên sẽ không có người nào đến mời cậu tham gia với chúng tôi đâu. Ôhôô ~

....

Tiết Toán.

“Khi đặt x vào hệ phương trình nói trên, thông qua phép khử, chúng ta có thể viết lại nó như sau...” Giáo viên Toán đang đứng trên bục, giảng bài vô cùng nhập tâm.

Cho nên khi loạt âm thanh “DeLeDeLeDeLe, DeLe.....” đột ngột vang lên, cô ấy bị dọa một chập.

Đây không phải là âm thanh mỗi sáng thức dậy tôi bước ra khỏi cửa hay sao? Không sai, ngày ngày đều đặn, khi tôi ra khỏi cửa cũng là lúc người nào đó rời giường. Có điều hình như người đó quên mất hôm nay - thứ bảy phải học bù để nghỉ lễ 1/5, cho nên hoàn toàn không nhớ phải tắt chuông báo thức đã cài mặc định mỗi thứ bảy lúc tám giờ rưỡi.

Vậy mới nói, Lô Tiểu Nghiên, bị kịch cho cậu rồi.

Quả nhiên, cô Toán bước xuống trước mặt cậu ấy, đưa tay ra, nói: “Đưa đây.”

Vì giờ phút này về mặt cô giáo cực kỳ đáng sợ, cậu ấy không dám phản kháng nửa chữ ngoan ngoãn giao nộp điện thoại.

“Sau giờ học theo tôi đến phòng giáo viên, tôi có chuyện muốn nói với em.” Dứt lời, cô giáo quay người đi lên bục giảng, không nhìn cậu ấy dù chỉ một ánh mắt. “Được rồi, chúng ta tiếp tục bài học.”

Chị Tiểu Nghiên, đừng căng thẳng, tổng cộng mới chỉ bị thu ba cái mà thôi, mình tin với sức quyến rũ của cậu, tuyệt đối chắc chắn trăm phần trăm sẽ mượn lại được một cái khác mà.

Chỉ là, những bạn học có điện thoại ời, các cậu phải cẩn thận đấy, ahili~~

“Xem ra chúng ta lại có một buổi tối được ngủ sớm rồi.” Tôi rất không phúc hậu nói với chị Anh.

“Tốt đấy chứ, ngủ muộn không tốt cho da.” Hiển nhiên, người xấu bụng trong trường hợp này không phải chỉ có mình tôi. Thực ra có lẽ do tôi ‘nhiễm đen’ cậu ấy! Nhưng mà tôi không đời nào chịu nhận đâu!

Thực lòng tôi càng muốn ý kiến với quý ngài tốt bụng ngồi trước mặt mình hơn: “Cậu có thể đừng giúp cậu ấy sạc pin điện thoại nữa được không, ngày nào cũng gần một giờ sáng mới đi ngủ, sẽ bị già đi nhanh lắm đấy.” Có điều vừa nhìn chàng trai ấy liền biết ngay thuộc tuýp người không biết nói không, cho nên vẫn là bỏ qua đi.

“Hi, bạn học, cậu lại được mấy ngày không cần mang pin sạc dự phòng về nhà rồi.” Tôi thừa nhận mình không hiền lương thực đức, tôi đưa tay chọc vào lưng ghế của vị ngồi phía trước mình.

“” Không lẽ câu nói của tôi làm người ta phải cạn lời lắm sao? Cậu ấy bơ tôi.

Trước kỳ nghỉ.

“Mình biết một tiệm bán nguyên liệu đồ nướng có giao hàng tận nơi, cho nên con gái bọn mình sẽ đi mua đồ, con trai các cậu phụ trách bếp nướng với nướng khuôn vắc.” Trường phòng có ý kiến, “hoặc là ai có đề nghị gì hay hơn không?”

“Không có, cứ quyết thế đi!” Tôi thấy mọi người cũng chẳng có vẻ gì phản đối, “vậy đến lúc đó bọn mình hẹn nhau ở đâu?”

“Trạm xe bus đối diện trường đi! Tám giờ rưỡi không có vấn đề gì chứ?” Hồ Gia Lạc nói.

“Ai có điện thoại nhớ mang theo, ai không có cố gắng mượn người nhà dùng tạm một hôm,” Lý Tự Phong căn kè lên tiếng, “lưu lại số điện thoại của nhau đến lúc đó dễ liên lạc, với cả đề phòng bất trắc luôn.” Haha, tôi chỉ có thể nói rằng, không hổ là người của Thịt viên nhỏ!

“Nếu mọi người không còn ý kiến gì khác thì quyết định thế nhé! Đến lúc đó gặp!” Đàm Kiện vừa nói hết câu đã đi mất, nghe đồn mẹ cậu ấy đợi con trai về ăn cơm. Những đứa trẻ ở ngoại trú quả nhiên đều là những đứa trẻ hạnh phúc.

“Vậy bọn mình giải tán thôi!” Tôi cũng chuẩn bị chuồn, “ai đi ăn cơm cùng mình không?”

“Đi thôi, cùng nhau đi, cà thẻ của cậu!” Hồng Huy kéo tay tôi, để lại chàng trai họ Châu nào đó vẻ mặt như thể oán phụ.

Ế, anh hai cậu đừng hâm mộ mình, mình muốn đổi chỗ với cậu lắm luôn, thật đấy!

Cuối cùng kỳ nghỉ 1/5 người người nhà nhà mong đợi cuối cùng đã tới.

Ngày thứ sáu của kỳ nghỉ.

Khi tôi bước xuống xe bus lúc tám giờ hai mươi, phát hiện trạm xe phía đối diện đã có không ít người, nhưng chủ yếu là đám con trai với nhau.

Các cậu ấy là có phải quý ông galant tranh thủ đến trước hay không tôi không quan tâm, chỉ cần tôi không phải người đến cuối cùng là được.

Riêng về việc chờ đợi, tôi càng không thích mình “được” đợi, đặc biệt là cả nhóm cùng đợi, cảm giác giống như đang làm liên lụy đến mọi người vậy, tâm lý của tôi sẽ chột dạ bất an lắm.

Tôi chậm rãi đi về phía đối diện, “hi,” xem như chào chung tất cả mọi người, “các cậu đều đến sớm thế!”

“Bọn mình đều ở gần đây, đi sớm hơn cậu là chuyện bình thường mà!” Đàm Kiện nói với tôi, “với cả, ngoại trừ bọn mình là người ở đây, cậu là người đến sớm nhất đấy!”

“Ha ha, chắc vì mình vừa đến trạm liền có xe đi luôn, nên không phải đợi.” Không cần phải nói, chờ xe bus chính việc mang tính kiểm tra nhân phẩm con người trá hình.

Sau đó chúng tôi nói chuyện với nhau một lát, người cũng xem như đã đến đủ.

Cho nên, cùng nhau xuất phát thôi!

Có lẽ vì buổi sáng, nên khi chúng tôi đến nơi vẫn chưa có nhiều người lắm.

Nhóm lửa xong, cả đám vừa nói chuyện vừa đặt đồ nướng lên vỉ.

Những đôi yêu nhau đều vô cùng ăn ý ngồi gần vào nhau, ngoại trừ một đôi.

Hai cậu có ngồi gần nhau hay không chẳng liên quan gì đến mình, nhưng tại sao phải biến mình thành miếng bánh kẹp ở giữa vậy? – Ngồi bên cạnh đôi tình nhân nào đó, nội tâm của tôi không ngừng gào thét.

“Huy, ăn cánh gà không? Để mình nướng cho cậu nhé?” Châu Chí Ngạn rất nỗ lực thử không để ý đến sự tồn tại của tôi.

“Ngư mập, nướng cho mình miếng thịt bò đi!” Chị Hồng Huy à, chị muốn bơ anh Châu cũng đừng làm quá chứ, cũng đừng lôi mình vào làm lá chắn nữa!

Mình vô tội mà! Anh Châu cậu đừng trừng mắt mình nữa có được không? Cũng có phải lỗi của mình đâu. Mình có giành ai cũng không dám giành bà vợ nhà cậu đâu, bạo lực thế kia, chỉ có cậu mới thích nổi thôi!

Sớm biết thế này đã không đi rồi. Tôi thực đang khóc không ra nước mắt đây!

Chị Anh cứu vớt mình với!!! - Tôi đáng thương giương mắt cầu cứu bạn học ngồi đối diện.

Mình không cứu nổi cậu đâu, cậu tự cứu đi! – Sau khi chị Anh dùng mắt truyền tín hiệu cho tôi xong, lại cúi đầu xếp hàng ăn lên vỉ nướng.

Aizz! Số tôi khổ sở thế này!

“Chị Ngư, xâu thịt viên này của mình ăn được rồi, chia cho cậu một nửa!” Đàm Kiện ơi, lần đầu tiên mình nhận ra cậu đẹp trai phát sáng như thế đấy!

“Cảm ơn.” Tôi thuận thế đứng lên, đưa bát của mình qua cho cậu ấy. Sau đó phát hiện mọi người có mặt tại hiện trường đều chĩa mắt nhìn vào chúng tôi.

“Ồ~~~~” chất giọng cường điệu một cách cố ý, không hẹn mà cùng phát ra từ N người.

“Các cậu ồ cái gì?” Tôi hết sức ra vẻ tự nhiên ngồi xuống, đối với đám người chỉ sợ thiên hạ không loại kia đúng là cặn lõi. Vì cái khi gì mà bất cứ chuyện gì cũng đều nghĩ theo hướng đó thôi vậy?

Tôi biết giờ phút này nếu trên mặt mình xuất hiện bất kỳ biểu cảm nào có họ hàng với xấu hổ, thì không cần tốn công suy nghĩ, từ nay về sau toàn bộ con người trong lớp Thực nghiệm 1 sẽ cho rằng tôi và Đàm Kiện có gian tình.

Vốn dĩ mấy chuyện này tôi cũng không bận lòng cho lắm. Nhưng tôi, tôi không muốn đóng vai hề trong vở kịch, chẳng những không thu được tiền, lại còn trở thành chủ đề cho mọi người đem ra chém gió, tôi chỉ muốn sống cuộc sống âm thầm thôi.

“Đúng thế, không cho các cậu xuyên tạc tình bạn trong sáng giữa mình với chị Ngư!” Đàm Kiện cũng nửa đùa nửa thật lên tiếng, sau đó quay sang nói với tôi: “Chị Ngư, đừng để ý các cậu ấy, cậu muốn ăn sườn không, nếu muốn để mình nướng cho cậu.”

“Phải nha, các cậu mà như vậy, sẽ có người đau lòng đấy.” Bạn học Lô Tiểu Nghiên, cầu xin cậu đừng vừa giả vờ thần bí bí bí vừa nói những lời khiến người ta hiểu lầm nữa, được không hả?

“Đàm Kiện, cậu chẳng phúc hậu gì cả, mình ngồi ngay bên cạnh A Ngư mà cậu chẳng hỏi lấy một tiếng muốn ăn hay không!” Hồng Huy cũng lên tiếng.

Không hổ là Miss perfect chỉ cho phép bản thân mình ăn hiếp tôi, không chừa phần người khác.

“Được được được, chị Huy em sai rồi, em đây sẽ nướng ngay cho chị.” Đàm Kiện lại bắt đầu tấu hài.

“Thế của mình đâu?” Nói thế nào nhỉ, Lô Tiểu Nghiên vĩnh viễn là một người không cam chịu cô đơn.

“Mình cũng muốn!”

“Mình cũng muốn!”

Cho nên ấy à, bạn học Đàm Kiện, khả năng đánh lạc hướng vấn đề của cậu thật là..., mình cũng không biết nên nói gì nữa, cậu ngoan ngoãn nướng sườn cho mọi người đi vậy!

Nhìn gương mặt đau khổ của Đàm Kiện, tôi rất không có nhân tính phì cười.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nhập Hội Ăn Tiệc Bbq (2)

Sau khi mọi người ăn được lưng lửng bụng, chúng tôi quyết định nghỉ ngơi giữa hiệp.

“Chúng ta chơi trò gì đi.” Lý Tự Phong đề nghị.

“Trò gì mới được?” Lô Tiểu Nghiên là người đầu tiên có phản ứng.

“Thật hay Thách, thấy sao?” Trương phòng có ý kiến.

“Được đấy!”

“Okê con dê!”

“Ủng hộ hai tay hai chân!”

....

“Mình không chơi, làm khán giả được không?” Tôi yếu ớt hỏi, “ăn no quá, muốn nghỉ ngơi một lát!”

“Không được, Ngư mập cậu lười nhất thấy thế nào, bảo sao không tròn nung núc!” Bạn học Hiểu San lại nhảy vào miệng tôi ngồi.

“Mình tròn nung núc chỗ nào hả?” cao 1m63 nặng 50kg là đạt chuẩn đấy, biết chưa hả? Haizz, thật ra tôi hơi mập một chút, nhưng mà muốn tôi giảm cân á? Chuyện không thể nào!

“Cùng nhau chơi!” Hồng Huy trừng tôi.

“Rồi, chơi thì chơi.” Tôi vẩy cò trắng đầu hàng.

“Vậy mọi người lại đây nào!” Lý Tự Phong cầm một chai coca không đặt lên bàn đá, cả đám chúng tôi lần lượt ngồi xuống vây xung quanh, “nếu sau cùng cái chai chỉ về hướng người nào, người đó phải đứng dậy chọn Thật hay Thách.”

“Bắt đầu ngay và luôn nhé!” Lý Tự Phong dùng tay xoay chai coca.

Chỉ cần không chỉ trúng tôi là được, tôi tham gia cho đủ quân số thôi, tôi có niềm tin nhân phẩm của mình sẽ không kém đến mức ấy đâu – tôi thậm chí an ủi bản thân.

Tốc độ quay của vỏ chai dần chậm lại, ánh mắt mọi người cũng chăm chăm dồn vào đó, xem xem ai là người xui xẻo bị điểm danh đầu tiên, ai yoyo nói sai rồi, là người may mắn mới đúng.

Cuối cùng, vỏ chai từ từ dừng lại, miệng chai chỉ về phía... Ngô Chí Kiên.

“Người anh em, nói đi, Thật hay Thách?” Lý Tự Phong cười đến là “tử tử”.

“Cây ngay không sợ chết đứng, mình chọn Thật.” Bạn học Ngô chính khí lắm liệt.

“Là cậu nói đấy nhé, bây giờ mình hỏi đây!” Nụ cười của Lý Tự Phong lại càng “tử tử” hơn nữa, “nghe nói cậu từng qua đêm ở nhà Hân Hân, xin mời hãy trả lời ‘phải’ hay ‘không phải’.”

Giang hồ tương truyền Hân Hân chính là bạn gái của Ngô Chí Kiên, không phải học sinh trường tôi. Thế mới nói, lớp tôi toàn là trâu bò cả, không cần biết bạn học trường nào, chỉ cần bạn có quan hệ với bất kỳ ai trong lớp, ngay cả một ngày bạn đi nhà vệ sinh mấy lần cũng có người biết.

“Đó là vì...” Ngô Chí Kiên đỏ mặt tía tai vội vàng giải thích.

“Xin hãy trả lời ‘phải’ hay ‘không phải’.” Lý Tự Phong nhấn mạnh.

“... Phải.” Trong vòng một nốt nhạc bạn Ngô từ anh trai tiêu sái biến hình thành anh trai tiêu điều.

“Wào, A Phạm thì ra cậu sống thoáng đến mức này?” Con người Đàm Kiệt ấy mà, chỗ nào có náo nhiệt nhất định phải đến góp vui mới chịu.

“Uổng cho mình coi cậu như anh em, hóa ra cậu là đồ cầm thú! Mình nhìn nhầm cậu rồi!” Lương Chí cũng là một nhân tài chuyên bò đá xuống giếng.

“Hô hô hô, ra cậu là người như thế!” Thực tế là mình chứng hùng hồn nhất, trên đời này thế loại chỉ chờ cháy nhà lao vào hôi của không đâu không có.

“Các cậu nhớ kỹ đó cho mình!” Ngô Chí Kiên cảm phẫn nói. Nhưng mà hình như chẳng đem lại chút tác dụng gì, chỉ khiến đám người kia càng cười khà ồ hơn.

Đến lúc Ngô Chí Kiên cầm chai coca lên, không một ai có thể cười nổi nữa.

Nhìn chai coca xoay tròn tốc độ trên bàn, tôi âm thầm cầu trời: ngàn vạn lần đừng rơi vào con, con sẽ bị đám người này chơi đến chết! Tôi biết đây là tiếng lòng chung của tất cả mọi người đang ngồi đây, vấn đề là lúc này tôi không cười, sớm biết có ngày bị người ta giận chó đánh mèo, thế nào tôi cũng phải cười theo mấy tiếng, ít nhất không bị thiệt thòi đến nỗi này.

Khi miệng chai dần dần chỉ về hướng người nào đó, chúng tôi không thể không tin rằng: đây, là số trời!

“Người anh em, muốn Thật hay Thách?” Hãy nhìn sắc mặt của bạn học Ngô, chúng ta có thể hiểu thành ngữ “tiểu nhân đắc chí” được dùng trên thực tế như thế nào.

“Anh Kiên, mình sai rồi mà, mình chọn Thách có được không?” Lương Chí gương mặt toàn là nước mắt.

“Được chứ, nhìn thấy cô quét dọn đằng kia không?” Người họ Ngô nào đó đưa tay chỉ cô lao công cách đó không xa, “đi qua nói với cô ấy một câu là được.”

“Thật hả?” Lương Chí ơi là Lương Chí, mình chỉ có thể nói, cậu thật ngây thơ khờ khạo.

“Ừ, đi qua đó nói một câu ‘cháu yêu cô’ là được! Phải để bọn mình nghe thấy mới tính nhé!” Câu nói của Ngô Chí Kiên làm người nào đó cứ tưởng mình đã an toàn qua cửa hoàn toàn hóa đá.

“Đi nhanh về nhanh!” Bạn học Ngô đẩy tình anh em đẩy Lương Chí một cái.

Thế là người người nào đó đau khổ bước lên trước từng bước.

Nhìn bóng lưng tang thương của chàng trai ấy, bỗng dưng tôi nhớ đến một câu thơ nổi tiếng của ông cha ngày trước:

Gió thổi vì vu sông Dịch lạnh, tráng sĩ một đi không trở về.[1]

Bạn học, cậu lên đường bình an! Mặc dù không phải cậu ấy đi chết, nhưng với nhiệm vụ hiện tại cậu ấy sẽ sống không bằng chết.

Cho nên rất nhanh chúng tôi đã nghe được cậu nói: “Cô ơi, cháu yêu cô!”

Đúng đấy, tôi thừa nhận, không chỉ chúng tôi nghe thấy, toàn bộ những người đang tổ chức nướng thịt ở đây đều nghe thấy.

“Việc này, ý cháu là, cô ơi, chúng cháu ở đây vui chơi, nhưng cô lại không thể nghỉ lễ, cô phải giúp chúng cháu dọn dẹp sạch nơi đã bị chúng cháu làm bẩn. Cháu thực sự rất ngưỡng mộ cô!” Haizz, thật sự không đơn giản, còn biết chém gió nữa cơ đấy!

Nhìn gương mặt đầy cảm động của cô lao công, Lương Chí, cậu có tài!

Người nào đó đã thắng lợi trở về, trò chơi lại phải tiếp tục.

Lần này cuối cùng cũng đến lượt con gái rồi, người bắt hạnh bỏ mạng, không ai khác là Lương Hiểu San.

Có lẽ vì là con gái, thêm vào không quá thân thiết, cho nên Lương Chí không quá đáng làm khó cậu ấy. Nhưng chỉ là không “quá đáng” mà thôi.

Lương Hiểu San chọn Thật, câu hỏi mà cậu ấy phải trả lời là “bây giờ có thích người nào hay không?”

“... Có.” Lương Hiểu San hơi đỏ mặt.

“Ai thế?” Lương Chí hỏi tiếp.

“Này, đã nói chỉ được hỏi một câu thôi! Đây là câu thứ hai rồi, cho nên mình từ chối trả lời.” Hiểu San phản ứng cực kỳ nhanh.

Có điều cậu ấy chỉ có thể tự cầu phúc không trúng vào mình lần nữa, suy cho cùng câu trả lời của cậu ấy đã hấp dẫn tinh thần ‘bà tám’ của hầu hết mọi người trong đám rồi.

Trò chơi vẫn phải tiếp tục.

Chạy trời không khỏi nắng, đến lượt tôi. Tôi biết ngay mà, nhân phẩm gì đó sáng nay đã bị tôi dùng hết sạch rồi.

“Ngư mập ơi Ngư mập, cuối cùng cậu cũng rơi vào tay mình rồi.” Không cần phải nói, người nào đó cực kỳ hài lòng với nạn nhân mà mình tóm được.

“Vây, cậu chọn cái nào?” Bạn học Hiểu San vô cùng gian trá hỏi.

“Thật đi!” Hừ, tiểu thư đây mới không thêm sợ cậu! Phương diện tình cảm của tôi là mảnh đất trống trơn, để xem cậu ấy có thể hỏi được câu nào làm khó tôi không.

“Cậu xem kia, xem kia, con người này làm màu thật đấy?” Nghiên Bân chỉ vào tôi, lại ngoắc ngoắc ngón tay về phía Hiểu San, ý bảo cậu ấy bước qua đây, sau đó thì thâm thâm vào tai cậu ấy mấy câu gì đó.

Trực giác mách bảo rằng: tôi gặp rắc rối to rồi!

Quả nhiên, Hiểu San nghe xong liền nói với tôi: “Vây được, Ngư mập, mình hỏi cậu: cậu có ấn tượng tốt nhất với bạn nam nào trong lớp?”

Đây, đây là thể loại câu hỏi gì thế? Con trai trong lớp có nói chuyện với tôi ước chừng không quá mười người, cậu ấy muốn tôi trả lời ra sao đây?

Ngược lại tôi hy vọng cậu ấy hỏi rằng: con trai trong lớp ghét người nào nhất? Tôi nhất định sẽ không hề do dự trả lời ngay: Phùng Giai Trình.

“Ngư mập, nhanh nói đi, bọn mình đang đợi cậu đấy!” Huỳnh Nghiên Bân, mình nhớ mặt cậu rồi nhé!

Ánh mắt tôi đảo một vòng, đuôi mắt lướt qua người nào đó, xin lỗi, chỉ có cách hy sinh cậu thôi!

“Đàm Kiện, chính là cậu ấy, mình thân với cậu ấy nhất!” Tôi tự nhiên như không trả lời.

Vây là Đàm Kiện ngơ luôn.

“Ồ~~~~” Âm thanh cường điệu lại lần nữa vang lên. Ánh mắt của tất cả mọi người thay phiên nhau chém giết trên tôi và Đàm Kiện.

Tôi không nao núng, vẫn giữ biểu cảm tỉnh bơ trên mặt. Đàm Kiện còn đang ngơ người.

“Đến lượt mình nhé!” Ha, tiểu thư đây là ai chứ? Giả vờ vô tội cái gì đấy vừa khéo chính là sở trường của tôi, “bắt đầu đây!”

Rất tốt, là Hồ Gia Lạc. Trưởng phòng đại nhân nâng mắt nhìn tôi, ra hiểu cho tôi phải có chừng mực với người ta. Quả nhiên, con gái trời sinh chỉ biết nghĩ cho người ngoài!

Có điều vừa phải có chừng mực lại vừa không được để mọi người mất vui? Hơi làm khó tôi rồi đây.

“Hi, anh đẹp trai, Thật hay Thách?” Tôi hỏi.

“Thật đi.” Tôi nghĩ cậu ấy cũng cảm thấy bản thân mình không có khả năng tùy cơ ứng biến mạnh mẽ như Lương Chí, nên mới không chọn Thách.

Aizz, vừa nãy tôi còn nghĩ đề cậu ấy hôn má trưởng phòng một cái thì sẽ bỏ qua nữa đấy. So với chiều của bạn học Ngô, đây chỉ xem như trò con nít thôi chứ mấy.

“Vậy cậu nói xem, những lúc riêng tư cậu xưng hô với trưởng phòng của bọn mình thế nào đi?” Lời tôi vừa dứt, bên dưới lại âm âm lên. Trưởng phòng đại nhân hung ác trừng mắt nhìn tôi.

Tôi hết cách rồi mà, ai bảo yêu cầu của cậu ấy có độ khó cao như vậy làm gì.

“.... Vạ.” Vậy là lỗi tại hai người trong cuộc đều do rần rần.

....

Mặt trời ngả về tây, một ngày ăn chơi vui vẻ cũng nên kết thúc rồi.

“Trò chơi hôm nay chỉ là chơi thôi, mong mọi người coi đó như bí mật chúng của chúng ta.” Tàn cuộc, Lý Tự Phong nói với cả đám.

Thực ra tôi thấy lời này của cậu ấy hơi bị dư thừa, mọi người cũng xem như một nửa người lớn cả rồi, lời nào có thể nói, lời nào chỉ nên xem như chuyện cười, trong lòng chúng tôi đều rõ ràng cả.

Đùa giỡn phải có giới hạn, tám chuyện phải có nguyên tắc.

Mặt trời trốn ra sau núi, chúng tôi ai về nhà nấy, người nào tìm mẹ nấy.

Buổi tối ngủ ở nhà, không hiểu vì sao tôi lại mơ thấy mấy câu nói đầy ẩn ý của Lô Tiểu Nghiên hôm nay. Nửa đêm giật mình tỉnh giấc, tôi cười chính mình thật là suy nghĩ lung tung nhiều quá.

[1]: Hai câu này trích từ Dịch thủy ca: “Phong tiêu tiêu hề Dịch thủy hàn, Tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn”. Hai câu này Kinh Kha hát khi từ biệt Cao Tiệm Ly lên đường hành thích vua Tần là Doanh Chính. Cuộc chia tay diễn ra bên bờ sông Dịch.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Phân Ban Và Chia Lớp (1)

“Lãnh đạo nhà trường đã có quyết định, chúng ta sẽ là khóa đầu tiên thực hiện phân ban trước, thời gian sẽ rơi vào khoảng tuần thứ mười sáu.” Cô chủ nhiệm lại show off gương mặt hăm nhe của mình, “phân ban chủ yếu dựa vào kết quả kỳ thi giữa kỳ vừa rồi của các em, kết quả học kỳ trước và kết quả bài kiểm tra tháng vào tuần thứ mười lăm sắp tới chỉ dùng để tham khảo. Danh sách xếp hạng theo tổng điểm ba môn Anh Toán Văn và theo các môn ‘3 + X’ của từng em trong đợt thi giữa kỳ đã có rồi, sau khi tan học tôi sẽ cho lớp trưởng dán lên, các em lấy đó để suy nghĩ cẩn thận việc chọn ban của mình.”

Lời vừa dứt, lớp học đang yên tĩnh bỗng trở nên ồn ào như vỡ chợ.

Bên ngoài cửa sổ còn đậm thêm mấy tiếng ho có vẻ có nhịp của thầy phụ trách hệ A đang đi tuần ngang qua.

Thế là, bầu không khí ngay tức khắc im lặng trở lại, đột ngột như thể buổi họp chợ ban nãy chỉ là ảo giác.

“Có bệnh thì đi bác sĩ mà khám, thầy đừng tùy tiện đứng trước cửa lớp người ta ho tới ho lui, sẽ lây cho người khác đấy!” Tôi cau nhàu trong miệng.

“Phụt ~~~” Rất rõ ràng, cậu bạn chủ gánh hàng ngồi bên phải tôi tu luyện còn chưa đủ, phì cười thành tiếng, bị cô chủ nhiệm dùng ánh mắt chém giết tới.

Tôi nên thờ phảo nhẹ nhõm vì việc phân ban căn cứ vào kết quả kỳ thi giữa kỳ tôi có thành tích tốt nhất thì? Như vậy thì tôi sẽ có nhiều sự lựa chọn hơn.

“Sau khi phân ban vẫn sẽ có hai lớp Thực nghiệm, phân biệt là lớp Chính trị và lớp Vật lý.” Cô chủ nhiệm nói tiếp, “ngoài ra, tôi muốn nhắc nhở cả lớp, môn Toán trong kỳ thi Đại học của khóa chúng ta sẽ chia thành Toán của ban Xã hội và Toán của ban Tự nhiên, môn Toán của ban Tự nhiên sẽ có độ khó cao hơn của ban Xã hội một chút. Hy vọng cả lớp suy nghĩ thật kỹ lưỡng, suy cho cùng đây là quyết định có liên quan đến tương lai của các em.”

Aizz, thật sự là sấm sét giữa trời xanh!

Môn Toán là thiên địch của tôi! Thế này có khác gì đuổi những đứa dốt Toán chúng tôi mau mau chạy qua ban Xã hội đâu!

“Chị Anh, cậu định chọn thế nào?” Tôi ỉu ỉu hỏi.

“Mình định chọn Sinh vật, nhưng mà bây giờ lại còn cái gì mà môn Toán của ban Tự nhiên với ban Xã hội, Toán của mình đuối lắm. Tạm thời bây giờ xác định là Sinh vật với Chính trị đã.” Chị Anh hơi khổ não, “cậu thì sao?”

“Mình thích Vật lý lắm, nhưng mà học không vào, bây giờ lại tặng kèm thêm môn Toán của ban Tự nhiên, mình còn hy vọng gì nữa đâu? Hết cách rồi, mình phân vân giữa Chính trị và Lịch sử thôi.” Thật là thương tâm mà.

“Vói lại lớp Vật lý sẽ là lớp Thực nghiệm, lớp mình và lớp Thực nghiệm 2 nhất định sẽ nhắm vào đó, cạnh tranh quá dữ, cậu không chọn cũng tốt.” Chị Anh nói tiếp.

“Ừ, cũng chỉ có thể như vậy thôi.” Tôi nói, “Chị Anh sao cậu chọn Sinh vật vậy? Bọn mình còn chưa học, sao cậu biết nó tốt hay không được?” Trường chúng tôi đến lớp 11 mới bắt học môn Sinh vật.

“Trước hết, mình khá hứng thú với môn này; với lại, mình cũng muốn bắt đầu lại từ đầu, một năm này phải trải qua nhiều thất bại quá rồi.” Chị Anh hơi buồn bã, “mình không giống cậu, cậu biết cảm giác từ trên trời rơi thẳng xuống đất là thế nào, nên cậu có dũng khí phấn đấu đứng lên; còn mình lúc nào cũng tằm tằm nhóm gần cuối của lớp, muốn lên lên không được, chỉ có cách đứng tại chỗ liều mạng vùng vẫy mới không bị đẩy ngược về sau.” Chị Anh ngập ngừng một lát, “mình không muốn tiếp tục thế này nữa.”

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy một chị Anh như vậy, đầy quanh què, thì ra cậu ấy cũng chất chứa nhiều tâm sự như thế.

“Chị Anh cố lên nhé! Dù cậu chọn ban nào mình cũng sẽ ủng hộ cậu.” Tôi vỗ vai chị Anh, thực ra tôi là người rất không biết cách an ủi người khác.

“Ừ, mình biết mà!” Hình như chị Anh hơi có tinh thần trở lại, “mình cũng không biết tại sao lại nói với cậu mấy chuyện này nữa. Mình là một người rất không có cảm giác an toàn, nếu không phải quen biết lâu, chắc chắn mình sẽ không nói cho người ta nghe tâm sự trong lòng mình đâu. Nhưng mà, mình với cậu biết nhau còn chưa đến một năm.”

“Chắc vì hai đứa mình là người cùng một tộc đấy.” Đúng thế, tôi cũng là người như vậy. nhưng sớm chiều bên cạnh nhau, chỉ cần bạn có lòng dễ tâm đến, đừng nói một năm, cho dù một tháng, bạn cũng có thể nhận ra đối phương có phải là người xứng đáng để bạn thổ lộ tâm tình hay không.

Tôi kéo tay chị Anh, khẽ nhắm mắt, nhẹ nhàng tựa đầu lên vai cậu ấy, tạm thời quăng hết mọi thứ ra sau đầu đi, hưởng thụ khoảnh khắc bình yên ngăn ngui này đã.

“Reng reng reng~~~~” Chuông hết giờ đã vang lên.

“Chị Anh, đi ăn cơm đi!” Tôi kéo chị Anh ra khỏi lớp. Không thèm quan tâm đám sinh vật đang bu đen bu đỏ trước bảng danh sách vừa được dán lên.

Cơm nước xong, tắm rửa xong, kim đồng hồ đã chỉ qua số 6, tôi quyết định đến lớp sớm một chút.

Lên đến nơi, quả nhiên không có một ai! Yeah! Làm chữ V chiến thắng tự chúc mừng chính mình nào!

Tôi cầm theo giấy bút, bước đến trước tờ danh sách cực kỳ xấu tính kia, lần tìm tên mình.

Tổng ba môn: 87, không ngoài dự liệu đúng là bị môn Toán làm liên lụy mà.

3 môn + Chính trị: 21, quá trâu.

3 môn + Lịch sử: 17, cực lý tốt, còn trâu hơn nữa.

3 môn + Địa lý: 98, rất tốt, tự làm liên lụy lẫn nhau giống như điểm tổng ba môn Anh Toán Văn kia.

3 môn + Vật lý: 35, với tôi mà nói thế này đã đẹp lắm rồi.

3 môn + Hóa học: 43, xem như hài lòng.

Nhìn bảng danh sách này, tôi vẫn là tương đối vừa ý. Ít nhất, ngoại trừ Địa lý, cho dù cuối cùng lựa chọn của tôi là gì, tôi vẫn có thể bước vào một lớp có mặt bằng chung khá khá.

Bất kể nói thế nào, tôi cũng hạnh phúc hơn rất nhiều người khác, đúng không?

Lại tìm đến tên của chị Anh, xem thử xếp hạng của cậu ấy. Chính xác, đúng như cậu ấy nói, ngoại trừ môn Chính trị, cậu ấy gần như không nổi bật ở môn học nào cả.

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi quay về chỗ ngồi cất tờ giấy ghi kết quả của mình, lại tìm một tờ giấy khác, đi đến ghi kết quả của chị Anh. Tôi nghĩ, kết quả của chúng tôi tốt nhất không nên viết trên cùng một tờ giấy, miễn cho chị Anh nhìn thấy.

“Ồ?” Vừa ngồi xuống tôi đã nhìn thấy La Trạc Kiệt bước vào lớp.

“Cậu không về nhà à?” Tôi hỏi.

“Không, hôm nay gần sáu giờ mới tan học, còn về nhà nữa thì gấp gáp quá. Ăn cơm ở căng tin xong, không biết làm gì nên quay lại lớp luôn.” Cậu ấy vừa đi lại gần vừa nói. “Cậu cũng đến sớm vậy?”

“Bây giờ chưa có người mà,” thấy cậu ấy vừa ngồi vào chỗ đã quay ra sau nói chuyện với mình, tôi chỉ bằng danh sách dán trên tường, “cậu xem chưa?”

“Xem rồi, có điều cũng có gì hay ho đâu mà xem.” Cậu ấy cực kỳ bình thường như cân đường hộp sữa.

Anh hai, mình biết thành tích của cậu tốt, nhưng cũng đừng đả kích người khác như thế chứ!

“Cậu định chọn cái gì?” Có vẻ như cậu ấy chỉ thuận miệng hỏi.

“Không biết nữa, chắc là Chính trị hay Lịch sử gì đấy, dù sao chỉ cần môn Toán của ban Tự nhiên còn tồn tại, tuyệt đối trăm phần trăm mình không chọn ban Tự nhiên đâu.” Số phận không tốt thì chỉ có cách chấp nhận thôi.

“Mình cũng không chọn ban Xã hội được.” Cậu ấy đột ngột quay đầu lên, tay cầm quyển sách bắt đầu lật, không để ý đến người khác nữa.

Mình biết, mình biết mà, mình thả tin Lý Cẩm Bội chọn ban Xã hội cũng không bao giờ tin tới lượt cậu đâu, đầu óc thế này không chọn ban Tự nhiên đúng là lãng phí nhân tài còn gì! Sẽ bị trời đánh đấy!

Tôi khẽ thờ dài một hơi, sau đó đứng dậy, đi ra ngoài ban công, bắt đầu thói quen ngẩn người.

“Ngư, cậu xuống đây cho mình!” Trong lúc tôi đang tựa vào lan can ngẩng ngốc, một tiếng hét như sư tử Hà đông từ phía dưới đột ngột vang lên.

Thiếu chút nữa tôi rớt tim ra ngoài, cúi xuống nhìn, thì ra không phải ai khác ngoài Trinh Nhan và Văn Tuệ.

Tiếng hét vừa nảy nhất định là của Trinh Nhan. Từ ngày cậu ấy vào lớp Thực nghiệm 2, càng lúc càng tomboy.

Chúng tôi lại đến bậc cầu thang quen thuộc cạnh sân thể dục. Tôi vừa nói chuyện với hai cậu ấy, vừa lơ đãng nhìn một nhóm con trai đang hứng khởi chạy theo quả bóng trên sân, thật hâm mộ các cậu ấy có thể toàn tâm toàn ý tập trung làm một việc gì đó. Cho dù chỉ một lúc ngắn ngủi thôi, cũng rất đáng để tôi hâm mộ.

“Quyết định chưa?” Văn Tuệ hỏi tôi.

“Chính trị hoặc Lịch sử, hai chọn một.” Tôi nói.

“Mình cũng thế, chừng nào quyết định xong thì nói mình nhé, mình chọn theo cậu.” Văn Tuệ rất sáng khoái ra quyết định. “Dù sao với mình hai môn đó cũng chẳng khác nhau là mấy.”

“Ừ. Mặc dù mình muốn chung lớp với cậu lắm, nhưng mà cậu cũng tự mình suy nghĩ cẩn thận đã.” Nói xong, tôi quay đầu sang hướng khác, “Nhan, cậu thì sao?”

“Mình chọn Vật lý, không thay đổi nữa.”

“Được, mình ủng hộ cậu.” Tôi chưa bao giờ nghi ngờ quyết định của Trinh Nhan cả, cậu ấy trước nay luôn là một cô gái rất có chủ kiến.

“Ngư, cậu biết không? Hôm nay boss lớp mình nói đến chuyện phân ban, câu đầu tiên của thầy ấy là ‘những bạn nữ như bạn Trinh Nhan lớp chúng ta nhất định sẽ chọn ban Xã hội’, cậu nói xem thế có tức không?” Hiển nhiên, Trinh Nhan cực kỳ không phục.

Trinh Nhan là cán sự môn Văn của lớp, boss lớp cậu ấy cũng là phụ trách hệ B, thầy cũng đối xử với cậu ấy rất được.

“Có thể thầy ấy nghĩ cho cậu thôi, cảm thấy cậu chọn ban Xã hội sẽ đỡ khổ hơn.” Tôi biết lời nói của thầy đã làm cậu ấy tự ái.

“Mình biết, nhưng mà mình không phục, mình ghét ban Xã hội lắm!” Gương mặt bánh bao của Trinh Nhan nóng lên.

“Nhìn thoáng một chút đi mà, đừng để hối hận vì quyết định của mình!” Tôi thấy mình cần phải nói những lời này, suy cho cùng cạnh tranh vào ban Tự nhiên sẽ khốc liệt hơn ban Xã hội rất nhiều, hơn nữa cũng sẽ có rất nhiều cao thủ nhắm vào danh tiếng của lớp Thực nghiệm mà chọn Vật lý.

“Mình không hối hận đâu.” Trinh Nhan kiên định nói.

Nhìn ánh mắt không chút sợ hãi của cậu ấy, tôi cảm thấy vô cùng đáng hâm mộ. Nếu tôi cũng có sự kiên định như vậy thì tốt biết mấy.

Tôi lại nhìn ra đám con trai trên sân bóng lần nữa, tại sao cuộc đời này của tôi không có được ngọn lửa nhiệt tình hừng hực như vậy?

Chương 15: Lưu Luyện Chia Tay

Kỳ kiểm tra hàng tháng lần cuối trước khi phân ban đã đến.

Tôi được xếp ngồi hàng đầu phòng thi số 2, lúc ngoảnh đầu nhìn các bạn học phía sau, cuối cùng cũng cảm nhận được thế nào là “cuộc đời dâu bể”.

Đại bộ phận học sinh có mặt ở phòng thi này hầu hết đến từ hai lớp Thực nghiệm, chỉ có ba người từ lớp khác đến, đã thế còn bị sắp xếp ngồi vào ba góc riêng biệt. Làm sao tôi biết các bạn ấy không học lớp Thực nghiệm? Bởi vì từ lúc đặt chân vào lớp, các bạn ấy cực kỳ yên tĩnh, đối lập mạnh mẽ với sự ồn ào náo nhiệt chung quanh. Ở đây các bạn ấy không có người quen, nói cách khác, không ai quen các bạn ấy, cho nên ngay cả việc cơ bản như chào hỏi cũng có thể trực tiếp bỏ qua. Các bạn ấy không hề ngẩng lên, cúi đầu cặm cụi đọc sách, cũng chỉ có ba bạn ấy, giờ phút này vẫn còn đọc sách, cũng chỉ có ba bạn ấy không phải học sinh lớp Thực nghiệm.

Tôi quay đầu lên không nhìn bất kỳ ai nữa, lần sau, ai biết ba bạn ấy liệu có xuất hiện ở đây nữa hay không? Đương nhiên, đây không phải điều tôi nên quan tâm, điều tôi nên quan tâm là, lần sau tôi sẽ ngồi ở đâu.

.....

Khi bài thi môn cuối cùng được thu lại đặt trên bàn giáo viên, tôi thở một hơi dài nhẹ nhõm. Dù ba ngày thi không phải đi học, có điều theo tôi thấy, so với đi học độ khó còn cao hơn gấp 100 lần. Tay cầm hộp bút, tôi không thèm ngoảnh đầu lại bước thẳng ra khỏi phòng.

Đến dưới ký túc xá, tôi gọi cho mẹ một cuộc điện thoại, bởi vì ngày mai nhà trường tổ chức họp phụ huynh, quyết định việc phân ban.

Quyết định cuối cùng của tôi là Chính trị, giống Văn Tuệ và Nghiên Bân. Ba đưa tôi sẽ được phân vào một lớp, chính là lớp Thực nghiệm Chính trị.

Tôi rất bồn chồn, rõ ràng tôi không nên cảm thấy bồn chồn, lần này tôi không chỉ phải một mình, bạn thân nhất của tôi cũng lựa chọn giống tôi. Thế nhưng, tôi vẫn vô duyên vô cớ cảm thấy bồn chồn.

Trong điện thoại, mẹ tôi nói, ngày mai được nghỉ, mẹ và ba sẽ cùng nhau đến. Mẹ hỏi, ngày mai hai người có cần mang đến cho tôi thứ gì không, tôi nói, không cần đâu, phiền phức lắm. Hơn nữa, thực sự tôi chẳng thiếu thốn gì cả.

Buổi tối về phòng, quả nhiên tôi lần qua lật lại không tài nào ngủ nổi, bên ngoài ký túc để mèn đưa nhau gáy vang, làm người ta bức đến nghiêng răng.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trời đổ mưa tầm tã. Ba tôi ở hội trường dự họp phụ huynh toàn khối.

Mẹ lên phòng ký túc xá của tôi, mang theo cả một bao ngô cùng đến, tiếc là không rõ đã già hay chưa, nghe nói của nhà chú hai hái xuống từ lúc hơn 5 giờ sáng, mẹ dặn tôi mang đến tặng gia đình em họ của cậu tôi.

Vì em họ của cậu và vợ tôi đều đang dạy học cấp 2 ở đây, cách trường tôi rất gần, thế nên ba mẹ từng gửi gắm tôi cho gia đình họ, tôi từng đến nhà họ ăn cơm, trước khi phân ban cũng hỏi qua ý kiến của họ. Kỳ thực tôi ghét mấy việc đối nhân xử thế thế này lắm, nhưng lại không thể không làm.

Mẹ dè dặt hỏi, có phải hai người đến không mang theo thứ gì làm tôi buồn lắm không. Sau đó lại vội vàng vàng vàng giải thích, vì mưa to quá, lại đi sớm, cho nên không mua được thứ gì cả. Trong mắt bố mẹ tôi, con gái hai người luôn là đứa bé ngang ngược, tùy hứng như thế.

Còn nhớ thời gian huấn luyện quân sự, tôi không mua được thẻ điện thoại, lại ngại hỏi mượn điện thoại của người khác, đến khi về nhà, ba liền mắng tôi, ba nói mẹ tôi lo đến nỗi cả tuần nay không đêm nào ngủ được. Ba biết mẹ không ngủ được, nên cũng mất ngủ theo, có lẽ đến tận lúc con gái hai người bình an trở về?

Lúc đó đột nhiên tôi cực kỳ muốn khóc, lần đầu tiên xa nhà, dù tôi chẳng rõ tâm trạng khi đó của mình thế nào, lúc nào cũng thấy rối rắm, tôi từng nhớ nhà, nhưng chưa lần nào nghĩ đến những người sống trong nhà, không phải tôi quên, mà trước giờ chưa từng nghĩ đến.

Lần đầu tiên tôi hiểu rõ: không nên xem những thứ ba mẹ dành cho bạn là điều đương nhiên; bạn có thể ngang ngược, tùy hứng, nhưng hãy quan tâm đến cảm nhận của ba mẹ bạn; bạn tôn trọng, ba mẹ bạn cũng vậy.

Cuộc sống tập thể ở trường Số 3 giúp tôi học được sự trưởng thành, bắt đầu hiểu được cách đứng ở lập trường của ba mẹ để xem xét từng lời nói, hành động của mình.

Khi học cấp 2, tôi luôn nghĩ ba thiên vị, luôn đối xử với anh tôi tốt hơn; sau khi vào cấp 3 mới phát hiện ra, ba tôi đúng là người thiên vị, nhưng ông thiên vị tôi. Sau này, lúc tôi học lớp 12, ba nhắc lại chuyện ngày trước anh tôi tốt nghiệp cấp 3, ba nói ba vốn không muốn anh tôi vào đại học, ba thấy chẳng ích lợi gì, nhưng nghĩ đến việc mai này tôi sẽ học đại học, ba chỉ có cách đồng ý với anh, bởi vì ba không muốn đến lúc đó anh tôi lại nói ba thiên vị. Tôi tiễn mẹ xuống dưới ký túc xá, mẹ nói đến hội trường tìm ba tôi, họp xong hai người về thẳng nhà luôn, không quay lại chỗ tôi nữa. Tôi đưa thêm cho mẹ một chiếc ô, mẹ nhất quyết không nhận. Hết cách, tôi đành nói tối nay sẽ gọi điện thoại về.

.....

Buổi tối mẹ nói với tôi, mẹ nói chuyện với chủ nhiệm và phó chủ nhiệm lớp tôi cả rồi. Mẹ nói với các thầy cô tôi muốn chọn Chính trị, không biết liệu có vào được lớp chất lượng hay không.

Phó chủ nhiệm là giáo viên môn Địa lý của chúng tôi, xem xong thành tích của tôi, thầy nói 95% có cơ hội vào lớp Thực nghiệm, 5% còn lại thuộc về yếu tố bất ngờ ngoài dự liệu.

Còn cô giáo chủ nhiệm của tôi nói với mẹ chắc chắn tôi sẽ vào được lớp Thực nghiệm. Không vì nguyên nhân nào khác, ngoài việc cô chủ nhiệm chúng tôi đồng thời là giáo viên môn Chính trị, cũng là giáo viên chủ nhiệm của lớp Thực nghiệm Chính trị sắp tới, cô có thể bảo đảm một suất cho tôi. Do vậy dù đánh giá từ bất cứ phương diện nào, có thể thấy cô giáo có ấn tượng không tồi về tôi.

Mẹ nói tiếp, giáo viên Lịch sử của lớp rất quan tâm tôi, hơn nữa cũng không để ý việc lựa chọn cuối cùng của tôi là Chính trị. Phải rồi, Boss nhà tôi phải thế chứ! Giờ mới phát hiện, hóa ra tôi cũng được nhiều thầy cô yêu mến lắm.

Sau đó, giáo viên Địa lý còn mách tôi tôi với mẹ, rằng tôi làm bài tập Toán trong giờ Địa lý. Tôi cảm thấy không còn lời nào để nói, thầy ơi, thầy có thể trẻ con hơn nữa được không? Đương nhiên, mẹ chỉ nói cho tôi biết mà thôi, không mắng tôi thế này thế kia gì cả, mẹ cũng biết con gái mình vốn tự có tính toán riêng.

.....

Dù trong trường đều nói đến lúc nào đó sẽ tiến hành chia lớp, nhưng lại không cho chúng tôi biết cụ thể ngày nào. Vì vậy, khi giáo viên chủ nhiệm đột ngột xuất hiện vào giờ tự học buổi tối, nói với chúng tôi ngày mai sẽ chia lớp, thật sự làm cho ai nấy đều nháo nhào.

Sau đó, cả buổi tối, gần như mọi người trong phòng ký túc xá đều ngủ không yên.

Riêng tôi, tôi có một đêm ngon giấc. Có lẽ trong tiềm thức tôi muốn rời xa lớp Thực nghiệm 1 đã đem lại cho tôi nhiều thất bại và áp lực này, thực ra tôi cũng mong đợi một khởi đầu mới.

Sáng hôm sau trường không sắp xếp lịch học, vô cùng nhân ái giành thời gian cho chúng tôi nói lời tạm biệt nhau.

Bầu không khí buồn bã dần bao trùm khắp lớp học. Đám con gái tụ tập nói lời chia tay, đám con trai tụ tập đùa nghịch ầm ĩ. Lương Hiểu San khóc hai mắt sưng húp, tôi thầm phi nhổ trong lòng: đến mức này cơ à?

Tôi vẫn như bình thường, ngồi vào chỗ ngồi của mình nói chuyện với Anh. Có lẽ tâm tình cũng không hẳn giống với thường ngày, đại khái vì tôi cũng biết hôm nay là ngày cuối. Nói thế nào đi nữa, lớp học này, vẫn có người khiến tôi lưu luyến.

La Trạc Kiệt trả lại tôi quyển “Tuyển tập tác phẩm văn học thanh thiếu niên” cùng cây bút đã mượn trước khi thi, cậu ấy nói: “Sau này không học chung lớp nữa rồi.” Nụ cười nhàn nhạt đó, không hiểu sao lại khiến tôi cảm thấy như thể đang vấp vướng một nỗi buồn?

Sau đó, thợ ảnh bảo chúng tôi xuống lầu cùng chụp một tấm ảnh tập thể. Chụp xong mọi người tập trung trước phòng giáo viên nhận danh sách chia lớp cụ thể, về cơ bản cả lớp đều được phân vào lớp tốt nhất của ban mình đã chọn, bởi vì chúng tôi đều là thành viên của lớp Thực nghiệm tiếng tăm. Đa số bạn học chọn Vật lý đều được phân vào lớp Thực nghiệm Vật lý, bạn học chọn Chính trị được phân vào lớp Thực nghiệm Chính trị, với những bạn chọn Hóa học, các bạn ấy đều được chia vào cùng một lớp, tôi nghĩ chắc chắn cũng là một lớp chất lượng.

Riêng môn Sinh vật chỉ được tổ chức thành một lớp, lớp tôi cũng chỉ có hai người chọn môn này, ngoại trừ Anh, người còn lại là một bạn nam tên Ngô Diệu Cảnh. Trực giác nói cho tôi biết, đây không phải một lớp tốt, những học sinh kém nhưng không chọn các lớp dạy nghề chủ yếu tập trung vào lớp này.

Tôi lo lắng nhìn Anh, cậu ấy đáp lại bằng một nụ cười, ý bảo tôi cứ an tâm. Tôi thật lòng hy vọng tâm trạng cậu ấy cũng được bình tĩnh như nụ cười trên mặt.

Sau cùng chúng tôi cùng nhau hát bài “Vì tình yêu có ở trong tim”, không ngờ được, đến cuối cùng ngay cả tôi cũng bật khóc. Mãi đến lúc này, tôi mới thật sự hiểu rằng, thì ra mình đã yêu mến lớp học này dù tôi chưa bao giờ nhận ra. Tôi bắt đầu hối hận sao mình lại ra về nhân nhả thông dong, bây giờ đột nhiên thấy khó chịu vô cùng!

Nếu sớm biết, tôi đã tạm biệt mọi người một cách tử tế rồi. Có lẽ tôi không còn cơ hội làm điều đó nữa. Có một số chuyện, quả nhiên bỏ qua nghĩa là bỏ lỡ.

Thời tiết mùa hè nóng hầm hập, làm người ta rất không dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Những Ngày Cuối Cùng Của Lớp 10

Tôi nghĩ hẳn trước mắt ký túc xá sẽ không thay đổi gì, nhưng buổi chiều lúc đi học, khi mọi người âm thầm tìm bạn cùng lớp mới cùng nhau đến lớp, tôi biết, cuộc chia ly của chúng tôi, đã bắt đầu đếm ngược từng ngày.

Lớp mới của tôi có Văn Tuệ, cũng là điều duy nhất đáng để tôi chờ đợi. Tôi chọn Chính trị, không phải vì sở thích, mà vì đó là môn thể mạnh. Đôi lúc nghĩ đến điều này tôi lại thấy có hơi hướm bị kịch.

Khi chuông vào học vang lên, mọi người đã ổn định ngồi vào chỗ, tôi quét mắt nhìn một lượt khắp cả lớp, sau đó cúi đầu trầm mặc.

Lớp tôi bây giờ chỉ có bốn bạn nam! Mặc dù tâm lý đã có sự chuẩn bị, nhưng mà, thật sự ít đến mức đáng thương.

Tên lớp vẫn là lớp Thực nghiệm 1 như trước, nhưng tôi biết, đã không như trước nữa rồi, hoàn toàn không giống trước nữa.

Nhìn từng gương mặt thanh tú, đại khái tôi cũng đoán được, ở lớp học này trong tương lai chỉ có cách càn cù phấn đấu mới là con đường chân chính cần đi.

Giáo viên chủ nhiệm vẫn là cô giáo trước đây, khi quyết định chọn Chính trị, tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý phải đối mặt cô suốt ba năm trời. Giờ phút này cô đang đứng trên bục giảng chỉ định ban cán sự lớp tạm thời.

Mặc dù nói tạm thời, nhưng động não một chút là biết ngay, sẽ không có sự thay đổi nào xảy ra trong hai năm tới. Suy cho cùng, dù tổ chức bỏ phiếu dân chủ bầu cán bộ lớp, chỉ cần bạn học đó không phải người quá đáng ghét, thông thường mọi người đều sẽ dùng cái tên có sẵn để điền vào chỗ trống trong tờ phiếu bầu. Hơn nữa, thay vì nói đây là sự khẳng định năng lực công tác cả lớp dành cho bạn học đó, không bằng nói, mọi người sợ phiền phức dính vào người mình.

Học cấp 3 không giống đại học, không bao nhiêu người tích cực ứng cử, cho nên ứng cử viên duy nhất chỉ có một mình người đang đương nhiệm, cho nên tất cả những cuộc bầu cử thời gian cấp 3 cũng chỉ mang tính hình thức.

Đây là chính chỗ lợi hại của giáo viên chủ nhiệm, quả không hổ là giáo viên Chính trị, cái gọi là chế độ dân chủ chẳng qua chỉ như vậy mà thôi. Vậy nên, tôi vẫn là cán sự lớp môn Lịch sử như cũ, đồng thời kiêm thêm chức vụ lớp phó vệ sinh.

Lúc tan học, những bạn học thuộc lớp Thực nghiệm 2 ngày trước nói với nhau cô giáo thiên vị, đa số thành viên ban cán bộ lớp đều là học sinh hệ A, có người còn kiêm chức.

Đang nói tôi à? Tôi cười khổ, mấy cậu trưởng tôi tự nguyện chắc? Cán sự môn Lịch sử còn tạm được, một tuần cũng chỉ có hai tiết mà thôi, trách nhiệm chẳng có gì nặng nề. Nhưng lớp phó vệ sinh lại khác, việc nhiều phiền phức không dứt, nói thẳng ra là một chức vụ được thiết kế để chuyên môn đi đắc tội với người khác, vất vả lại bị cạnh khỏe, tôi không lý giải nổi tại sao có người tình nguyện muốn làm công việc này.

Chẳng trách câu đầu tiên cô chủ nhiệm nói khi đứng trên bục giảng lại là: “con gái nhiều, rắc rối nhiều. Tôi mong lớp chúng ta sẽ không có tình trạng như vậy.” Thế mà theo tôi thấy, sự thực đúng như câu nói của cô rồi.

Bạn cùng bàn mới là người tôi không quen. Vốn tôi định ngồi cùng Nghiên Bản, có điều người nào đó lùn quá, bị cô chủ nhiệm lên tiếng điều đi ngồi hàng thứ hai. Bạn cùng bàn mới của tôi tên Thương Tuyết Phân, nhìn qua cũng có vẻ là người dễ sống chung.

Sau khi hai đứa tự giới thiệu xong, tôi nói với cậu ấy một câu khiến cậu ấy nghẹn lời: “Tuyết Phân này, nếu một hai ngày tới cậu nhìn thấy mình ở một nơi khác ngoài lớp học, mà mình không vẫy tay chào cậu, cậu cũng đừng giận nhé, bởi vì khả năng rất lớn là mình không thể nhớ được cậu, vậy nên cậu nhất định đừng giận mình nhé!” Theo tôi nói trước điều này vẫn hơn, suy cho cùng bây giờ cũng không giống trước đây nữa.

Thế là, sau này dù kha khá năm trôi qua, nhưng khi nào tôi và người nào đó có dịp ôn lại kỉ niệm cũ, bao giờ cậu ấy cũng nhắc lại chuyện này. Cậu ấy nói, quen biết tôi vừa là bất hạnh vừa là hạnh phúc lớn nhất trong đời cậu ấy. Đương nhiên, đó là chuyện sau này.

Văn Tuệ và một bạn học của lớp Thực nghiệm 2 ngày trước ngồi cùng nhau, dấu sao hai cậu ấy cũng ở chung một ký túc xá, việc này rất bình thường. Hơn nữa, vì tôi thường xuyên đến gõ cửa phòng tìm người, nên các cậu ấy tôi cũng quen. Người lúc này nói cô chủ nhiệm thiên vị là trưởng phòng ký túc xá của các cậu ấy tên Vương Doanh Chi, một bạn nữ đảm nhận phần đánh đá, có điều con người cũng được, không đáng ghét.

Lời nói vừa nãy của cậu ấy nhắm vào cô chủ nhiệm, dù tôi thấy bất mãn, nhưng cậu ấy công khai lên tiếng bị tôi nghe được, cho nên người phải cảm thấy ngại ngùng càng không phải là tôi. Có điều, thực lòng mà nói, so với kiểu người ăn ngay nói thật như cậu ấy, tôi cho rằng những người lén lút chỉ trở sau lưng người khác càng đáng sợ hơn.

Tiếp theo nói một chút về bảo vật của lớp tôi nhì.

Không sai, chính là vốn vẹn 4 bạn nam không cao to lực điền của lớp.

Có hai bạn trước đây học cùng với tôi ở lớp Thực nghiệm 1, chính là bộ đôi tấu hài cùng tham dự tiệc nướng với phòng ký túc xá của tôi lần trước, Lương Chí và Ngô Chí Kiên. Hai bạn còn lại đang ngồi phía sau tôi, một bạn tên Lương Vĩ, bạn còn lại là Lâm Thụy Phát. Nhìn hai cậu ấy có vẻ không giống người hoạt ngôn lắm, vậy nên tôi cũng lười quan tâm.

Nhưng, rất rõ ràng, năng lực xem người khác như vô hình của bạn Thang Tuyết Phân ngồi bên cạnh còn cao cường hơn tôi nhiều.

Nghe nói một hôm nào đó, cậu ấy mang theo một tờ báo đi vào lớp, cực kỳ lớn tiếng nói với tôi: “Cá mập, cậu xem đi!” Cậu ấy chỉ vào một hàng chữ trên báo, “căn bệnh ung thư vú đáng sợ thật đấy, bọn mình phải tự bảo vệ cho thật tốt...”

“Im đi!” Tôi găm cậu ấy một tiếng. Năn nỉ đấy, dù mình thường xuyên không để ý hai bạn nam ngồi phía sau, cậu cũng không cần triệt để bỏ qua sự tồn tại của hai cậu ấy như vậy, da mặt mình không dày bằng cậu đâu!

Tôi không dám quay đầu ra sau, tôi sợ bắt gặp ánh mắt lên án của hai cậu ấy, Thang Tuyết Phân không phải người phe tôi đâu, thật sự không phải đâu.

Những ngày tiếp theo của tôi trôi qua như thế này: trong giờ học ngẩn ngơ, tan học kéo Nghiên Bàn điều khắp các lớp tìm các bạn ở cùng ký túc xá chơi, sau đó thường xuyên bắt gặp La Trắc Kiệt cũng đang tuần hành qua các lớp giống mình.

Tôi và cậu ấy gần như có chung một kiểu biểu cảm và hành động: chào nhau một tiếng, sau đó mỗi người chiếm dụng một góc hành lang, tự người nào người đó nói chuyện với bạn học mình cần tìm.

Có điều, cậu ấy cũng trâu thật đấy, thời gian nghỉ ra chơi chỉ có 10 phút thôi mà? Từ tầng 3 tòa nhà hệ B chạy sang tầng 3 tòa nhà hệ A, có thể nói được mấy câu với người khác đấy?

Với lại, con trai với nhau cũng có nhiều điều để nói như vậy? Tại sao ngày nào tôi đến đây báo cáo cũng nhìn thấy cậu ấy xuất hiện?

Thình thoảng leo lên tầng 4 tìm Anh, tôi còn tình cờ gặp được bạn cùng bàn thời cấp 2 của mình. Nghe Anh nói, cậu ấy vinh dự được cả lớp bầu làm nam khôi, chắc vì ấn tượng sẵn có từ những năm cấp 2, tôi hoàn toàn không nhìn ra được cậu ấy đẹp chỗ nào, hơn nữa với tính cách ngổ ngốc hăm đơ đó, bỏ qua đi vậy!

Sau đó, có một ngày cậu ấy và chúng tôi ngồi chung một chuyến xe bus về nhà, vừa lên xe cậu ấy liền kể cho chúng tôi nghe về Ngô Diệu Cảnh - bạn nam cùng lựa chọn học Sinh vật với Anh ấy. Cậu ấy kể, tên nhóc đó không thích nói chuyện, tối nào êm như mèo cùng cậu ấy trèo tường ra ngoài chơi điện tử thâu đêm, cứ tưởng tên nhóc đó chẳng giỏi giang gì hơn mình, ai ngờ đến khi có kết quả thi, người ta xếp thứ nhất lớp, còn cậu ấy cũng xếp thứ nhất nhưng từ dưới lên.

Tôi cảm nín, cậu cũng không nghĩ thử xem người ta đến từ đâu, cậu lại đến từ đâu, một người phải bỏ tiền mới được vào học so sánh với một người nhận học bổng, cậu có nào đấy chứ? Nhưng mà, ngốc nghếch như cậu ấy vẫn dễ thương hơn. Những bạn học chung cấp 2 trước đây, tôi chẳng còn giữ liên lạc với mấy người. Nhưng tên nhóc này, mỗi lần nhìn thấy tôi từ xa đều ngoác miệng gọi tên tôi thật to.

Ài, tôi lại nhớ chuyện cũ rồi, đây là triệu chứng của tuổi già, phải cai, nhất định phải cai!

Sau khi phân ban không lâu, lãnh đạo nhà trường lấy lý do nâng cao tinh thần đoàn kết của các lớp, yêu cầu nhanh chóng sắp xếp lại ký túc xá. Vậy là, dưới sự than khóc ỉ ôi của mọi người, không đúng là lưu luyến bịn rịn mới đúng, phòng 301 cuối cùng cũng phải giải tán.

Cô chủ nhiệm bảo chúng tôi lần lượt theo thứ tự viết tên mình vào một tờ giấy, đến lúc đó sẽ dùng để sắp chỗ ở ký túc xá. Hiểu quá rõ tính lười biếng của cô giáo, khi tờ giấy chuyển đến chỗ mình, tôi viết vào đấy tên mình và tên bạn cùng bàn, sau đó thần không biết quỷ không hay âm thầm giữ tờ giấy lại.

Lúc tan học, tôi lén lút đưa tờ giấy cho Văn Tuệ, nói nhỏ với cậu ấy nhớ viết tên mình ngay dưới tên của tôi, như vậy chúng tôi sẽ được phân vào cùng một phòng, nếu không nỡ chia tay bạn cùng lớp ngày trước, cứ viết tiếp tên các bạn ấy xuống phía dưới là được.

Tôi thừa nhận trong việc này mình ích kỷ, ngoại trừ Văn Tuệ, những bạn nữ khác học lớp Thực nghiệm 2 ngày trước tôi cũng quen, hơn nữa tính tình các cậu ấy khá hòa đồng, dễ chịu. Đầu là học sinh đi ra từ lớp Thực nghiệm danh tiếng, cho nên bầu không khí học tập trong phòng, khả năng hành động độc lập và các phương diện khác đều tương đối tốt. Nói thật lòng, tôi không thích một môi trường quá phức tạp, vì rất khó để học được cách thích ứng.

Vì vậy sau này, Thang Tuyết Phân không chỉ một lần hỏi tôi, vì sao cậu ấy được xếp vào phòng ký túc xá này, trong phòng chỉ có một mình cậu ấy không đến từ lớp Thực nghiệm, cậu ấy cảm thấy mình lạc loài lắm. Thế là, tôi thẳng thắn nói với cậu ấy, đây là việc tốt do một tay tôi làm ra. Tôi hỏi ngược lại cậu ấy, những phòng ký túc xá khác trong lớp có phòng nào so được với phòng bọn mình không. Cậu ấy trầm mặc rất lâu, sau đó nói với tôi hai chữ cảm ơn.

Lại sau đó nữa, khi các phòng ký túc xá nữ khác trong lớp lần lượt xảy ra cãi vã, tẩy chay gì đó, chỉ có phòng của chúng tôi vẫn giữ được bầu không khí hài hòa, tôi lại càng vui vẻ vì quyết định sáng suốt của mình lúc đó.

Khi tất cả mọi thay đổi dần trở nên ổn định, cả đám chúng tôi giống như con ếch nằm sẵn trong nồi, bị nước nóng của kỳ thi cuối kỳ bất thình lình đánh úp tới.

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chuyến Đi Dã Ngoại (1)

Nhờ kỳ kiểm tra tháng lần trước phát huy vượt xa trình độ bình thường, lần thi cuối kỳ này tôi vô cùng vinh dự được xếp vào phòng thi số 1, dù rằng chỉ ngồi ở hàng thứ 2 đếm ngược từ dưới lên mà thôi.

Những bạn học có mặt ở phòng thi số 1 đều là thành phần tinh anh của khối lớp 10, toàn bộ đều là những học sinh của lớp thực nghiệm, hoàn toàn không có sự xuất hiện của người ngoài, có thể gọi đây là lãnh địa của những “người tuyệt đối”. Đối với những học sinh ưu tú này mà nói, nơi đây chính là cung điện riêng mà các cậu ấy luôn hướng tới.

“Cá, lâu không gặp nha, sao cậu không qua tòa nhà hệ B thăm mình hả?” Đàm Kiện ngồi ở vị trí nằm trên một đường chéo phía đối diện tôi.

“Mình ở tầng 2 tòa nhà A, cậu ở tầng 3 tòa nhà B, xa kinh, ai thêm đi? Khó khăn lắm leo lên đến nơi chuông vào học cũng vang lên rồi.” Thực ra, tôi muốn nói là, việc gì mình phải đi thăm cậu?

“Không phải chứ, ngày nào Kiệt không chạy sang đó?” Đàm Kiện mờ ám nói. Cậu ấy rảnh rỗi hơn mình, chân dài hơn mình đấy, đã được chưa?

“Cậu nhất định ép mình phải nói à? Được, mình nói, không có việc gì sao mình phải qua tìm cậu làm gì? Xa xôi thế, hai đứa mình lại đâu thân thiết gì.” Tự cậu gõ cửa đòi “hành” ăn đấy nhé, tiểu thư mình trước giờ vốn làm người lương thiện lắm.

Thực ra dù việc chia lớp được tổ chức thế nào đi nữa, hai lớp Thực nghiệm sẽ không bao giờ nằm chung một tòa nhà, bởi vì như vậy sẽ tạo thành sự mất cân bằng cực kỳ lớn. Đây cũng là lý do vì sao ngay từ đầu giáo viên phụ trách khối 10 lại căn chốt lớp Thực nghiệm ban tự nhiên không chịu thả.

“Đau lòng muốn chết, hự hự!” Đàm Kiện giả vờ ôm tim, “phải rồi, Đới Sinh có qua tìm các cậu không? Sao, có đi không?” Cậu ấy đang nói đến buổi tụ tập của lớp Thực nghiệm 1 cũ sẽ tổ chức vào kỳ nghỉ đông tới.

“Các cậu bên này vẫn chưa quyết định sẽ đi đâu à? Các cậu cứ bàn bạc ổn thỏa rồi hãy nói tiếp?” Tôi vô cùng không muốn lại tiếp tục nhìn thấy cảnh chuông ra chơi vừa vang lên đã thấy mấy bạn nam cao to lực điền đứng ngoài cửa sổ gọi vọng vào rủ bạn abc gì đấy ra ngoài bàn bạc việc xyz gì đấy. Rõ ràng biết rõ các bạn nam của lớp tôi là thiếu số rồi! Đừng đến kích động đám con gái chứ!!!

“Nhưng mà...” Đàm Kiện muốn nói điều gì nữa.

“Giáo viên đến rồi.” Tôi ngắt lời cậu ấy, “thi trước đã có việc gì nói sau!”

Bởi vì tôi không chuyên tâm ôn tập, cho nên thi hỏng là điều hiển nhiên.

“Cá, câu trắc nghiệm số 5 lúc nãy cậu chọn gì vậy?” Bài thi vừa nộp xong, Đàm Kiện đã phóng đến, làm tôi muốn trợn cũng không xong.

“Đừng có hỏi mình nữa, mấy câu trắc nghiệm lúc nãy, một câu mình không cũng biết làm.” Không phải tôi nói dối đâu, tôi thật sự không biết làm, ô ồ.

“Dóc tổ, đã ngồi trong phòng này, thành tích có thể kém tới đâu chứ?” Người qua đường A bên cạnh nói chen vào, giống như tôi đang xúc phạm đến phòng thi này không bằng, lửa giận phùng phùng hỏi ngược lại tôi.

“Mình nhờ may mắn nên không cẩn thận bị đẩy vào đây.” Tôi không vui đáp trả.

“Cậu cứ nói đùa, cho dù may mắn cũng phải có thực lực mới có thể vào đây được?” Rõ ràng người nào đó không tin.

“Việc đó không quan trọng, đi ăn cơm thôi, các cậu không đói hả?” Thật sự không cần thiết phải thảo luận vấn đề gì với người qua đường A, đặc biệt là thảo luận việc của tôi.

Dù sao nếu cậu ta có bản lĩnh, lần sau vẫn được xếp vào phòng thi này, thế thì chắc chắn cậu ta sẽ không thêm đề tôi vào mắt. Vậy cho nên, tôi có thể không cần quan tâm cậu ta là ai, cậu ta cũng không cần để ý tôi có giỏi hay không. Là con trai, nói nhiều là một việc làm không hay.

.....

Đã có phương án tổ chức buổi tụ tập của lớp Thực nghiệm 1. Trước tiên đi leo núi, sau đó mở tiệc BBQ.

Tôi thật không muốn đi lắm, bởi vì không chơi thân với nhiều bạn, với lại leo núi cũng vui.

Nhưng Nghiên Bản và Hồng Huy đều nói, tôi đi các cậu ấy mới đi. Nếu chỉ ba người chúng tôi không đi, vốn cũng chẳng có gì quan trọng, nhưng trên thực tế lại thành ra thế này: nếu Nghiên Bản không đi, Nguyệt Nga cũng không đi, nếu Nguyệt Nga không đi vậy thì bạn nam nào đó cũng không đi, thế này vẫn chưa đủ quan trọng; quan trọng hơn nữa là: nếu Hồng Huy không đi, Châu Chí Ngạn cũng không đi, bạn học Châu không đi, Lương Chí và Ngô

Chỉ Kiên sẽ không đi, hơn nữa nếu hai cậu ấy không đi, phòng ký túc xá của các cậu ấy sẽ có ít nhất hai người không đi. .

Đến nước này, tôi còn dám không đi, hậu quả sẽ vô cùng đáng sợ.

Cho nên, tôi chỉ có cách bị động đồng ý mà thôi.

Thời gian được nghỉ, anh tôi nói với ba điện thoại của anh ấy có chút trục trặc, muốn đổi cái mới. Cho nên, ba tôi mua cái mới cho anh ấy, đưa cái cũ cho tôi dùng. Vậy là tôi đã trở thành chủ nhân đời thứ ba của cái điện thoại cùi có tên gọi điện thoại tàn tật nội địa Haier tàn tật.

Mặc dù nó vừa cũ vừa cùi, nhưng vẫn tốt hơn không có, ít nhất khi điện thoại công cộng phía dưới ký túc xá tổ chức đình công tập thể, tôi vẫn có thể gọi điện về nhà báo bình an.

Riêng về những cuộc nói chuyện tương đối nhằm chán kiểu abc nào đó nửa đêm nhắn tin cho xyz nào đó cậu biết mình là ai không, tôi hoàn toàn không cho rằng sẽ xảy ra trên người mình.

Thứ nhất, tôi không phải người đẹp; thứ hai, lớp tôi chỉ có 4 bạn nam; thứ ba, chỉ cần số điện thoại không quen biết, tôi đều không nhắn tin trả lời, phí lời, tiền cước điện thoại phải tự mình móc túi mình, có việc gặp mặt nói trực tiếp, số tiền này dành cho ăn uống mới thỏa đáng.

....

Tám giờ sáng, những người không ở gần trường như chúng tôi trực tiếp đến thẳng điểm tập trung, những người khác thuê xe cùng nhau đến.

“Đồng quá, bọn mình chia tổ ra đi, mỗi tổ 10 người, 7 nam 3 nữ, mọi người tự tìm đồng đội đi.” Lớp trưởng Đới Sinh sau khi đếm đầu người xong, đưa ra quyết định.

Tôi nhìn thấy Phùng Giai Trình đang đứng gần, vội vàng kéo Nghiền Bàn và Hồng Huy sang chỗ khác. Châu Chí Ngạn phát hiện có biến, cũng nhanh chóng đi theo.

“Cá oi, qua tổ bọn mình này!” Đàm Kiên gọi vang từ phía sau.

Không để ý cậu, không để ý cậu, ai bảo cậu đứng cạnh Phùng Giai Trình làm gì, mình không chung tổ với cậu đâu! Hôm nay cũng có mặt cậu ta, tôi đã không nói gì rồi.

“Kiệt, bên các cậu đủ người chưa? Nếu chưa thêm 4 người bọn mình vào được không?” Châu Chí Ngạn thấy mọi người đã xong gần hết, liền hỏi La Trạc Kiệt ở gần đó.

“Các cậu qua đây đi!” La Trạc Kiệt nhìn Lý Cẩm Bội, thấy cậu ấy không phản đối liền đồng ý.

Thực ra ai cũng biết, tổ các cậu ấy chắc chắn không đủ người, đám con gái đều ghét Lý Cẩm Bội, ai muốn ở cùng một tổ chứ?

Có điều cũng được, vẫn tốt hơn cùng tổ với Phùng Giai Trình, mặc dù tôi cũng không thích Lý Cẩm Bội, nhưng ít nhất chúng tôi không cách hắt mặt nhau, xem cậu ấy như người vô hình là được.

“Các tổ đã ổn rồi phải không? Vậy chúng ta xuất phát nhé!” Sau khi xác nhận nhân số lần nữa, Đới Sinh dẫn đầu hướng đến núi Ngọc Long xuất phát.

“Hi!” Đang nói chuyện với Hồng Huy, La Trạc Kiệt đột nhiên xuất hiện từ phía bên phải, dọa tôi một trận hoảng hồn.

“Hi!” Tôi phản xạ có điều kiện đáp lại cậu ấy. Thực ra, phản ứng đầu tiên của tôi là muốn vỗ vào đầu cậu ấy một, có điều cuối cùng đã không chế được bản thân mình.

Hi gì mà Hi, cũng không phải mới gặp, vừa nãy xuống xe không Hi, chọn ngay lúc người ta nói chuyện cậu lại nhảy ra, rất dọa người có biết không? Tôi sợ đến mức suýt nữa mắng cậu ấy một trận.

Đội tôi chào lại mình xong, cậu ấy liền nhanh chân chen lên đội ngũ đi phía trước nhất, tìm Đới Sinh nói chuyện.

Tên kỳ quặc. Tôi liếc cậu ấy một, quay đầu nói chuyện tiếp với Hồng Huy.

Khi chúng tôi đến được trạm xe, đội ngũ đi trước đã dừng hẳn lại.

Xảy ra việc gì rồi? Không lẽ phải bắt xe đi tiếp? Thế thì phiền phức lắm.

Trong lúc tôi vẫn đang câu nài, đã có mấy bạn nam vòng ra phía sau trạm xe, đưa tay chỉ một sườn núi độ nghiêng phải đến 90 độ, “chúng ta bắt đầu đi lên từ đây thôi.”

Trời ạ! Các cậu dũng mạnh quá đấy. Mặc dù giữa đám cây cối rậm rạp có thể nhìn thấy một con đường nhỏ chạy dọc sườn núi, nhưng cái này hình như dành cho dân chuyên nghiệp, chúng ta là dân nghiệp dư không có bất kỳ dụng cụ hỗ trợ di chuyển nào!

“Sườn núi này hơi dốc một chút, nhưng sau khi leo lên chúng ta có thể men theo con đường dễ đi.” Vớ vẩn, đường dĩ nhiên dùng dễ đi, có điều phải xem

cho kỹ có dành cho chúng ta đi không đã, tôi cảm thấy hơn nữa cũng mong rằng không phải.

Có hai bạn nam leo lên trước về rất nhẹ nhàng, sau đó chia tay về phía đám chúng tôi đang đứng dưới, nói: “Ưu tiên con gái, con trai bọn mình sẽ giúp các cậu lên trước.”

Đến lượt Hồng Huy, bạn nam giúp mọi người bước lên nói: “Cậu gầy thế này, chỉ cần dùng một tay mình cũng nâng cậu lên được.” Đúng như lời nói, nhìn dáng vẻ cậu ấy lúc giúp Hồng Huy leo lên rất thông dong.

Sau đó đến tôi, cậu ấy lại nói: “Nếu là cậu mình phải cẩn thận một chút rồi.”

Nói xong, tôi còn nhìn thấy cậu ấy nháy mắt với bạn nam đang đứng phía sau.

Khinh bỉ tôi nặng hã, cần phải thêm một người nữa đến giúp? Giận đấy, người tôi cao, nhưng tôi không mập cũng không nặng thế được chưa? Cậu nói dùng một tay cũng nâng được một bạn nữ, dùng thêm một tay nữa nâng tôi lên không được à?

Cam Dững Chiếu, tiểu thư đây nhớ cậu rồi đấy!

“Mang giúp mình cái này!” Tôi đưa chai nước khoáng của mình cho cậu ấy, cậu ấy cười khở nhét vào ba lô. Tôi biết, trong ba lô của cậu ấy đã có năm chai nước rồi, đều là của các bạn nữ bảo cậu ấy mang giúp, ai bảo ba lô cậu ấy to như vậy làm gì, trước tôi còn thấy tội nghiệp cậu ấy, nhưng bây giờ, hoàn toàn không cần thiết nữa!

Đội tất cả mọi người đều lên trên, bởi vì đường quá hẹp, chỉ được một người qua, cho nên mọi người lần nữa sắp xếp lại thành hàng.

Đám con trai một phần đi trước mở đường, phần còn lại đi phía sau, con gái đi giữa, trước sau mỗi bạn nữ đều có một bạn nam đi theo làm hộ hoa sứ giả.

Lần đầu tiên phát hiện, thì ra đám con trai lớp tôi cũng đàn ông lịch thiệp như vậy.

Hồng Huy nhất định đòi đi cùng tôi, vì vậy Châu Chí Ngạn chỉ đành bắt đầu đi đi theo sau cậu ấy, phía trước tôi trùng hợp là bạn học Cam Dững Chiếu lúc này.

“Đưa nước cho mình đi!” Tôi thấy, ba lô của cậu ấy không phải chỉ nặng bình thường thôi đâu.

“Giờ cậu muốn uống hả?” Cậu ấy hỏi tôi.

Tôi lắc đầu.

“Vậy thì lúc nghỉ mình đưa nước cho cậu, cảm đi đường không thuận tiện, để mình mang cho.” Cậu ấy nói.

Được rồi, tha thứ cho sai lầm lúc nãy của cậu. Thực ra, đám con trai lớp cũ của tôi cũng được ra phết, dù ngoại hình không được bắt mắt cho lắm.

“Hai bạn nữ các cậu đi đường cẩn thận đấy,” cậu ấy quay đầu ra sau nói tiếp “Châu Chí Ngạn, cậu đi sau chú ý nhé, đừng để hai cậu ấy ngã...”

Lời còn chưa dứt, chân cậu ấy đã đạp hụt một bước rồi.

Tôi nhanh chóng giữ tay cậu ấy lại, đề phòng có người bị ngã, nói: “Cậu cứ lo cho mình trước đi đã!”

“Cảm ơn nhé!”

Đột nhiên tôi phát hiện, hóa ra cậu ấy có thể dễ thương như vậy, thật đấy.

Nhìn đám cỏ mọc cao hơn người xung quanh, tôi nghĩ, chuyến du lịch lần này hẳn sẽ khó quên lắm! Cho dù là người hay phong cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chuyến Đi Dã Ngoại (2)

Khi đến được một nơi tương đối bằng phẳng và rộng rãi, có bạn học bắt đầu cởi giày, xắn ống quần nhảy xuống suối nghịch nước, mấy đứa con gái chúng tôi vừa ngồi bên suối dùng chân đập nước, vừa ăn dưa, chỉ khổ các bạn nam đã cực nhọc vận chuyển suốt quãng đường lên đây.

Sau đó, có người bắt đầu lấy máy ảnh ra.

Nước suối mát lạnh làm cảm giác mỗi nhũ ở lòng bàn chân từ từ biến mất, nếu như không phải tiếp tục đi nữa, tôi thật lòng muốn ở lại đây tiếp tục nghịch nước.

“Cá!” Đàm Kiệt đột ngột gọi lớn.

Tôi theo thói quen quay người lại, thế là “tách” một tiếng, tôi đã bị chụp lên.

Tay cầm miếng dưa ăn được một nửa, quần xắn đến bắp chân, chân đang đập nước, đầu tóc bết mồ hôi chưa kịp khô, cực kỳ đúng chuẩn em gái nhà quê. Thế là, tôi giận rồi.

“Đàm Kiệt, cậu xóa tấm hình đó ngay cho mình!” Bởi vì chân đang ngâm trong nước, tôi không cách nào lập tức mang giày vào chạy theo đuổi giết cậu ấy được, chỉ có thể dùng ánh mắt “thâm tình” chiếu tướng mà thôi.

“Cá, đừng thế mà, phải rồi, lát nữa bọn mình chụp chung một tấm nhé?” Đàm Kiệt âm mưu chuyển đề tài.

“Cậu cho mình đánh một trận thì được!” Đừng hòng xem tôi là kẻ ngốc.

Dù sao cũng ngâm đủ rồi, tôi lấy khăn giấy lau khô chân, mang giày vào, lao về phía Đàm Kiệt.

Đàm Kiệt nhận ra việc chẳng lành, vội vàng kéo lấy La Trạc Kiệt đang đi ngang qua, “Kiệt, chụp cho mình với Cá một tấm hình nhé?” Rồi không thèm để ý người ta có đồng ý hay không, dứt khoát nhét máy ảnh vào tay cậu ấy.

Cậu ấy bước đến chỗ tôi, tôi rất muốn ra tay đánh người, có điều nhìn thấy La Trạc Kiệt, thôi đi vậy, tôi không còn mặt mũi để mất nữa. Nhưng sao tôi phải để ý đến suy nghĩ của cậu ấy? Cậu ấy cũng có phải ai đó của tôi đâu. Tôi lắc đầu, thôi, những việc này không nên tìm hiểu cận kề làm gì, quá tổn hại tế nào nã.

Đàm Kiệt khoác tay qua vai tôi, nói: “Nào, bạn Cá, cười một!”

“Mình không bán nụ cười.” Tôi không hòa nhã đáp.

“Được chưa?” La Trạc Kiệt cầm máy ảnh lên hỏi.

Ngay lập tức tôi nặn ra một nụ cười, bởi vì tôi biết lúc chụp hình nếu không cười, gương mặt mình sẽ trông cực kỳ nghiêm túc, tốt nhất vẫn không nên tự làm khó mình, tất nhiên trừ phi tôi nghĩ ra cách có thể loại bỏ sự tồn tại của tấm hình này.

“Được rồi.” Máy ảnh lóe lên hai lần, La Trạc Kiệt hạ máy xem lại thành quả của mình, sau đó đi đến trả máy ảnh cho Đàm Kiệt.

Đàm Kiệt kéo La Trạc Kiệt đang chuẩn bị đi chỗ khác lại, “Ê Kiệt, cậu cũng chụp chung với Cá một tấm đi, trông hai cậu xứng đôi lắm.”

“Này, Đàm Kiệt, mình cảnh cáo cậu không được ăn nói linh tinh!” Nếu giờ phút này không có người nào đó bên cạnh, tôi đã sớm tấn cho cậu ấy một trận rồi. Hình tượng oi hình tượng, tôi không ngừng thôi miên chính mình.

“Đừng tính toán chi li thế mà!” Lời nói đi đôi với hành động, Đàm Kiệt đẩy tôi và La Trạc Kiệt đến trước thác nước nhỏ.

“Đi mà, chỉ một tấm thôi, cười cái nào.” Đàm Kiệt toét miệng cười làm tôi thấy rùng mình.

Hắn là ảo giác rồi? Sao tôi có cảm giác rất nhiều người đang chú ý đến tình hình ở bên này?

“Ê, hai khúc gỗ các cậu, Kiệt, cậu khoác tay lên vai Cá đi. Như vậy nhìn mới thân mật.” Người nào đó lại cười xấu xa.

“Đàm Kiệt, cậu nhắc lại một lần nữa thử xem?” Tôi uy hiếp. Làm ơn đi, tôi với La Trạc Kiệt chẳng quen thân gì lắm, khoác vai nổi gì? Thân mật cái đầu cậu.

“Được rồi, mình không nói nữa là được chứ gì. Hai người tạo dáng okie vào, mình chuẩn bị chụp đây.” Xem như cậu ấy thông minh, biết ngâm miệng đúng lúc.

Tôi hơi nghiêng người về phía La Trạc Kiệt, quả thực hai người đứng đây thế này đúng là vô cùng, cực kỳ, đặc biệt kỳ quái.

“Tách” một tiếng, “được rồi!” Đàm Kiệt có vẻ hài lòng.

“Đàm Kiệt, đến lúc chúng ta tính sổ với nhau rồi đấy!” Ngược lại với cậu ấy, tôi không hài lòng chút nào.

“Hự, Cá ơi đừng đánh vào mặt mà!” Đàm Kiệt bung mặt chạy đi chỗ khác.

“Bỏ qua cho cậu đấy!” Nhìn bóng lưng cậu ấy, tôi quyết định tạm thời không tính toán việc lần này, tôi chẳng hứng thú gì việc cùng cậu ấy chơi trò đuổi bắt dưới ánh mắt của bàn dân thiên hạ, hơn nữa chắc chắn tôi không đuổi kịp, việc gì phải tự bôi tro trát trấu lên mặt mình.

Tôi về lại chỗ của Nghiên Bân và Hồng Huy, động tay động chân vào đồ ăn vặt của hai cậu ấy.

“Này, cậu với La Trạc Kiệt thật sự không có gì à? Mình thấy bầu không khí giữa hai cậu hình như có chút xú gì đó.” Nghiên Bàn thì thầm vào tai tôi.

“Phải rồi, lúc nãy gương mặt La Trạc Kiệt đỏ bừng luôn.” Hồng Huy cũng tham gia vào cuộc thảo luận.

“Hai cậu thấy có khả năng không, mình với cậu ấy?” Tường tượng không ra, “chắc vì cậu ấy hơi bẽn lèn thôi.”

“Cũng phải. Nói ra mình thấy cậu với Đàm Kiện có khả năng hơn đấy.” Nghiên Bàn suy nghĩ một lúc, sau đó nói ra một câu làm tôi muốn phun máu tại chỗ.

“Mình cảm thấy điều này tuyệt đối không thể!” Tôi cực kỳ khẳng định nói.

“Đúng đấy, mặc dù cậu ấy luôn thích chọc ghẹo cậu, nhưng theo mình hai cậu không có cảm giác kia.” Hồng Huy thần bí như thầy bói nói.

“Hai cậu nói cảm giác cái gì, bầu không khí cái gì, mình hoàn toàn không hiểu nổi.” Tôi nói, “quả nhiên người có kinh nghiệm có khác!”

“Con cá mập chết tiệt, cậu muốn chết hả?”

“Tìm chết phải không? Đồ cá mập chết tiệt.”

Âm thanh vang lên thật là đồng đều.

“Được rồi, đừng đùa nữa, phải đi tiếp rồi kia.” Tôi thấy hơn nửa số người đã bắt đầu xuất phát tiếp, đám con trai thấy chúng tôi vẫn chưa chịu đi cũng không dám đề chúng tôi ở lại.

Có lẽ vì chúng tôi đã không còn học chung một lớp, nên lần tụ tập này, tôi cảm thấy rất thoải mái, không còn cảm giác áp lực nặng nề giống như trước đây khi còn học chung nữa.

Tôi bắt đầu thấy may mắn đã có mặt lần này, nếu không chắc tôi phải hối hận lắm.

Lần đầu tiên tôi nhận ra các bạn trong lớp không hề khó gần chút nào, lần đầu tiên tôi nhận ra lớp mình học cực kỳ có tinh thần đoàn kết, tiếc rằng tất cả những điều này chỉ sau khi phân ban chia lớp tôi mới hiểu ra.

Lẽ nào thứ đã mất đi mới là thứ quý giá nhất?

Tuy nhiên điều quan trọng nhất lúc này là tôi nên hết mình tận hưởng hiện tại, để tương lai không cảm thấy quá nhiều nuối tiếc.

“Các bạn trên đỉnh núi, mọi người ổn chứ?” Xem kìa, đám con trai lại ồn ào rồi. Một vài người hét lên với một nhóm khác ở sườn núi đối diện.

“Bọn tôi ổn lắm! Các bạn dưới chân núi thì sao?” Tôi ngắt, mọi người nghĩ mình đang mở liveshow hả? Thật là một tập thể thừa muối.

“Đi thôi, mình không quen họ.” Còn đây là một tập thể không biết xấu hổ là gì.

Khi cả đám khỏ cực trăm bề trào lên đến điểm cuối, chú ý, là điểm cuối, không phải đỉnh núi.

Điểm cuối là gì? Là một con đường! Thế mà lại là một con đường!

Chúng tôi mất hơn hai giờ đồng hồ, vậy mà lại leo lên đến một con đường?! Lẽ nào đây là con đường lên núi trong truyền thuyết?

Vì vậy, người dẫn đường - bạn học Lý Tự Phong bị mọi người “xử đẹp”.

“Đừng đánh mà, đừng đánh mà!” Lý Tự Phong vừa tìm đường chạy thoát khỏi những nắm đấm xuất hiện khắp bốn phương tám hướng vừa nói: “Men theo con đường nhỏ bên cạnh con đường này, điểm đến cuối cùng của chúng ta là một hồ nước tên là Hồ Thiên nga.”

“Có thiên nga không?” Hồng Huy hỏi.

“Chắc có vịt trời đấy.” Tôi phì nhỏ.

Thế là Lý Tự Phong hung hăng trừng mắt nhìn tôi.

Đã ở trong tình cảnh này rồi, mọi người không có lựa chọn nào khác ngoài tiếp tục đi.

Cái gọi là con đường nhỏ này, không bằng phẳng hơn con đường chúng tôi vừa đi qua bao nhiêu, nhưng có thể đi được cùng lúc hai người. Vì thế, Châu Chí Ngạn đi sau dùng ánh mắt cực kỳ oán nhóm lửa trên lưng tôi.

Anh hai, do bà chị của cậu gây chuyện, cậu chớ trách mình. Miss Perfect nhà cậu hung dữ thế nào, chắc chắn cậu hiểu rõ hơn mình, cho nên mình cũng là người bị ép buộc thôi.

Sau vài lần đi đi dừng dừng, tổng cộng mất hơn một giờ đồng hồ nữa, cuối cùng chúng tôi cũng đến được hồ Thiên nga trong truyền thuyết.

Cho nên, Lý Tự Phong thêm lần nữa bị đánh hội đồng một cách tàn ác, tôi cũng muốn góp một tay, nhưng quá nhiều người, đành phải bỏ lỡ.

Phía trước mặt là một hồ cực kỳ, cực kỳ lớn, không hề có thiên nga, việc này rất bình thường, thế nhưng ngay cả nước cũng không có! Trước mặt chỉ là một hồ lớn, thỉnh thoảng có vài con chim thấp mình bay ngang qua, khiến tôi rất không tình nguyện liên tưởng đến đàn quạ đen thường xuất hiện trong hoạt hình Nhật Bản.

Bạn nói đi, chúng tôi lặn lội suốt bốn giờ đồng hồ, là để đến một nơi chim không đẻ nổi trứng thế này sao? Hồ Thiên nga cái gì, hồ Gà tây thì có!

“Bọn mình đi đập cậu ấy một đi.” Hồng Huy nhìn người nào đó vẫn đang bị bao vây, phát biểu cảm nghĩ.

“Thôi đi, đồng người như vậy, nhờ đâu bọn mình bị đánh trứng thì sao? Không đáng.” Hồng Huy ơi Hồng Huy, nếu cậu cũng đập một có lẽ cả đời này cậu ấy không làm người nổi nữa đâu, cậu lòng dạ tử bi tha cho cậu ấy đi.

“Thế thì đợi mọi người đánh xong, đến lượt bọn mình.” Có vẻ chưa đánh được người, Hồng Huy chưa chịu nghỉ ngơi.

“Không được, cậu phải giữ hình tượng, để ai đó của cậu ra tay là được rồi.” Tôi nhìn sang Châu Chí Ngan bên cạnh.

“Lý Tự Phong chơi mọi người một vố quá lớn, để mình đi, mình sẽ đánh luôn phần của các cậu, các cậu cứ ở đây xem đi.” Quả nhiên Châu Chí Ngan cực kỳ hiểu rõ Miss Perfect nhà mình.

“Mình cũng không biết sao lại thế này, hình chụp trên mạng rõ ràng rất đẹp.” Bạn học Lý Tự Phong biện hộ cho chính mình.

Bạn Tiểu Lý vô tội hay không không quan trọng, quan trọng là chúng tôi cần một đối tượng để xả giận, vậy nên, làm phiền bạn mau xuống địa ngục vậy.

Dạy dỗ người nào đó xong, chúng tôi đành đi ngược lại đường cũ trở về. Mặc dù không được ngắm hồ Thiên nga trong truyền thuyết, có điều phong cảnh bên đường cũng đủ để chúng tôi cảm thấy thỏa mãn rồi. Thiên nhiên hoang sơ chưa có người khai phá, dù đường rất khó đi, bù lại chúng tôi được chiêm ngưỡng những cảnh sắc thú vị, chỉ có ở đây. Lại thêm vào sự đồng hành của mọi người, thực ra chuyến du lịch lần này cũng xem như rất có giá trị.

Vì núi Ngọc Long khá dốc, đường nhỏ không dễ đi, cho nên đi xuống khó khăn hơn lúc lên rất nhiều. Lần này Châu Chí Ngan không để Hồng Huy tùy ý nữa, nhất quyết chen vào giữa hai chúng tôi. Việc này cũng chẳng là gì, nhưng tại sao, tại sao người đi phía trước tôi lại là Phùng Giai Trình, tại sao?!

Không có đạo lý! Tôi thà phía trước mình là mூrì Lý Cẩm Bội, cũng không muốn một Phùng Giai Trình!

Vì vậy im lặng kéo dài suốt chặng đường, ngay cả những bạn đi trước và sau tôi cũng cảm nhận được luồng khí áp thấp, ai nấy nhanh chân tăng tốc.

Sau khi xuống núi, chúng tôi tiếp tục đi bộ đến nơi tổ chức tiệc nướng, theo sự chia tổ lúc đầu cùng nhau nướng thịt.

Những người có máy ảnh cực kỳ bận rộn, gần như tổ nào cũng ghé qua. Bận rộn việc gì? Đương nhiên là chụp lên rồi.

Lúc tôi gặm cánh gà đang nhả xương cũng vô cùng bất hạnh bị trứng chiếu, hình tượng thực nữ của tôi thế là chấm hết! Có điều suy nghĩ theo hướng khác, đây chưa hẳn là việc xấu, hình tượng thực nữ gì đó vốn đã tan nát từ lâu rồi, chỉ là bản thân tôi không chịu thừa nhận mà thôi. Với lại, khó khăn lắm mới có cơ hội đi chơi thế này, chẳng việc gì phải tính toán. Thực ra, tôi không nổi giận nguyên nhân chính là vì người bị chụp lên không chỉ một mình tôi, nhiều người còn có tư thế đặc địa hơn. Vậy mới nói, cần phải có sự so sánh mới có thể cảm nhận được trọn vẹn, dù là hạnh phúc hay buồn đau.

“Đing đing đing...” Điện thoại “mới” của tôi reo lên.

Tôi lấy ra xem, có tin nhắn của ba, ba hỏi khi nào tôi về.

Đàm Kiện ôm theo máy ảnh đi qua, bắt gặp tôi đang nhắn tin liền ghé vào, “Cá, tại sao có điện thoại lại không thông báo cho bọn mình biết? Bọn mình phải giữ liên lạc thường xuyên chứ? Số điện thoại của cậu là bao nhiêu, nói cho mình biết nhanh lên!”

Sau một hồi lăm nhăm, cậu ấy thò tay vào túi lấy điện thoại của mình ra, nhưng tìm mãi một lúc chẳng lấy ra được thứ gì.

“Kiệt, mình quên mất hôm nay không mang điện thoại, cậu lưu số của Cá vào điện thoại cậu trước đi, về nhà mình hỏi cậu sau.” Đàm Kiện quay đầu lại nói với La Trạc Kiệt.

Tôi cạn lờ, không mang theo điện thoại cậu còn lục lọi lâu như vậy làm gì? Với lại, nói cho mình biết số của cậu để mình gọi qua, về nhà cậu lưu vào là được. Bây giờ cậu đang bày trò gì đây?

Thế là La Trạc Kiệt lấy điện thoại ra.

“Kiệt, cậu gọi thẳng qua thử đi, để Cá lưu lại số của cậu luôn.” Đàm Kiện đứng bên cạnh nói tiếp.

Đang lắng nghe, La Trạc Kiệt chợt ngừng đầu lên nhìn tôi, không hiểu sao tôi cứ thấy ánh mắt cậu ấy quái quái thế nào?

“Cậu gọi qua đi!” Tôi nói, cũng được, dù sao cũng từng học chung lớp, lưu lại số điện thoại cũng hợp lý.

“Reng reng reng...” Tha thứ cho tiếng chuông điện thoại quá mức kích thích màng nhĩ này, tôi cũng thấy mắt mất mát lắm.

Tôi nhấn vào phím tắt, “được rồi.”

Sau đó, nhìn thấy Đàm Kiện cười đặc biệt gian xảo, “hai cậu ăn từ từ nhé, mình đi chụp hình cho cả lớp.”

Tôi và La Trạc Kiệt nhìn theo bóng lưng cậu ấy, rồi lại quay mặt nhìn nhau một lúc. Rất tốt, không xảy ra việc gì cả. Cho nên, chúng tôi cùng ngồi xuống tiếp tục công cuộc ăn uống của mình.

Vì đã hứa với ba sẽ về nhà trước 6 giờ chiều, cho nên đến 5 giờ tôi là người tạm biệt mọi người, ra về trước.

Trước khi đi, Đàm Kiện dặn tôi tối nay nhất định phải vào nhóm chat của lớp, trên đó có toàn bộ ảnh ngày hôm nay.

Đăng lên nhóm chat rồi? Trâu thật, có điều chắc chắn tối nay người bị xấu hổ không phải chỉ có mình tôi, thế nên chẳng có gì đáng lo lắng cả.

Nhưng dù sao cũng phải xem xét từng tấm thật cẩn thận, nếu không đến lúc bị các cậu ấy đem đi bán lại ừ ừ cạc cạc chẳng hiểu việc gì đã xảy ra.

Nói thật lòng, chuyến đi lần này của lớp đem lại cho tôi một cảm giác rất khác. Hẳn đây mới là bộ mặt thật của lớp Thực nghiệm 1 nhỉ? Giống như một đám dờ người vậy.

Đến tận lúc chia lớp tôi mới thực sự hiểu ra, có phải đã muộn lắm rồi không?

Vì sao phải đến khi đã bỏ lỡ mới học được cách trân trọng? Mong rằng bài học này, tôi chỉ học một lần là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Lớp 11 Nhiều Thay Đổi

Khu phòng học mới, lớp mới, ngay cả bạn học cũng mới, vậy là chúng tôi đã chính thức lên lớp 11.

Đều là lớp Thực nghiệm, lớp Thực nghiệm 2 nằm ở tòa nhà B đối diện lại thuộc một đẳng cấp hoàn toàn khác, việc này khiến lớp tôi nhất thời ở vào tình huống dở khóc dở cười.

Chúng tôi là lớp 11 Thực nghiệm 1, lớp Chính trị, 60 người, trong đó có 4 bạn nam.

Lớp 11 Thực nghiệm 2 ở tầng 3 tòa nhà đối diện, lớp Vật lý, 40 người, trong đó có 7 bạn nữ.

Thế thì, vấn đề mấu chốt là gì?

Thành viên lớp Thực nghiệm 2 hiện tại là học sinh của hai lớp Thực nghiệm trước đây, hơn nửa đại đa số đều là nhân tài trong số các nhân tài.

Thành viên lớp Thực nghiệm 1 hiện tại, số lượng học sinh đến từ hai lớp Thực nghiệm ngày trước chỉ có 10 người, hơn nữa thành tích học tập cũng chỉ thường thường.

Vậy mới nói, suy cho cùng chẳng có gì có thể đem ra so với người ta cả.

Còn một vấn đề nữa, chính là con trai lớp tôi quá ít, vậy nên ngay từ lúc mới chia lớp đã hấp dẫn sự chú ý vô cùng lớn của toàn khối. Hạng mục thi đấu bóng chuyền trong lần đại hội thể thao cấp trường học kỳ này lẫn học kỳ sau, áng chừng tất cả mọi người đều mong đợi một màn tấu hài đến từ lớp tôi.

Tôi không có cảm giác gì mấy với lớp mình, so sánh với lớp Thực nghiệm 1 ngày trước mà nói, nó thực sự không tạo cho tôi bất kỳ áp lực gì về mặt học tập. Các bạn trong lớp ai cũng rất siêng năng, siêng năng giống hệt tôi ngày trước, có điều rồi xa áp lực và bầu không khí quen thuộc kia, gần như tôi không cách nào bắt mình siêng năng trở lại được.

Thực ra lớp này cũng khá ổn, mọi người trong lớp hòa đồng vui vẻ với nhau, ít nhất ngoài mặt là như thế, còn về sau lưng thế nào, không liên quan lắm đến tôi. Đương nhiên, những việc cần biết tôi đều phải biết, không hẳn vì nhiều chuyện gì đó, chủ yếu để tránh cho mình vô tình phạm vào chỗ cấm kỵ của người khác mà thôi. Kỳ thực, giữa con gái với nhau nhiều lúc quan hệ có thể trở nên cực kỳ phức tạp, biết giữ ý tứ cũng tốt. Nữ nhi quốc phải có nguyên tắc sinh tồn riêng của nữ nhi quốc chứ.

Bạn muốn hỏi về 4 chàng trai? Ngại quá, các cậu ấy quen với việc bị xem như người vô hình rồi.

Trong giờ học, tôi vẫn thích ngắm người như trước, lúc tan học thỉnh thoảng lại ra hành lang ngắm hai cây xoài đang “yêu đương tình tứ”.

Những lúc đó, nếu lơ đãng ngẩng đầu lên, tôi luôn nhìn thấy người nào đó đang đứng dựa vào lan can hành lang tầng 3 ở phía đối diện.

Một lần là trùng hợp, không có lý lần nào cũng là trùng hợp. Có một số chuyện, tôi chậm chạp, lơ ngơ, nhưng tôi không phải đờ đẫn. Mơ mơ hồ hồ, tôi cảm nhận được vài thứ tôi trước đây không hề chú ý đến, đặc biệt từ sau lần đi dã ngoại trở về.

Tuy hiện tại không cách nào dùng ánh mắt của người qua đường để xem xét, nhưng vẫn đủ khoảng cách và thời gian cho tôi nhìn rõ những việc trước nay tôi không thể rõ ràng.

Cả nhà Anh chuyển sang Hồng Kông rồi, bên cạnh tôi không còn người nào có thể xem như có khả năng nữa, tôi lại không có cách nào thuyết phục bản thân người cậu ấy nhìn thực sự không phải mình? Có thể lừa được người khác, nhưng không thể lừa nổi chính mình, không phải sao?

Trước đây tôi luôn cho rằng cái nhìn đơ đĩnh đầy tình ý gì đó chỉ là những cuội, bây giờ mới biết hóa ra loại ánh mắt đó thực sự tồn tại bên ngoài tiểu thuyết, là một đôi mắt biết nói.

Những điều ánh mắt đó muốn gửi gắm có phải tình yêu không, tôi không biết chắc hoàn toàn, nhưng tôi có thể xác định mình đặc biệt trong mắt cậu ấy. Sau đó tôi bắt đầu lục tung trí nhớ, bất ngờ khi mình có thể dễ dàng nhớ ra một vài hành động nho nhỏ của Đàm Kiện trước đây, hoặc sự nhượng bộ vô tình hay có ý của Lý Cẩm Bội.

Thì ra đúng thật do bản thân tôi quá chậm chạp mà thôi. Tôi thậm chí thờ dãi.

Khai giảng không bao lâu, kỳ kiểm tra tháng lần đầu tiên của lớp 11 đã im hơi lặng tiếng đến gần.

Nhờ thành tích thi cuối kỳ năm ngoái không đến nỗi nào, cho nên kỳ kiểm tra tháng tôi được xếp vào phòng số 2, tất nhiên là với những môn khác ngoài Chính trị, riêng với môn này hiển nhiên tôi phải thi ở phòng số 1. Không phải tôi chưa đỗ ông ghê đã đe hàng tổng, nhưng nếu môn Chính trị không ở phòng thi số 1, hai năm tới thực sự tôi không cần học hành gì nữa, những trường hạng A ban Xã hội về cơ bản đã hoàn toàn vô vọng rồi.

Vì môn chuyên được xếp thi cuối cùng, buổi trưa ăn cơm xong tôi liền vội vàng về phòng gặm sách, chiêu đãi nước đến chân mới nhảy này cũng có ích lắm.

Đang nằm lăn ra giường đọc sách, chợt Trình Nhanh chạy xộc vào, nhấn một câu bảo tôi ra ngoài một lúc, sau đó xoay người đi mất.

“Cậu làm sao thế?” khi hai đứa ngồi xuống vườn hoa lớn trong khuôn viên trường, tôi lên tiếng hỏi.

“Mình hỏi cậu, cậu với La Trạc Kiệt có thân không?” Thanh niên nghiêm túc Trình Nhan hỏi tôi.

“Cũng được, không thân lắm, lúc trước cậu ấy ngồi phía trước mình. Sao vậy?” La Trạc Kiệt? Không phải có việc gì đấy chứ?

“Vậy cậu có biết cậu ấy thích mình không?” Trình Nhan vút ra một câu có sức công phá ngang bom nguyên tử.

“Hả? Mình hơi hơi nhận ra, có điều không chắc chắn lắm, nhưng làm sao cậu biết được?” Với BFF, trước nay tôi ít khi giấu diếm điều gì.

“Hôm nay Hắc muội cướp điện thoại của cậu ấy, nhìn thấy màn hình chờ của cậu ấy là hình chụp chung của hai cậu.” Ánh mắt Trình Nhan không rời người tôi một giây nào, “hình ở đâu ra vậy?”

“Hình chụp chung? Có hả?” Tôi vẫn chưa kịp phản ứng lại, sau đó ngẫm nghĩ một lúc, “à! Lần trước cả lớp đi chơi có chụp chung với cậu ấy một tấm.”

“Hắc muội ép cung hỏi cậu ấy bạn nữ trong hình là ai, cậu ấy chỉ nhả ra một chữ ‘Dung’.”

“Sau đó, Hắc muội lại đi hỏi các bạn cùng lớp trước đây của cậu, Từ Hoa rất thẳng thắn nói ‘dù là Dung nào đi nữa, lớp bọn mình cũng chỉ có một người là bạn Cá thôi’.” Trình Nhan tiếp tục quăng bom.

“Không chơi lớn như vậy chứ? Việc này hình như không liên quan đến người khác mấy?” Tôi hơi sợ hãi nói. Sao năm nay người nào cũng sục sôi tình thần bà tám vậy?

“Chơi lớn gì đâu, có điều dưới năng lực pr rầm rộ của Hắc muội, bây giờ lớp mình ai cũng biết La Trạc Kiệt thích một bạn nữ có biệt danh là Cá thôi.” Trình Nhan bắt lặc nhìn tôi, “vội lại tranh thủ mấy ngày kiểm tra tháng, Hắc muội còn bỏ công đến phòng số 1 với phòng số 2 xem xét sơ đồ bố trí chỗ ngồi để tìm tên cậu nữa.”

“Vậy cậu ấy tìm ra chưa? Có phải La Trạc Kiệt gây thù kết oán gì với cậu ấy không?” Tôi căng thẳng hỏi. Nếu không, tôi thật không hiểu nổi vì lý do gì, một cô gái lại sốt sắng quan tâm đến việc căn bản không liên quan tí ti gì đến mình như thế.

“Cậu phát biểu thử xem? Không phải cậu thi ở phòng 2 hả? Cậu cảm thấy cậu ấy có khả năng không tìm ra à? Mà việc Hắc muội thích trêu chọc La Trạc Kiệt là bí mật công khai trong lớp mình rồi.” Trình Nhanh liếc mắt, bày ra một vẻ khinh thường nhìn tôi.

“Phòng ký túc xá của mình đang bàn luận sôi nổi nhiệt tình việc này lắm, nếu cậu không muốn bị khó xử, tốt nhất mấy ngày này cậu đừng qua phòng tìm mình nữa.” Trình Nhan nói rõ lý do đến gặp tôi hôm nay.

“Ừ, có việc gì cần mình báo Văn Tuệ sang tìm cậu là được. Thời buổi loạn lạc, cậu để mình ổn định suy nghĩ trước đã.” Thật lòng tôi không biết phải nói gì nữa.

“Ài, Cá nhà ta lớn tướng rồi, cậu tự mình suy nghĩ kỹ càng đi, có biến động gì mới mình sẽ cấp báo ngay cho cậu.” Trinh Nhan vỗ vai tôi, “được rồi, mình cũng phải về ôn bài Vật lý mới được, con trai lớp cậu đều là một lũ biến thái!”

Chắc vì nhìn ra được tôi cần yên tĩnh một lúc, Trinh Nhan viện đại một lý do rồi đi trước.

Ài, sao lại ra nông nổi này chứ?

Dù đã có chút ít tâm lý chuẩn bị, nhưng tôi cũng đoán được hẳn cậu ấy sẽ không làm ra bất kỳ việc gì, cho nên về cơ bản tôi cũng không tốn quá nhiều công sức suy nghĩ về vấn đề này.

Bỗng dưng từ trên trời rơi xuống một quả bom nguyên tử có sức công phá khủng khiếp này?! Thật không biết nên làm sao mới ổn! Tiếp tục làm con ốc sên? Tôi không thể không tự giã vò mình. Nhưng nếu không làm như vậy, tôi có thể làm gì được? Người ta cũng chưa từng nói thẳng với tôi một câu gì? Thôi đi vậy, trước thế nào sau thế đó: địch bất động, ta không động!

Thế nếu địch có động thì sao? Tức thời nhanh chân bỏ chạy! Mặc dù rất mất mặt, nhưng hẳn đó là phản ứng duy nhất của tôi lúc xảy ra chuyện. Bỏ đi, nghĩ tới nghĩ lui cũng vô dụng, không bằng nghĩ xem môn Chính trị chiều nay có khả năng ra thi những gì thực tế hơn.

Hoa đua nhau nở rộ trong vườn, bướm xinh chẳng thấy con nào, ngược lại âm thanh “ừ ừ” của bầy ong không ngừng làm loạn khiến tôi không cách nào tĩnh tâm được.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tình Cờ Gặp Gỡ?

Thân là lớp phó vệ sinh của lớp, mỗi thứ sáu hàng tuần tổng vệ sinh toàn trường tôi đều phải thân chinh đến từng lớp kiểm tra tình hình quét dọn lau chùi, không hiểu trùng hợp hay vì lý do gì, phạm vi phụ trách của tôi là tất cả các lớp ở tòa nhà B.

Được thôi, đây hẳn là trùng hợp. Nhưng tại sao, tại sao lần nào đặt chân đến tầng 3 tòa nhà B tôi đều nhìn thấy cùng một người đang trực nhật ngoài hành lang?

La Trạc Kiệt, không lẽ nhân phẩm của cậu đã xuống dốc đến độ này? Mỗi tuần chỉ trực nhật một lần, không lý gì tuần nào cậu cũng trực. Với lại mấy bạn nữ lớp cậu nấp phía sau cửa thập thập thò thò nhìn ra ngoài là sao đây?

Thế là tôi mang theo sổ tay, cực kỳ bình tĩnh bước vào lớp Thực nghiệm 2, hỏi các bạn nữ đang đứng đó: “Chắc các cậu vẫn chưa xong nhỉ? Đợi lát nữa mình đến kiểm tra sau.”

Nói xong, tôi quay người đi thẳng, không hề nhìn đến người sau lưng mình.

Muốn xem kịch? Cũng được, kiểm tra toàn bộ các lớp ở khu nhà này xong tôi mới quay lại đây, đến lúc đó nếu bạn vẫn chưa về, xin mời cứ tự nhiên.

Quả nhiên, khi tôi quay trở lại lớp Thực nghiệm 2, trong lớp chỉ còn một mình La Trạc Kiệt đang ngồi ở vị trí của mình cúi đầu đọc sách.

“Cậu chưa về à?” Vừa kiểm tra tôi vừa thuận miệng hỏi cậu ấy.

“Đang đợi cậu.” Cậu ấy cười cực kỳ thẹn thùng.

Đợi tôi đến kiểm tra vệ sinh thì đợi tôi đến kiểm tra vệ sinh, xin cậu đừng nói chuyện theo kiểu mờ ám như vậy được không? May mà không còn ai khác ở đây, nếu không tôi gặp rắc rối to rồi.

“Thực ra mình tò mò không biết lớp các cậu quy định phân công trực nhật như thế nào, hình như lần nào cũng chỉ thấy một mình cậu phụ trách quét dọn ngoài hành lang?” Tôi rất phiền lòng.

“À, việc này à, sĩ số lớp mình tương đối ít, hết cách rồi mà.” La Trạc Kiệt ngượng ngùng đáp.

Thế à? Vậy cậu cười đến là chột dạ như thế làm gì? Với lại, lớp cậu 40 người, có phải 4 người đâu, không lý gì mỗi lần tổng vệ sinh đều huy động hết 40 người?

Việc trực nhật của lớp tôi do tôi sắp xếp, 10 người một tổ, các tổ xoay vòng 6 tuần mới làm lại một lần. Lớp cậu ấy ít nhất cũng phải 3 tuần mới trực lại một lần, muốn lừa người khác cũng phải nói kiểu gì hợp lý một chút chứ?

Có điều tôi không vạch trần lời nói dối của cậu ấy, suy cho cùng, có những việc cậu ấy không công khai, thế thì tôi cũng vui vẻ giả ngốc.

Nhiều lúc tôi nghĩ, cậu ấy cũng được, nhưng tại sao tôi lại không có cảm giác kia? Vậy mới nói, chuyện tình cảm ấy mà, thực sự rất khó nói.

Còn nhớ trước đây ở phòng 301, tiết mục trò chuyện đêm khuya của chúng tôi từng thảo luận về một đề tài cũ kỹ mà cực kỳ kinh điển: bạn sẽ chọn người yêu mình hay người mình yêu? Nói cách khác, rốt cuộc yêu hay được yêu sẽ hạnh phúc hơn?

Tôi từng đọc qua một bình luận về vấn đề này, người đó viết: yêu hay được yêu, đều không bằng yêu nhau.

Một bình luận rất trời ơi đất hỡi, có điều không hề sai chút nào. Vì vậy, câu trả lời của tôi là, cả hai cái tôi đều không cần, tôi muốn tìm một người mình yêu và người đó cũng yêu mình. Một suy nghĩ rất trẻ con, cũng có chấp đền ngay thơ, nhưng tôi luôn kiên trì vào niềm tin này. Tôi nghĩ, dù không gặp được người như vậy, tôi cũng sẽ đợi người đó cho đến lúc mình không thể không lấy chồng mới thôi. Có điều, bây giờ nói những lời này, hãy còn viễn vông quá.

Đạo gần đây, Trinh Nhan thường xuyên xuất hiện móm tin cho tôi.

Trinh Nhan nói, bây giờ cả lớp cậu ấy đều thích lấy tôi ra trêu La Trạc Kiệt, suốt ngày Cá thể này Cá thể kia bên tai cậu ấy. Tôi vốn nghĩ mấy kiểu đùa này chẳng tổn hại gì đến ai, có điều tôi làm “anh hùng núp” thì vẫn hay hơn.

Thế cho nên, tôi tìm cán sự lao động của lớp, nói với cậu ấy sau này mỗi thứ sáu tổng vệ sinh, việc dọn dẹp trong lớp tôi sẽ giám sát, cậu ấy đi kiểm tra khu B. Cậu ấy vui vẻ nhận lời, dù sao so với việc giám sát người khác dọn dẹp – một công việc có khả năng cực kỳ cao sẽ thu về vô số ánh mắt lườm nguyệt, chỉ bằng lựa chọn một công việc nhẹ nhàng thoải mái chỉ cần ôm sổ ghi chép đi dọc hành lang đóng vai chị hai, đến đâu cũng được người khác cung cung kính kính.

Ngày tổng vệ sinh mấy tuần sau đó, từ hành lang lớp mình ngược mắt nhìn về phía tầng 3 tòa nhà B đối diện, cuối cùng tôi không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của người nào đó nữa.

Sau đó tôi hỏi Trinh Nhan, cậu ấy nói tin đồn bắt đầu lắng xuống rồi. Cho nên, tôi nhẹ nhàng thờ phào một hồi.

.....

Tôi cực kỳ thích dạo loanh quanh trong sân thể dục của trường, tôi không thích chạy, mà là chậm chậm thả bộ vài vòng. Một sở thích có vẻ kỳ quái, đúng không?

Ăn cơm chiều xong tôi thường kéo thêm một người bạn cùng đến sân thể dục, vừa chậm rãi đi bộ dọc đường chạy điền kinh vừa nói chuyện, cảm giác tự tại và dễ chịu vô cùng.

Nhưng không biết từ lúc nào, người nào đó cũng bắt đầu xuất hiện.

Bạn học La Trạc Kiệt này luôn chạy lên từ phía sau tôi, sau đó gõ nhẹ vai tôi, nói: “Hi!”

Lúc mới bắt đầu cậu ấy dọa tôi suýt nữa rút tim ra ngoài, tiếp theo đó lại khiến tôi thật không biết phải nói gì.

Vì sao? Vì mỗi lần chạy được một vòng người nào đó lại “Hi” một câu, tôi muốn tê liệt luôn.

Anh hai, cậu không cần về nhà hả? Sao lại rảnh rỗi đến mức này? Hơn nữa chào hỏi nhau một lần là đủ rồi, cần gì mình mới dạo được một vòng cậu đã ba bốn lần “Hi”, cậu không thấy mệt mình cũng đuối lắm rồi?

Thế là dưới cái nhìn đầy cười nhạo của bạn mình, tôi phải gạt nước mắt tạm thời từ bỏ thói quen tản bộ sau bữa cơm.

.....

Được, không tản bộ nữa, tôi đến thư viện chăm chỉ học hành không được chảnh? Nghe đồn, gần đây thư viện mua về một loạt sách báo mới, với lại cũng có nhiều tiểu thuyết lắm.

Thế là, sau bữa cơm, tuyến đường của tôi có sự thay đổi từ sân vận động chuyển thành thư viện trường.

Tôi mượn một quyển sách, tìm một chỗ trong góc khuất, tay lật tiểu thuyết điên cuồng, vở bài tập Toán nằm trên bàn luôn để mở sẵn sàng nhưng bên trong trắng tinh chưa làm một chữ nào, ngay cả bút cũng không thèm lấy ra khỏi cặp. Vậy mới nói, liếc mắt qua liền biết ngay, tôi là kiểu học sinh đến thư viện không phải để học.

Trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy người nào đó.

Tôi cực kỳ bất đắc dĩ cười với cậu ấy một cái xem như chào hỏi, sau đó cúi đầu không để ý đến cậu ấy nữa.

Được thôi, mình thừa nhận, bên cạnh cậu có gián điệp của mình, có điều cậu đừng nói với mình, cậu cũng cài gián điệp bên cạnh mình chứ! Bỏ đi, chắc chắn cậu có, tốt nhất là, cậu đừng để mình biết được kẻ đó là ai!

Nâng cổ tay trái lên xem đồng hồ, thấy đã gần đến giờ, tôi liền đứng dậy thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi.

Không nằm ngoài tiên đoán của tôi, cậu ấy cũng đứng dậy, sau đó cùng tôi xuống lầu.

“Trùng hợp thế?” Ủ, kỹ năng bắt chuyện của cậu ấy là thứ cần phải được nâng cao.

“Ủ, cậu cũng đến à?” Thực ra, so với cậu ấy, kỹ năng phản ứng của tôi cũng là kẻ tám lạng người nửa cân thôi.

“Chẳng trách dạo này chạy bộ, mình không thấy cậu nữa.” Cậu ấy vỗ lể. Đang giả vờ à? Tôi không biết nữa.

“Ha ha, vì sắp thi giữa kỳ rồi mà.” Viện cố rất hay, với điều kiện quyền tiểu thuyết trong tay tôi không bị người khác nhìn thấy.

“Gần đây thư viện đông người quá, hay là sau này chúng ta ai đến trước sẽ giữ chỗ cho người còn lại được không, mình không quen ngồi cùng người lạ lắm, cậu thấy sao?” Không quen thì về lớp tự học đi!

“À, cũng được!” Người ta đã nói đến thế này rồi, tôi còn đường từ chối nữa chắc?

Sau đó, cả đoạn đường im lặng, phía trước có một cặp tình nhân đang đi tới, tôi giật mình, bạn nữ là Hắc muội của lớp Thực nghiệm 2, cậu ấy vô cùng hứng khởi chào La Trạc Kiệt, sau đó dùng ánh mắt như cười như không đảo qua đảo lại hai người chúng tôi.

Hay rồi, lần này không cần giải thích gì nữa, sự trong sạch của tôi mất rồi.

“Khụ khụ...” La Trạc Kiệt lúng túng giả vờ ho hai tiếng, thế là bạn học Hắc muội cực kỳ có triển vọng nắm tay anh bạn trai thân yêu của mình kéo đi, trước khi đi còn để lại một ánh mắt đặc biệt, vô cùng mờ ám.

Tôi biết ngay cậu ấy đang tự tiến hành bỏ não, còn tôi hoàn toàn không cách gì ngăn nổi.

Thôi, dù sao cũng không thân, kệ cậu ấy. Tôi chỉ có thể an ủi mình như vậy.

....

Giờ tự học buổi tối, giáo viên Toán bước vào lớp, động viên cả lớp đăng ký tham gia cuộc thi Toán. Cô giáo nói, cả lớp tôi đều đủ điều kiện dự thi, ngần ra hiểu tất cả đều nên đăng ký. Cô đưa danh sách lớp cho cán sự môn Toán nói, bạn học nào muốn tham gia chỉ cần tìm đến tên mình rồi đánh dấu vào đó.

Cán sự môn Toán chuyển danh sách xuống, khi đến tay mình, tôi hóa đá luôn.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Cuộc Thi Toán

Khi danh sách những người đủ điều kiện tham gia cuộc thi Toán chuyển đến tay tôi, tôi ngất trên cảnh quát.

Không phải vì không tìm thấy tên của mình, mà là, vừa liếc qua tên mình đã đập vào mắt, đó cũng là nguyên nhân khiến tôi phát ngất.

Tôi là người rất hiểu mình hiểu người, học sinh có thành tích môn Toán như tôi, căn bản không thể nào xuất hiện ở trên được. Vậy cho nên, tôi bắt đầu lần tìm từ dưới danh sách đi lên, và rồi tôi hân hạnh phát hiện ra, tên mình nằm chiếm chệ ở vị trí đội sổ.

Họ tên: Dung Dung, thành tích tham khảo: 89 điểm. Thành tích tham khảo này chính là thành tích môn Toán của tôi vào kỳ thi cuối kỳ năm ngoái.

Bây giờ cuối cùng tôi đã hiểu 5% yếu tố bất ngờ ngoài dự liệu thầy giáo Địa lý nói đến trước khi phân ban là gì rồi, cô chủ nhiệm từng nói cơ sở để xét tuyển vào lớp Thực nghiệm 2 chủ yếu dựa vào thành tích môn Toán, sau đó mới xem đến môn Chính trị.

Cũng có nghĩa, nếu cô chủ nhiệm không ra tay giữ tôi lại, đoán chừng có lẽ bây giờ tôi đang học ở lớp Chính trị kém hơn. Suy nghĩ này khiến tôi không khỏi đỏ mặt hời hợt đầy đầu.

Đắn đo một lúc lâu, tôi miễn cưỡng đánh một dấu X bên cạnh tên mình ở vị trí cuối cùng, dù cực kỳ không muốn tham gia, nhưng cả lớp tôi đều đăng ký, tôi không muốn khác người, hơn nữa thành tích môn Toán của tôi đã đủ hấp dẫn sự chú ý lắm rồi, nếu bây giờ lại đóng vai người nổi bật nữa, tôi chắc chắn sẽ chết rất khó coi.

Xem ra sắp tới không thể đến thư viện chỉ để nhàn hạ đọc tiểu thuyết được nữa, ahuhu.

Bạn cùng bạn Thang Tuyết Nhìn tôi không dám lên tiếng, thật ra thì chẳng có gì to tát lắm, dù sao tôi đã hoàn toàn tuyệt vọng với môn Toán rồi, vậy nên tôi cũng hồi máu lại từ trong trạng thái tê liệt nhanh thôi.

Thư viện.

“Hôm nay cậu đến sớm thế?” Bởi vì phải tập trung tinh thần cao độ học Toán, vừa ăn cơm xong tôi vội vàng chạy ngay đến thư viện, ai ngờ người nào đó còn đến sớm hơn.

“Tiết cuối của hôm nay là sinh hoạt lớp, giáo viên cho nghỉ sớm.” Thấy tôi đến, La Trắc Kiệt rất tự nhiên gom sách vở đặt trên bàn để ra sau ghế, nhường lại vị trí bên cạnh cho tôi.

“À.” Tôi ừ một tiếng, để sách và vở bài tập Toán xuống bàn, sau đó ngồi vào chỗ.

Sau đó, hai chúng tôi không ai nói tiếng nào nữa, cậu ấy làm bài tập, tôi xem sách Toán.

Thư viện vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng lật giấy sột soạt thỉnh thoảng vang lên. Không thể phủ nhận, đây là một nơi cực kỳ thích hợp cho việc tự học. Có điều...

Tôi thực sự không xem nổi nữa, trong lòng chỉ có một mong ước là được chạy lên tầng trên mượn một quyển tiểu thuyết! Tôi âm thầm gào thét. Càng xem mấy đề Toán này, tôi càng nảy sinh kích động muốn ra tay giết người!

Thình lình một quyển “Tuyển tập tác phẩm văn học thanh thiếu niên” xuất hiện trước mặt tôi, tôi đực mặt ra, sau đó quay đầu nhìn sang cậu ấy.

Cậu ấy đưa tay chỉ về phía kệ xếp những tạp chí, sách báo xuất bản định kỳ, không nói gì. Tôi nhận lấy, vui vẻ lật ra xem.

15 phút sau.

Cậu ấy vỗ vai tôi, chỉ vào quyển vở đã gấp lại của mình, rồi chỉ sang quyển tạp chí tôi đang xem dở, ý bảo mình phải đi rồi.

Tôi đành trả quyển tạp chí lại cho cậu ấy. Haizz, đồ nhỏ nhen!

Sau đó, tiếp tục cúi đầu xem sách Toán.

....

Tại sao lại tính không ra, ở đây đặt $6X$ là ẩn, tại sao sau khi giải ra lại không thấy Y đâu, đề bài yêu cầu tìm Y cơ mà? Không lý nào lại làm mất Y được!

Vậy là tôi múa bút hết 3 tờ giấy nháp viết chằng chịt các bước giải, có điều vẫn không tìm ra đáp án. Đồ môn Toán phiền phức!

Khi tôi chuẩn bị hạ đến tờ giấy nháp thứ 4, đột nhiên La Trắc Kiệt đưa tay sang cầm lấy cây bút trong tay tôi, dọa tim tôi suýt nữa đã nhảy ra ngoài.

Lúc đầu ngón tay chúng tôi vô tình chạm vào nhau, cậu ấy hơi đỏ mặt, sau đó đến lượt gương mặt tôi cũng nóng rần lên, vậy là có hai quả táo đỏ tươi ngon mới hái ra mắt thị trường đây, mời mua mời mua.

Cậu ấy lấy giấy nháp và bút của tôi, kéo sách Toán của tôi đặt giữa hai người, bắt đầu nhỏ giọng giải thích cho tôi.

“Đầu tiên phải biến X thành Y , khi thay vào nhớ cẩn thận không được để điều kiện đã biết này đánh lừa, cuối cùng thay vào Y là được rồi, cậu tự làm thử đi.” Cậu ấy giảng giải từng chi tiết cặn kẽ cho tôi một lần, sau đó trả giấy nháp để tôi tự mình làm.

Tôi nhận lại bút, thấy cậu ấy dường như không có ý định quay đầu về, đành nói: “Cậu đọc sách trước đi, làm xong mình sẽ đưa cậu kiểm tra.”

.....

Hai năm sau khi đã bắt đầu cuộc sống đại học lưu lạc, mỗi lần vào thư viện nhìn thấy một cặp tình nhân ngồi tựa lưng vào nhau thì thầm giảng bài cho nhau, tôi đều không kiềm được nhớ lại hình ảnh của ngày hôm nay.

....

Mấy ngày tập trung tinh thần cao độ tuyệt đối không đem lại thay đổi trời long đất lở gì đối với thành tích môn Toán của tôi, chẳng qua giờ đây tôi đã hiểu rõ cuộc học kỳ này giáo viên giảng những gì mà thôi. Vì số lượng học sinh đăng ký tham gia cuộc thi Toán tương đối nhiều, nhà trường đặc biệt sắp xếp cuộc thi được tổ chức ở giảng đường bậc thang của khu nghệ thuật. Những lớp ban Xã hội chúng tôi thi ở phòng 101, ban Tự nhiên ở phòng 102.

Tôi được xếp ngồi hàng đầu tiên, khi giáo viên mở cánh cửa thông giữa hai giảng đường, vì ngồi ở vị trí chính diện cửa bên này, cho nên vừa ngẩng đầu lên tôi đã thấy Lý Cẩm Bội ngồi đối diện mình ở phía bên kia.

Cậu ấy hí hóp nhìn tôi một lúc, sau đó lấy mắt kính trên bàn mang vào, lại nhìn thêm lần nữa, cuối cùng quay đầu sang bên cạnh, rất lớn tiếng hô lên: “Mập, cậu ấy ngồi đối diện kia!” Người trong cuộc tôi đẩy trên đầu chày đầy vạch đen.

May mà tôi không nhìn thấy La Trắc Kiệt, các bạn lớp tôi cũng không biết “cậu ấy” trong miệng Lý Cẩm Bội là ai, nếu không mặt mũi tôi xem như không còn gì nữa.

Đề thi vừa phát xuống, tôi dành 5 phút xem qua toàn bộ câu hỏi, biết ngay đây chính là bi kịch đời tôi mà.

Phần trắc nghiệm, không câu nào biết làm, chọn tất cả đáp án A, so với đánh lụi cách làm này có khả năng kiếm điểm cao hơn.

Phần điền vào chỗ trống, hết cách rồi, dựa theo nguyên tắc cũ mà làm vậy. Chắc chắn có một câu đáp án không phải 1 thì là 0, vậy nên tôi dành ăn may một nửa điền 1 nửa còn lại điền 0.

Sau đó tập trung tinh thần giải bài tập lớn, không biết làm cũng phải viết được công thức, như thế kiểu gì cũng có điểm.

Đến tận lúc nộp bài, tôi chỉ biết làm một nửa phần bài tập lớn, những cái khác nghe theo ý trời. Tại sao chỉ có một nửa? Bởi vì nửa còn lại tính không ra, tính đi tính lại đến mấy lần vẫn bế tắc nên tôi thôi tính luôn.

Về đến lớp, mọi người đều rôm rả bàn đề, nửa chữ tôi nghe cũng không hiểu, vậy nên tôi kéo Nghiên Bàn cùng ra sân thể dục tản bộ.

“Bánh bao cậu biết không? Các cậu ấy ai cũng nói La Trắc Kiệt thích mình.” Tôi vừa đi vừa đưa chân đá những hạt nhựa màu đỏ trên đường chạy điền kinh.

“Cho xin đi, chỉ cần thấy ánh mắt cậu ấy nhìn cậu cũng đủ biết rồi, mình ám hiệu cho cậu mười vạn tám ngàn lần rồi, chỉ có bản thân cậu chưa được giải ngộ thôi.” Nghiên Bàn không đồng tình nói với tôi.

“Á? Thật thế à? Quả nhiên ở gần Bánh bao, ai cũng bị ngốc đi.” Tôi cười đến là vô tội.

“Con cá mập chết tiệt, muốn chết chứ gì?” Thế là, người nào đó bắt đầu đuổi đánh tôi.

Các cậu đều biết thì tốt, trước mặt các cậu ấy, tôi không muốn bí mật của mình vẫn còn là bí mật.

....

“Phải rồi, dạo này cậu nhớ chú ý vào, giáo viên Toán đã tìm vài bạn trong lớp mình nói chuyện rồi, mình nghĩ chắc sắp đến lượt cậu rồi đấy.” Nghiên Bàn là cán sự lớp môn tiếng Anh, vì nguyên nhân chất lượng giờ lên lớp, nên hiệu suất ra vào phòng giáo viên của cậu ấy cao hơn tôi rất nhiều, những thông tin hành lang nhỏ nhỏ cũng biết nhiều hơn tôi.

“Hả? Sao cậu không nói sớm? Sớm biết thế mình đã cố gắng thêm chút nữa trong cuộc thi Toán rồi, lần này hay ho đây, đến lúc đó nhất định sẽ bị mắng thâm thiết.” Gương mặt nhiều thịt của tôi sụp xuống, lần này chết chắc rồi.

“Cậu còn dám nói? Dạo này vừa tan học đã không thấy bóng dáng cậu đâu, mình nói bằng cách nào? Sau đó mình quên mất tiêu.” Nghiên Bàn cũng cực kỳ sa mạc lời với tôi.

“Bánh bao cứu mình đi!” Tôi kéo tay áo Nghiên Bàn.

“Ừ, nằm mơ đi, trừ phi cuộc thi Toán lần này cậu làm bài thật tốt, nếu không Tề thiên đại thánh cũng không cứu được cậu đâu.” Nghiên Bàn độc ác nói.

.....

Không ngoài dự đoán, không qua mấy ngày giáo viên Toán đã triệu hồi tôi đến phòng giáo viên tâm sự.

“Dung Dung tôi biết em là một học sinh rất chăm chỉ, nhưng tại sao thành tích môn Toán của em lại không cải thiện được? Mỗi lần kiểm tra, thành tích của em không phải 90 thì là 89, ngay cả tôi cũng cảm thấy rất khó chịu. Do cách giảng của tôi có vấn đề hay em đang gặp khó khăn gì? Em cứ thoải mái nói ra để mọi người cùng tìm cách giải quyết!” Ý tứ của giáo viên Toán làm tôi toát mồ hôi hột.

“Không có ạ, là vấn đề của bản thân em thôi ạ, cách giảng của cô rất hợp lý, rất hay ạ.” Dám nói cách giảng của giáo viên có vấn đề chắc? Sẽ chết rất thảm đấy.

“Vậy thì em cảm thấy môn Toán rất khó phải không? Vì sao trong giờ học lúc nào cũng thấy em ngơ ngác?” Xoa trước đánh sau là đây chứ đâu. Quả nhiên chạy trời không khỏi nắng, bị chính là điều không thể tránh khỏi.

“Dạ, việc này, vì phản ứng của em hơi chậm, cho nên thông thường khi giáo viên giảng đến bài tiếp theo em còn đang suy nghĩ câu trả lời của bài trước.” Tôi giả vờ cực kỳ chân thành và vô cùng áy náy.

“Tôi tin em là một học sinh ngoan, có điều nếu môn Toán của em tiếp tục thế này thì không được! Cuối học kỳ trước em xếp thứ 3 trong lớp, nhưng môn Toán lại đội sổ. Tôi vừa lấy kết quả cuộc thi Toán vừa rồi của em, em xem đi, chỉ có 32 điểm, thấp nhất lớp, tôi cũng không dám cho mọi người xem, sợ em xấu hổ.” Giáo viên Toán cũng không biết nên làm thế nào với tôi.

Rất may lão đại người chỉ lấy kết quả, không xem qua bài thi của tôi, nếu không rất có khả năng bị tôi chọc tức chết, mà tôi cũng sống không nổi.

Phật tổ! Bồ Tát! Thượng đế! Amen! Chúa Jesu! Đội ơn tập thể các ngài!

“Em về lớp trước đi! Bình thường nhớ nhờ các bạn hướng dẫn thêm, có gì không hiểu cứ đến gặp tôi, ngày thường không thấy em tìm tôi bao giờ, không cần xấu hổ, không hiểu thì phải làm cho đến khi hiểu mới thôi!” Cuối cùng, giáo viên Toán đã quyết định buông tha tôi.

“Dạ, em biết rồi ạ!” Tôi vâng vâng dạ dạ trả lời. Kinh nghiệm mách bảo tôi rằng giờ phút này, nhất định phải tỏ ra ngoan ngoãn!

Ra khỏi phòng giáo viên, tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời tối mịt, thờ dài một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đốc Lòng Học Toán

Xem ra kỳ thi giữa kỳ sắp tới nếu thành tích môn Toán của tôi vẫn phiêu du góc biển chân trời, lần triệu hồi tiếp theo của giáo viên Toán sẽ không còn là nét mặt hiền hòa vui vẻ thế này nữa.

Tôi giờ hai bàn tay ra nhăm tính một chút, chỉ còn 9 ngày nữa, trừ hai ngày thứ bảy và chủ nhật, chỉ còn lại 7 ngày, tổng cộng phải học 5 chương, lần này thực sự phiền to rồi.

Thế là tôi chỉ có cách mặt dày ngày ngày lạc trôi đến thư viện, để người nào đó làm gia sư miễn phí cho mình.

Mặc dù tôi cũng biết mình có phần quá đáng, rõ ràng đã biết nhưng lại giả vờ ngốc, giống như đang lợi dụng người ta vậy. Nhưng thực ra, tôi dám tiếp xúc cự ly gần với cậu ấy thế này vì tôi biết chắc, trước khi chúng tôi tốt nghiệp cậu ấy sẽ chẳng thổ lộ gì với mình hết. Vậy nên thừa nhận luôn, tôi là người dễ tiện.

Không biết những suy nghĩ này của tôi cậu ấy có thể đoán được bao nhiêu, có điều người ta đã vô cùng ăn ý lựa chọn duy trì im lặng rồi, cho nên tôi càng không thể nói thêm điều gì.

Trình Nhan phát hiện thời gian này tôi và cậu ấy thường qua lại với nhau liền ra sức oanh tạc vào tai tôi không được thích La Trạc Kiệt. Tôi hỏi cậu ấy vì sao.

Cậu ấy nói La Trạc Kiệt và tôi không hợp nhau, cả hai chúng tôi đều quá bị động, tôi hợp với mẫu con trai tích cực chủ động, còn cậu ấy hợp với mẫu con gái hoạt bát, cởi mở hơn. Tôi nói với cậu ấy tôi và La Trạc Kiệt không có gì với nhau đâu, bảo cậu ấy cứ yên tâm. Thực ra những điều Trình Nhan nói, không phải tôi không hiểu, chỉ là những điều trước nay tôi quan tâm vốn không phải hợp hay không. Theo tôi thấy, với chúng tôi bây giờ mà nói, tiêu chuẩn kén vợ chọn chồng của người trưởng thành nào là xuất thân, gia thế, quyền lợi gì đó đều là những điều chúng tôi không nên nghĩ tới vào tuổi này. Chỉ cần cảm thấy thích là được, mới 17 tuổi đầu như chúng tôi không dám nói đến chuyện tương lai, không phải chưa từng nghĩ đến tương lai, mà là vào quãng thời gian thanh xuân tươi đẹp này, cuộc đời của chúng tôi chỉ vừa mới bắt đầu, ngoại trừ chính mình ai có thể đảm bảo được trong tương lai đó chúng tôi rồi sẽ thế nào?

Tiếc là, tôi không không có cảm giác đó với La Trạc Kiệt. Vậy nên lợi dụng cậu ấy khiến tôi cảm thấy rất tội lỗi, thấp thỏm không yên. Có điều, suy nghĩ dưới một góc độ khác, người này đã làm tôi mang tiếng xấu ở lớp Thực nghiệm 2, thế nên xem như chúng tôi hòa nhau.

Vì vậy, tôi an tâm thực hiện “chế độ nô dịch” với cậu ấy. Gọi là nô dịch, chẳng qua là cậu ấy giảng bài môn Toán giúp tôi, ra vài bài tập có độ khó trung bình bắt tôi làm, cuối cùng giúp tôi đoán đề thi, ứng phó cho qua kỳ kiểm tra sắp tới mà thôi.

Không thể không nói, La Trạc Kiệt là một gia sư miễn phí cực kỳ hoàn hảo. Dùng cách thức dễ hiểu nhất để giải bài tập có độ khó cao nhất, lại còn truyền thụ cho tôi vài bí kíp cá nhân để nâng cao khả năng sống sót qua kỳ thi. Hơn nữa tôi đặc biệt cảm thấy, điều thứ hai mới là điều quan trọng nhất, ha ha. Mà cậu ấy cũng nắm rất chắc trình độ của tôi, biết rõ bài tập có độ khó đến đâu thì tôi có thể làm được. Tuy cậu ấy luôn yêu cầu tôi phải làm xong sau đó nộp lại để mình chấm, quyết không cho tôi biết trước đáp án, bảo rằng nhất định sẽ bắt tôi cai bằng được thói quen xấu, suy luận ngược từ đáp án ra quá trình giải. Nếu bắt buộc phải nói xấu ông thầy này, chính là chữ cậu ấy quá xấu, một bài tập có mười chữ, lần nào tôi cũng hỏi đi hỏi lại ba bốn lần đây là những chữ gì.

Tất nhiên tôi cũng biết bài tập của cậu ấy hẳn không ít chút nào, vậy nên trước khi cậu ấy gặp vỡ lại, tôi tuyệt đối không dám làm phiền.

Tuy có một thầy giáo tốt, nhưng học Toán với tôi vẫn là một quá trình hết sức gian khổ, nó không chút lưu tình đuổi cùng giết tận tất cả những nơ ron thần kinh của tôi, đáng ghét hơn nữa, sau khi đuổi cùng giết tận xong nó lại tự động bốc hơi sạch sẽ, không để lại trong đầu tôi chút gì.

Không sai, nó chính là thiên địch của tôi, không lý gì Vật lý và Hóa học tôi có thể học được, chỉ có môn Toán cả đời không thoát khỏi vòng luẩn quẩn xém rớt. Giáo viên dạy Toán bắt lực nhìn tôi, tôi càng bắt lực nhìn tờ đề thi.

Tôi đoán có lẽ La Trạc Kiệt cũng cảm thấy bất lực với mình, nhưng nể mặt tôi nên mới có ý tốt không nói ra. Vì vậy, tôi nghĩ đợi thi giữa kỳ xong sẽ mời

cậu ấy một bữa cơm xem như cảm ơn. Tuy làm như vậy có vẻ quá khách sáo, nhưng suy cho cùng chúng tôi cũng chỉ là bạn học bình thường, tốt nhất không nên nợ nần gì cậu ấy.

.....

Và rồi kỳ thi giữ kỳ đầy khủng bố cũng đến.

Do đã phân ban nên cách sắp xếp thứ hạng có khác biệt so với trước đây, cho nên tôi lại một lần nữa vinh hạnh bước chân vào phòng thi số 1. Vừa đặt chân đến cửa, nhìn ngang một cái, tôi phát hiện bên trong đều là những gương mặt quen thuộc, có điều lần này học sinh của lớp Thực nghiệm 2 chiếm ưu thế về số lượng.

Cả phòng thi nhốn nháo như chợ vỡ, đây là bằng chứng hoàn toàn thuyết phục minh họa cho sự thật, con trai cũng cực kỳ nhiều chuyện.

Đúng thế, tôi rất cố gắng không để ý đến vai trò cầm đầu của bạn học Hắc muội, có điều chính cậu ấy cũng nỗ lực bỏ qua sự khác biệt giới tính của mình, đồng thời bỏ qua luôn sự tồn tại ít ỏi đám con gái chúng tôi.

“Minh nói rồi mà, mức độ hào sảng ti lệ thuận với thành tích đấy, cậu xem Đới Sinh kìa, tối hôm trước vừa xem một đĩa phim A qua hôm sau đã thi được hạng nhất.” Không cần nghi ngờ, câu này do bạn học Hắc muội phát ngôn đấy.

“Con nhò da nâu chết tiệt kia, không phải tên cậu nằm ngay dưới tớ à? Không lẽ trước khi thi cậu cũng cùng anh Lâm nhà cậu làm gì gì đó hả?” Đới Sinh cậu thay đổi rồi, mấy câu nói mang đầy tính thô bỉ học như thế, lại có thể đi ra từ miệng cậu?!

“Ha ha, hai người các cậu đừng đầu đá qua lại nữa, tám lạng nửa cân cả thôi, hai người các cậu trùn nhất lớp mình rồi!” Người qua đường A của lớp Thực nghiệm 2 lên tiếng. Về việc hai cậu ấy là “trùn” gì, trực giác mách bảo tôi không nên biết thì hơn.

“Đúng thế, đúng thế.” Người qua đường B của lớp Thực nghiệm 2 phụ họa.

Sau đó, cả hội cười ồ lên.

Mấy đứa con gái phe thiếu số chúng tôi nghe đến nói hai tai đỏ bừng, muốn lên tiếng phản đối có điều người cũng ngại đứng dậy. Trước hết, không nói đây là đề tài nhạy cảm, quan trọng hơn phòng thi số 1 này chính là vùng trời của lớp Thực nghiệm 2, người ta người đông thể mạnh, chúng tôi chỉ là mấy đứa con gái quèn, đến nói cũng nói không lại người ta, việc động tay động chân càng không cần đề cập đến, vẫn nên an phận ngồi tại chỗ cầu nguyện giám khảo mau bước vào thi hợp lý hơn.

Vô tình nhìn thấy La Trắc Kiệt ngồi phía trước cười có vẻ áy náy nhìn mình, tôi cười lại với cậu ấy một cái, ý nói tôi không để ý, mới lạ ấy!

Từ lâu tôi đã nghe đồn có không ít giáo viên không hài lòng việc học sinh lớp Thực nghiệm 2 có nhu cầu tìm hiểu quá mức tích cực đối với những kiến thức về lĩnh vực này, hơn nữa còn không phân biệt là nam hay nữ. Xem ra, mấy bạn nữ ít ỏi của lớp Thực nghiệm 2 muốn sống tốt trong môi trường này phải tự xem mình là con trai luôn rồi.

Thực ra, tôi từng nghe nói con trai lớp Thực nghiệm 1 của mình ngày trước có công khai lập Hội “Chém gió 18+”, cũng nghe nói buổi tối đám con trai ở ký túc xá nam đã sớm rủ nhau đánh giá một lượt tất cả các bạn nữ trong lớp từ diện mạo đến body, tuyệt đối không chừa một centimet nào.

Có điều nghe là một việc, tận mắt nhìn thấy lại là việc khác. Tôi khó mà tiếp nhận nổi việc các cậu ấy công khai nói chuyện tình dục trước mặt bàn dân thiên hạ thế này. Tôi cảm giác được mặt mình nóng rần lên, xem ra da mặt tôi cần phải tu luyện nhiều.

.....

Thi xong môn cuối cùng quay trở về lớp đã thấy cán sự môn Toán chuyên cần y hệt Boss của cậu ấy đi phát bài thi. Tôi vội vàng giờ bài thi của mình ra, cẩn thận xem từng phần. 101 điểm, bước đột phá mang tính lịch sử chính là đây, dù sao trước nay thành tích của tôi luôn chỉ dao động ở con số 90. Liếc qua bài thi của bạn cùng bàn, 120 điểm, hẳn đây là mặt bằng chung của lớp nhỉ? Có điều, không sao, làm người phải biết đủ, chỉ cần lần này người đội số không phải tôi là được, nguyện vọng của tôi đơn giản chỉ là không bị giáo viên gọi lên phòng nói chuyện nữa mà thôi.

Tôi đảo mắt một vòng quanh lớp xem có loại sinh vật mang tên giáo viên nào xuất hiện hay không, sau đó len lén lấy điện thoại từ trong cặp ra, nhẹ chân nhẹ tay nhắn tin cho người nào đó: “Cá: Minh thi Toán được 101 điểm, cảm ơn cậu! Minh định chiều nay mời cậu một bữa, cậu có thời gian không?”

Không đến 5 phút sau, điện thoại của tôi khê rung lên. Tôi mở ra đọc: “Kiệt: Được, chiều nay 5 giờ 30 đợi cậu dưới lầu A.”

.....

Khi tan học, tôi cố ý đợi mọi người ra về gần hết mới chậm rãi xuống lầu. Quả nhiên, nhìn thấy ngay người nào đó đang đứng cạnh vườn hoa đợi mình.

“Xin lỗi nhé, cậu đợi lâu chưa? Chúng ta ra ngoài ăn nhé!” Tôi cũng không muốn đến muộn, có điều nếu bị hội “miệng rộng” trong lớp nhìn thấy, tôi sẽ trở thành nhân vật tiêu điểm trong chương trình trò đêm khuya của phòng ký túc xá tối nay mất.

“Không có, mình vừa đến, đi thôi!” Hình như lúc này trong giờ học tôi nhìn thấy lớp cậu ấy ở đối diện được nghỉ tiết sớm thì phải? Tôi còn nhìn thấy cậu ấy đi xuống nữa. Bỏ đi, không cần vạch trần cậu ấy làm gì, cũng chẳng có lợi cho tôi.

Cũng may dạo này thường gặp ở thư viện nên bầu không khí sôi nổi hơn một chút, nếu cả đoạn đường cứ trầm mặc, không ai nói tiếng nào chắc tôi đi nhây lâu cho xong.

Lúc ăn cơm, tôi nói với cậu ấy thi xong rồi, có lẽ sắp tới tôi sẽ không đến thư viện nằm vùng nữa, bảo cậu ấy đừng giữ chỗ cho tôi. Nhìn thấy ánh mắt có chút thất vọng của cậu ấy, cảm giác tội lỗi trong tôi lại bùng lên. Không hiểu sao tôi thấy mình cực kỳ giống một người qua cầu rút ván, lợi dụng người ta xong liền cong đuôi chạy mất.

Khi tỉnh tiền, cậu ấy nhất quyết không để tôi trả. Tôi nghĩ ngợi một lúc, đoán có thể cậu ấy thấy mất mặt nếu để con gái trả tiền, cho nên không kiên trì nữa, định bụng sau khi ra ngoài tranh thủ lúc cậu ấy không để ý, sẽ lén lút nhét tiền vào cặp cậu ấy. Đưa trước mặt chắc chắn cậu ấy sẽ từ chối, tôi ghét nhất kiểu đẩy qua đẩy lại này nọ của người lớn, đúng là phiền phức.

Ai biết được vừa ra khỏi quán ăn, liền nhìn thấy một đám con trai lớp Thực nghiệm 2 từ từ đi tới, hình như đang cùng nhau đi ăn. Vừa nhìn thấy hai người chúng tôi đi cạnh nhau, ánh mắt các cậu ấy đã sáng lên như điện.

Tại sao tôi luôn gặp phải những tình huống máu chó thế này?

“Ai yo, lẽ nào đây chính là bạn Cá trong truyền thuyết?” Người qua đường A chỉ sợ thiên hạ không loạn bắt đầu tác quái.

“Chào chị Kiệt, mình là...” Người qua đường B nào đó góp vào.

“Các cậu đừng nói lung tung đấy!” La Trạc Kiệt dứt khoát ngắt lời cậu ấy.

“Thôi, mình đi trước nhé.” Để tránh tình trạng càng tây càng đen, tôi quyết định nhanh chóng thoát thân.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tin Đồn

Tôi bắt đầu tin rằng tốc độ lan truyền của tin đồn nhanh hơn tốc độ ánh sáng là điều có thật.

Trước giờ tự học buổi tối, bạn học Vương Doanh Chi vừa từ lớp Thực nghiệm 2 trở về cười ha ha đầy bí hiểm bước đến trước mặt tôi: “Cá ơi, bạn này không ngoan đấy nhé...” Sau đó vút lại nửa câu không thêm nói hết, cứ thế bỏ đi.

Vương Doanh Chi là trưởng phòng ký túc xá hiện tại của tôi, quan trọng hơn bạn trai cậu ấy - Lương Dục Thu là học sinh của lớp Thực nghiệm 2. Ngoại trừ giờ học và tự học buổi tối, thời gian cậu ấy ở lớp Thực nghiệm 2 còn nhiều hơn ở lớp của mình. Tình cảnh này, xem ra cậu ấy nghe ngóng được gì đó từ lớp Thực nghiệm 2 rồi.

Chỉ mong cậu ấy không mở miệng nói lung tung, nếu không tôi nhất định sẽ phiền phức to, rất to.

Ài, đầu tôi lại đau rồi đây.

Giờ tự học vừa kết thúc, Văn Tuệ không nói không rằng kéo tôi chạy ra sân thể dục.

Ngon đèn trên sân thể dục vẫn chưa được mở lên, những ngôi sao bé xíu lấp lánh trên nền trời đêm đen mèm mèm như nhúng chiếu xuống không gian một thứ ánh sáng dịu dàng yếu ớt. Chúng giống như những lời ngọt ngào của các cặp tình nhân đang tận bộ thì thào vào tai nhau.

Hai chúng tôi đi đến một bãi cỏ tương đối vắng người, khi đến nơi đã thấy một bóng đen lù lù đứng sẵn ở đó, tôi giật nảy mình, sau đó nhìn kỹ lại mới nhận ra hóa ra là Trình Nhan. Tôi theo phản xạ không điều kiện khẽ vỗ ngực, ổn định hơi thở.

Nhìn vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng của hai cậu ấy, đại khái tôi đã đoán được việc gì. Đầu là họa từ miệng đám con trai nhiều chuyện kia ra cả!

“Lúc tối cậu ra ngoài với La Trạc Kiệt hả?” Trình Nhan nghiêng răng hỏi, giống hệt vị cha già đang thăm vấn xem con gái có bị quân bắt lương thảo khẩu nào dụ dỗ bỏ nhà đi hay không.

Tôi bật cười vì liên tưởng ngộ ngẩn của mình, nếu Trình Nhan là cha gì, ai sẽ làm mẹ tôi đây? Tôi ngoảnh đầu nhìn Văn Tuệ có biểu cảm nghiêm túc đồng bộ. Chà, một người mẹ đầy đặn và vị cha già lạnh lợi đáng yêu? Thừa nhận thừa nhận, tôi đang bóp méo hình tượng hai cậu ấy.

“Khục...” thm, tôi không cần thận cười thành tiếng.

“Này!” Quả nhiên, khiêu khích sự bất mãn của người ta rồi.

“Mình và cậu ấy ra ngoài ăn cơm, nhưng để cảm ơn cậu ấy trước đây phụ đạo môn Toán giúp mình thôi, mình không có ý gì với cậu ấy cả, thật đấy, mình

xin thề!” Tôi vô cùng thành khẩn.

“Con trai lớp mình nói các cậu ấy gọi cậu là ‘chị Kiệt’, cậu cũng không phản đối.” Dĩ nhiên Trinh Nhan vẫn chưa tin tưởng lắm.

“Không phải mình không phản đối, vốn dĩ các cậu ấy có thêm hỏi ý kiến của mình đâu, cứ gọi thẳng luôn, mình với các cậu ấy đâu thân thiết gì, cậu muốn mình nói gì với các cậu ấy? Với lại, chắc chắn mình nói không lại, làm không khéo biết đâu thành ra càng tẩy càng đen, cho nên lúc đó mình chạy lấy người luôn.”

Đám boy bà tám chết tiệt! Tôi thề nguyện rửa trong lòng. Trời ơi, đầu lại đau rồi.

“Theo mình La Trạc Kiệt thích Hắc muội.” Trinh Nhan không hề báo trước lên tiếng, “Hắc muội bảo gì cậu ấy cũng làm, ngày ngày mang sữa cho Hắc muội, hai hôm trước Hắc muội bảo cậu ấy đi mua món đồ chơi Trứng thần kỳ, thế mà buổi trưa cậu ấy bắt xe bus đến siêu thị mua thật.”

“Thật à? Thế thì tốt!” Đúng thật rất tốt, cuối cùng cậu ấy cũng chuyển mục tiêu, tôi không cần canh cánh cảm giác tội lỗi nữa nhỉ?

Nhưng sao tôi lại cảm thấy có chút không vui? Hẳn là tâm lý ham thích hư danh của nữ giới tác quái rồi. Vậy mới nói, ôi phụ nữ! Á? Không đúng, tôi không phải phụ nữ, tôi là con gái.

“Dung Dung, bọn mình” Văn Tuệ thử gia nhập vào đội quân khuyên giải.

“Hai cậu nghĩ gì vậy hả? Yên tâm đi, giả sử mình có ý với cậu ấy, lẽ nào lại mình không nói cho hai cậu biết?” Tôi hỏi ngược lại hai cậu ấy.

“” Thế là, hai cậu ấy im lặng. Vì tôi nói sự thật, chỉ cần là việc của tôi, hai cậu ấy đều biết cả.

“Đi thôi, mình không lừa hai cậu đâu mà, bọn mình về thôi.” Tôi nắm tay hai cậu ấy, kéo những con người vẫn đang trầm mặc kia bước đi.

Sân thể dục yên tĩnh nơi đâu cũng tìm bay phấp phới, chúng tôi vẫn nên nhanh nhanh rời khỏi lãnh địa tình yêu này thôi.

..

Tôi rúc người trong chăn, tay cầm điện thoại, chưa đầy vài giây sau, màn hình lại sáng lên. Nhìn thời gian hiển thị trên màn hình đã 0:15, tôi lén lút thò đầu ra khỏi chăn, đảo mắt nhìn xung quanh. Không phát hiện bất kỳ nguồn sáng nhân tạo nào, quá tốt, mọi người đều đã đi ngủ.

Anh hai, cậu xong chưa vậy? Mình muốn đi ngủ lắm lắm rồi! Nội tâm tôi gào thét.

“Ngạn: Hôm sinh nhật cậu ấy, cậu giúp mình gọi cậu ấy ra ngoài nhé, mình hỏi rồi nhưng cậu ấy không đồng ý.” Nhân vật “cậu ấy” là Hồng Huy, Ngạn đương nhiên không ai khác ngoài Châu Chí Ngạn.

Vì Hồng Huy không có điện thoại, những lúc cần đều mượn điện thoại của tôi để liên lạc, tôi không để ý mấy việc này, chút xúi tiền điện thoại cho bạn bè dùng chẳng đáng để tính toán. Nhưng mà anh hai ơi, cậu đừng động một chút lại cãi nhau rồi nhắn tin oanh tạc điện thoại của mình, cũng đừng nửa đêm nửa hôm nhắn tin cho mình hỏi cậu ấy có khỏe không thế này nữa, được không?

Cậu chọc giận cậu ấy, cậu ấy có thêm đọc tin nhắn của cậu đâu. Với lại nếu cậu ấy gặp phải việc gì mình nhất định sẽ nói cho cậu biết mà. Làm quân sư cho cậu không thành vấn đề, chỉ xin cậu đừng suốt ngày chần chà chần chừ, sau đó gửi tin nhắn làm phiền mình được không? Cho dù muốn gửi cậu cũng nên nhìn thời gian chứ, cậu không ngủ được hà có gì phải bắt mình chịu tội cùng hả?

Thực lòng tôi rất muốn nói thẳng với cậu ấy như vậy, có điều không cách nào phát ngôn được. Người ta gặp phải bạn Huy đã đủ bất hạnh rồi, từ sáng đến đêm cẩn thận từng li từng tí như một cô vợ nhỏ, nom nớp lo sợ vô ý chọc người nào đó nổi giận, người nào đó lại bơ cậu ấy mấy ngày liền.

Tôi bất đắc dĩ nhấn lại với cậu ấy, bảo không biết mình có làm được không, bảo cậu ấy đi ngủ trước đi.

Thế nhưng sau đó, đến lượt tôi bị thăm phát hiện mình không ngủ được. Châu Chí Ngạn, đều là lỗi của cậu!

Thử sắp xếp lại những việc đã xảy ra ngày hôm nay, thật là càng nghĩ càng ối rầu: trước hết là thi cử, tiếp theo là cuộc thi Toán, rồi đi ăn cơm, sau đó gặp phải đám boy bà tám, bị bọn Văn Tuệ thăm vấn, cuối cùng là màn oanh tạc bằng tin nhắn của Châu Chí Ngạn.

Vậy nên, đầu tôi lại ê ẩm

Có điều La Trạc Kiệt thích Hắc muội? Không nói Hắc muội đã có anh Lâm của cậu ấy, nếu như việc này là thật, đáng lẽ hôm nay hội con trai kia không nên diễn sâu như vậy mới đúng? Cho nên, có lẽ bạn học Hắc muội nắm được điểm yếu của người nào đó, sau đó ra sức tổng tiền cậu ấy rồi.

Cầu mong điểm yếu đó không liên quan gì đến con, Amen!

Nhưng nếu nói cậu ấy thích tôi, thực ra ngoại trừ mấy tin đồn kia, những thứ khác hình như không xác đáng lắm. Trước nay cậu ấy chưa từng chủ động nhắn tin hay gọi điện thoại cho tôi, trừ mấy lần “tình cờ gặp gỡ” và thời gian ngắn ngủi học chung trong thư viện, quan hệ giữa tôi và cậu ấy chỉ tốt hơn người xa lạ một chút, miễn cưỡng lắm mới đạt chuẩn bạn bình thường.

Haizz bỏ đi, những việc phiền phức này đừng nên nghĩ nữa thì hơn, thần ngủ Chu công đẹp trai vẫy tay gọi tôi rồi kia.

Đang chuẩn bị tắt điện thoại, tôi lại nhận được một tin nhắn nữa. Thật sự vẫn chưa xong à!

Mở ra xem, tìm tôi giật mạnh một cái, đúng là nghĩ đến ai người đó liền có mặt:

“Kiệt: Chắc giờ này cậu ngủ rồi nhỉ? Hôm nay có lỗi với cậu quá, các cậu ấy không cố ý đâu, cậu đừng để ý nhé. Chúc cậu ngủ ngon!”

Tôi nghĩ ngợi một lúc, nên trả lời cậu ấy thế nào đây? Tin nhắn này chỉ đơn thuần là một lời xin lỗi, hay còn mang theo ý thăm dò? Xử lý không khéo sẽ phiền to. Với lại, bây giờ cậu ấy cũng chuyển vào ký túc xá rồi, biết đâu người gửi tin không phải cậu ấy...

Việc này thực sự không thể trách tôi quá đa nghi, vết xe đổ trước đây còn rành rành ra đấy. Tôi vẫn nhớ câu chuyện bạn nữ lớp bên cạnh từng bị đám con trai trong lớp đem ra đùa đến xoay vòng vòng, về sau có một bạn nam không chịu được nữa nói ra, sự việc mới bại lộ. Tôi hoàn toàn tin tưởng đây là việc đám con trai nhiều chuyện lớp Thực nghiệm 2 có thể làm ra được.

Dù sao trước nay La Trạc Kiệt chưa bao giờ chủ động nhắn tin cho tôi, phải suy nghĩ cặn kẽ mới không bị thiệt.

Cho nên tôi lè mề rất lâu, cuối cùng mới dè dặt bấm từng chữ trả lời: “Cá: Ha ha, cậu nghĩ nhiều rồi, mình biết các cậu ấy đang đùa mà, mình biết con trai lớp cậu cực kỳ thích đùa. Muộn lắm rồi, mình đi ngủ đây, cậu cũng ngủ sớm nhé. Ngủ ngon!”

Với một tin nhắn đủ lịch sự thế này, dù là hội boy kia chắc cũng không cách nào đùa tiếp được nữa, sẽ không có hồi âm lại đâu nhỉ?

Nhưng cảm giác vẫn rất không yên tâm, thế nên tôi vội vàng tắt luôn điện thoại cho chắc.

Sau khi có thời gian yên lặng để tĩnh tâm, tôi nghĩ hình như tôi thật sự có chút để ý đến cậu ấy, lẽ nào bởi vì tính ham hư danh của con gái sao? Tôi chắc chắn cần suy nghĩ thật cẩn thận.

..

Và hậu quả của việc suy nghĩ trên trời dưới biển là, tôi mất ngủ cả đêm. Quạ quạ..

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thi Đấu Bóng Chuyền

Ngày hôm sau, tôi vác đôi mắt được trang điểm tự nhiên kiểu mắt khói đen vừa gọi cảm vừa thời thượng đi học, bị quần chúng bắt lương cười nhạo một trận gần chết.

Lúc này đây tôi không thêm quan tâm chút nào đến hình tượng thực nữ của mình nằm bò ra bàn, rơi vào trạng thái giả chết.

Học sinh giỏi cũng có chỗ tốt, muốn ngủ thì ngủ, chỉ cần không gây ảnh hưởng xung quanh là được, giáo viên chỉ xem như bạn không khỏe mà thôi, tuyệt đối không làm phiền bạn. Cho nên, tôi vô cùng yên tâm thực hiện chương trình bổ sung giấc ngủ.

Sau khi ngủ liền một mạch cả ba tiết, tôi bị bạn cùng bàn gọi dậy. Tôi mông lung nhìn cậu ấy, cậu ấy gõ đầu tôi một cái, sau đó đưa cho tôi một tờ giấy, ý bảo tôi tự mở ra xem.

Trong giấy viết: đăng ký tham gia giải bóng chuyền cấp trường lần thứ 7. Hàng chữ cuối cùng còn dùng chữ in hoa, nhấn mạnh mỗi đội khi ra sân phải đảm bảo số lượng thành viên là 3 nam 3 nữ.

Thế là phản ứng đầu tiên của tôi là quay đầu ra sau, dùng ánh mắt thông cảm vô cùng quái đản nhìn hai bạn nam đang ngồi sau mình. Hai cậu ấy bị tôi nhìn đến mức mơ màng, vậy là tôi cực kỳ lương thiện đem tờ giấy đặt trước mặt, giúp hai cậu ấy giải tỏa nghi hoặc. Còn tặng kèm miễn phí một nụ cười gian xảo mang thương hiệu Cá.

Quả nhiên ban đầu hai cậu ấy vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo gì, mãi đến khi đọc đến dòng cuối biểu cảm trên mặt mới trở nên đặc sắc, gương mặt hai bạn học nào đó nóng rẫy như bánh bao mới ra lò.

Nhìn hai cậu ấy như thề sắp chết đến nơi, cầm bút run rẩy viết tên mình vào danh sách đăng ký, tôi rất không phúc hậu cười khùng khục thành tiếng.

Tôi quay đầu lên, hoàn toàn không thêm để ý hai ánh mắt chém giết sau lưng mình, cười “ha ha”.

Bạn học Thang Tuyết Phân liếc tôi một cái, nói: “Cậu cao thế này mà không đăng ký, không nói đến việc lãng phí nhân tài, cơ hội lớn để mang vinh quang về cho lớp cậu lại không đi, thật là đạo đức suy đồi lòng người không còn như trước!”

Tôi bĩu môi, cực kỳ nghiêm túc chính nghĩa đáp: “Đừng có dùng thành ngữ lung tung, giáo viên Ngữ văn nghe được sẽ khóc đấy. Với lại, mình không tham gia mới là mang vinh quang cho lớp, cậu không thấy mình đốt Thẻ dực đến mức nào à, chạy 50m mất 10 giây vẫn chưa đến đích. Mình đi mất mặt mình là chuyện nhỏ thôi, mất mặt cả lớp mới là đại tội.”

“Mình không còn từ ngữ gì để nói cậu nữa.” Thang Tuyết Phân bắt lực nhìn tôi.

Hai ánh mắt đầy sát khí sau lưng được bổ sung thêm sự khinh bỉ. Ha ha, không thành vấn đề, dù sao tôi cũng chẳng quan tâm.

Sau đó bốn bạn nam “6 mũi” lớp tôi không có ngoại lệ toàn bộ đều tham gia, lần lượt thay nhau ra sân để đảm bảo số lượng. Tôi à, đương nhiên vinh dự làm đội trưởng đội cổ động rồi (tự phong đấy).

Tiết Thẻ dực thời gian này mọi người đều tập trung khổ luyện bóng chuyền, cực kỳ buồn chán. Hết giờ học, tôi cũng đi theo cùng tập, dù tôi rất ghét đồ mồ hôi, nhưng suy cho cùng đây là việc liên quan đến vinh nhục của cả lớp, lại thêm tấm bảng vàng cán bộ lớp treo trên người, về tình về lý tôi không thể nào xem mình là người ngoài cuộc được.

Vòng đầu tiên của giải đấu, đối thủ của lớp tôi là lớp 11/12, ban Tự nhiên, chuyên Hóa, nhiều con trai là điều không cần nhắc thêm. Tôi đoán, trận đấu này hẳn sẽ có rất nhiều khán giả đến sân cổ vũ, dù sao sự quan tâm quần chúng dành cho bốn chàng trai lớp tôi không hề thua kém sự quan tâm dành cho ba cô gái lớp 10/1 chút nào (đây là lớp nghệ).

Cười trên nỗi đau của người khác là thói đời thâm căn cố đế, nhìn người có vị trí cao hơn mình nhảy xuống lúc nào cũng vui vẻ hơn nhìn người từ dưới thấp nhảy xuống nhiều. Cho nên, tôi hoàn toàn không nghi ngờ màn biểu diễn của lớp tôi nhất định sẽ rất náo nhiệt.

Không ngoài dự đoán, trận đấu vừa bắt đầu, người xem đã đứng chật cứng quanh sân, ngoại trừ thành viên của hai lớp chúng tôi, tất cả đều là lực lượng quần chúng xem trò vui. So sánh với không khí ở đây, những trận đấu khác rõ ràng có phần âm đạm hơn nhiều, người không biết, có khi lại cho rằng đây là trận đấu của những cao thủ.

Lúc vừa bắt đầu, lớp tôi còn có chút ít cơ hội, có điều những chàng trai vàng lớp tôi quả không hổ danh “thư sinh trói gà không chặt”, không bao lâu sau đã bị đối phương đánh tan tác. Hiện trường chỉ dựa vào mấy bạn nữ thay phiên nhau ra sân miễn cưỡng chống đỡ.

Hiển nhiên, đối phương cũng phát hiện tình hình của bọn tôi, bắt đầu áp dụng tiểu xảo. Các cậu ấy thay dần lực lượng chủ chốt, sau đó các thành viên trong đội đều lần lượt vào sân, đặc biệt là các bạn nam, trận bóng liên tục tạm dừng để thay người, gần như toàn bộ con trai của lớp đều được thay vào một lần.

Vì đây chỉ là trận đấu bình thường, không hề quy định số lượng thành viên chính thức của từng đội (giải đấu chính thức quy định thành viên chính thức và thành viên dự bị của mỗi đội đều không quá 12 người), cho nên dù biết việc này không công bằng trọng tài cũng không có cách nào.

Quần chúng đứng xem xung quanh không yên phận cũng bắt đầu bình luận rào rào, có bực bội, có khinh thường, có đồng tình, hơn nữa số lượng cười trên nỗi đau của người khác cũng không cam chịu mình là thiểu số.

Sắc mặt của các thành viên lớp tôi càng lúc càng khó coi, có người vò đầu bứt tóc suy nghĩ chiến thuật, cũng có người bắt đầu đề nghị kéo quân sang lớp 11/12 nói chuyện.

Lớp trưởng ra mặt can thiệp. Đúng thế, giờ phút này sang bên kia không phải càng thể hiện rõ cho đối phương thấy mình là kẻ yếu hay sao? Thậm chí thua đậm hơn nữa cũng không thể đi! Cho nên, cả lớp chỉ có cách nghiên răng tiếp tục cổ vũ cho các chiến sĩ đang chiến đấu trên sân bóng.

Cuối cùng ngay cả trọng tài cũng không xem nổi nữa, lên tiếng cảnh báo lớp 11/12 chú ý chừng mực.

Cán sự môn Thẻ dực của lớp 11/12 trình bày một lý do hết sức hợp lý: “Chúng em chỉ muốn mọi người đều có cơ hội ra sân thể hiện thôi ạ.”

Quả thực lý do rất hợp lý, trọng tài cũng không thể phân bác được. Nhưng những lời này có ý gì đây? Không phải có ý đối thủ quá yếu thì là gì nữa?! Nói thẳng ra, con trai các cậu ăn hiếp một đám con gái lại còn giả vờ ảm ức, hành động của các cậu không hề ảm ức một chút nào!

Cuối cùng, chúng tôi thua đối phương với tỉ số cách biệt vô cùng lớn, điều này trong dự liệu. Vốn dĩ chúng tôi không hề nghĩ đến chiến thắng, bây giờ hay rồi, cảm giác bực tức đã đè bẹp thất vọng.

Tôi kéo Hồng Huy lặng lẽ chui ra khỏi đám đông, dù sao đối phương cũng không cho rằng mình sai, giận xong rồi thôi, nói nhiều thành ra phí lời, thay vì ở lại làm trò cười, chỉ bằng đi xem lớp khác thi đấu, phải tỏ ra thoải mái, miễn cho người ta nói chúng tôi thua không ngóc đầu nổi.

Bên cạnh sân bóng chuyền là sân bóng rổ, không hề bắt ngờ nhìn thấy người nào đó đang cùng lớp cậu ấy thi đấu. Nếu cậu ấy đang bận, tôi cũng không cần chào làm gì. Thực ra, bởi vì lớp Thực nghiệm 2 đều có mặt, cho dù cậu ấy nhìn thấy, tôi cũng không chào đâu, bớt được việc nào hay việc ấy.

Kéo Hồng Huy đi một lượt qua mấy sân bóng, có thể vì lửa giận chưa tan, hình như chẳng có trận đấu nào tôi có hứng thú muốn xem, vậy nên tôi rủ Hồng Huy hay là ra ngoài ăn cơm, sau đó đi dạo loanh quanh giải tỏa tâm trạng.

Rất hiển nhiên Hồng Huy cũng có ý này, chúng tôi thật là ý tưởng lớn gặp nhau. Lại thấy Thang Tuyết Phân đang đi về hướng mình, tôi hỏi luôn cậu ấy có cần mua cơm giúp không.

Ai ngờ con nhỏ này thành linh lên con động kinh, hét vào mặt tôi: “Cần chứ, mình cần mà! Mua giúp mình một phần bánh đậu đỏ!”

Cảm nhận được ánh mắt dị nghị từ bốn phương tám hướng chiếu vào người mình, tôi nuốt nước bọt, nói: “Cậu to tiếng như vậy làm gì? Mắt mặt lăm biết không...”

Tôi định nói nữa, có điều nghe thấy tiếng cười vang lên sau lưng mình, sau đó bị Hồng Huy lôi đi mất.

Ra khỏi sân bóng, tôi hỏi cậu ấy sao phải gấp gáp vậy.

Cậu ấy đáp, vừa nãy cổ họng như kềm Vuvuzela của Thang Tuyết Phân thu hút sự chú ý của quá nhiều người, bao gồm cả người nào đó trên sân bóng.

Thế là bạn học La Trạc Kiệt mơ mơ màng màng đứng dưới rổ nhìn về phía này, sau đó...

...

Bị một quả bóng KO trúng.

Quả bóng đó không cẩn thận bay đến, hay người khác cố ý ném? Không thể không nói rõ, nếu quả bóng đó của một bạn học đến từ lớp Thực nghiệm 2, thế thì đáp án của tôi là về sau.

Xem ra tôi lại gián tiếp làm trò cười cho mọi người rồi, nhưng người nào đó đừng ngo ngẩn như vậy được không? Hại tôi mất mặt cùng cậu ấy. Bực bội ghê!

“Nghĩ gì đấy hả? Cười ngọt ngào thế kia, không phải đang nhớ nhưng ai đấy chứ?” Thang Tuyết Phân cắt đứt hồi tưởng của tôi.

“Nhớ cái đầu cậu! Mau học bài đi! Nếu không ngày mai giáo viên Vật lý hỏi đến cậu chết chắc đấy.” Tôi hù dọa cậu ấy.

Vậy là bạn học Thang Tuyết Phân ngây thơ im lặng tiếp tục đọc sách.

Ha ha, quả nhiên dễ lừa, vẫn chưa phát hiện ra à? Trước giờ giáo viên Vật lý chỉ hỏi cán sự môn Vật lý thôi, cậu là ai thầy có biết đâu, làm sao gọi hỏi cậu được?

Có điều, tôi chống cằm, ngón tay nhẹ nhàng mân mê khuôn mặt mình, cười rất ngọt ngào sao? Rất giống đang nhớ ai đó sao? Mặc dù cách dùng từ hơi có vấn đề, nhưng người đơn giản ngây thơ như cậu ấy cũng nói như vậy, tôi có nên suy nghĩ nghiêm túc rút cuộc cảm giác tôi dành cho cậu ấy là như thế nào không?

Đối mặt, có thể sẽ gặp phiền phức; còn né tránh, chắc chắn không phải cách giải quyết tốt nhất. Ánh mắt tôi vô thức nhìn sang hành lang tầng ba đối diện, rõ ràng biết chẳng có gì bên đó, tôi vẫn theo thói quen dùng ánh mắt lại. Quả thực, có những chuyện tôi cần phải suy nghĩ kỹ càng.

Buổi tối.

Chương trình trò chuyện đêm khuya ở ký túc xá khá sôi nổi, chủ đề xoay quanh trận đấu bóng chuyền buổi chiều, nói đến mức đám con trai lớp 11/12 không còn giống người nữa, những cái gọi là thủ đoạn báo thù cũng càng nói càng thần kỳ, bắt đầu từ tỏ ra khinh bỉ đến hiện tại đã chuyển sang dùng thuốc xỏ, cưa đồ sau đó đá đít..., khả năng tưởng tượng của các cậu ấy đúng là phong phú vượt ngoài sức tưởng tượng của con người. Tôi biết các cậu ấy nhiều nhất cũng chỉ biết nói mà thôi. Nhập tâm thế làm gì? Lại không đời nào thành sự thật, nói tóm lại là một hành động lãng phí tình cảm.

“Cá, sao cậu không nói gì?” Đột nhiên Thang Tuyết Phân hỏi tôi.

“Các cậu nói đi, khi nào các cậu hành động mình sẽ đóng vai trò cổ vũ nhiệt tình.” Cậu muốn mình nói gì bây giờ? Cùng lắm mình chỉ có thể tỏ ra khinh bình thôi.

“À đúng rồi, lúc nãy mình sang lớp Thực nghiệm 2, Thu nói với mình ngày mốt các cậu ấy gặp lớp 11/12, Thu đảm bảo với mình các cậu ấy nhất định sẽ thắng, phòng mình cùng đi xem nhé?” Vương Doanh Chi cảm phần trào dâng nói. “Thu” tức là Lương Dục Thu, bạn trai đương nhiệm của cậu ấy.

“Hay đấy, cả phòng mình đều đi! Mình muốn xem bọn họ thua thảm” Châu Mẫn hôm nay có ra sân thi đấu lập tức đồng ý.

“Được, dù sao ngày mốt lớp mình không phải thi đấu, gọi tất cả mọi người, cùng nhau đi xem luôn.” Thang Tuyết Phân cũng tán thành.

“Chuẩn! Cùng nhau đi! Ngày mai mình sẽ nói với lớp trưởng.” Lê Yên cực kỳ hưng phấn.

“Cá, cậu cũng đi chứ?” Vương Doanh Chi đột ngột hỏi tôi. Tại sao tôi lại cảm thấy câu hỏi của cậu ấy có mang theo ý xấu nhỉ?

“Mình thi đi.” Tôi, không muốn đi, lớp Thực nghiệm 2 đều là một đám xấu xa!

Nhưng tôi không thể không đi. Àizz, đi thi đi vậy!

“Vậy Cá đi mình cũng đi!” Hồng Huy nói.

“Không có ai không đi đúng không. Bọn mình hứa chắc rồi đấy nhé!” Vương Doanh Chi vô cùng hớn hờ, “thôi không nói chuyện với các cậu nữa, mình

nhắn tin với Thu đây.”

Bớt đi một thành viên hoạt ngôn Vương Doanh Chi, cuộc trò chuyện rất nhanh dần yên tĩnh lại, không bao lâu đã kết thúc.

Tôi ngẩn người nhìn trần nhà, sau đó chớp chớp mắt, nhớ lại những việc đã xảy ra hôm nay. Có thể xem đây là thói quen tôi đã luyện được trước khi đi ngủ.

La Trạc Kiệt, phải nói rằng, ấn tượng của tôi với bạn học này từ sau khi phân ban mới dần trở nên rõ nét, đặc biệt sau khi Trình Nhan nói cậu ấy thích tôi.

Bình tâm mà nghĩ, những điều Trình Nhan nói không sai, cậu ấy quả thực không hợp với tôi, tính cách của chúng tôi có nhiều điểm tương đồng: nội tâm thụ động, khá ỷ lại và lười biếng, dù thích nhiều thứ nhưng lại để trong lòng không hay nói ra, lại còn có chung một thói quen thích im lặng chờ đợi.

Nhớ lại thật chi tiết quãng thời gian chúng tôi bên cạnh nhau, thực ra cậu ấy cũng là một người chu đáo, như thời gian chúng tôi cùng học ở thư viện, lúc nào cậu ấy cũng là người đến trước, trên bàn luôn cũng đặt sẵn quyển “Tập chí văn học thanh thiếu niên” mà tôi vô cùng thích xem. Hình như cậu ấy cũng nhận ra, trước khi mình gấp vở lại tôi sẽ không làm phiền đến, cho nên gần như trước 6 giờ 30 cậu ấy luôn bắt đầu lật Tập chí văn học ra xem, thậm chí có lúc tôi còn nhìn thấy tờ đề thi của cậu ấy chưa kịp giải xong.

Nhớ lại bộ dạng ngẩn ngơ của cậu ấy đứng dưới rổ hôm nay, sau đó bị bóng đập trúng, tôi lại thấy buồn cười. Tôi thò tay ra khỏi chăn, khê sờ gương mặt, quả nhiên khỏe môi của mình cong như vậy, như thể nụ cười vui vẻ đó vẫn chưa kịp biến mất. Vậy nên, không thể không thừa nhận một sự thật tôi vô cùng không muốn thừa nhận: tôi thật sự để ý cậu ấy rồi.

Thế là, lại một đêm nữa tôi mất ngủ.

Tiết Vật lý sáng hôm sau, không hiểu tại sao thầy giáo bỗng dưng hiền lành dễ tính hơn thường ngày rất nhiều, làm cho những trái tim yếu ớt của thiếu nữ mới lớn chúng tôi vô cùng thấp thỏm. Trước khi hết tiết, cuối cùng thầy cũng tiết lộ cho chúng tôi biết nguyên nhân hành động khác lạ hôm nay của mình.

Thầy nói, thầy muốn thay mặt lớp mình xin lỗi lớp tôi. Đến đây, chúng tôi mới chợt nhớ, thì ra thầy dạy Vật lý là giáo viên chủ nhiệm của lớp 11/12.

Đến giờ chúng tôi mới biết hóa ra sự việc đã xôn xao ầm ĩ khắp cả trường: giữa học sinh với nhau không cần nói nữa, ngay cả thầy giáo làm trọng tài trận đấu hôm qua cũng công khai lên tiếng giữa phòng giáo viên, cho nên lớp chúng tôi đã trở thành “con ruột” trong mắt cả trường.

Chuông hết tiết vang lên, thầy giáo vẫn không ra khỏi lớp ngay. Qua chừng hai phút sau, nhân vật hung hăng nhất chiều qua - cán sự môn Thể dục của lớp 11/12 cũng sang lớp tôi xin lỗi, sau cùng thầy mới hài lòng để cậu ấy trở về.

Tôi cảm thấy việc này đang bé xé ra to rồi? Cần thiết phải thế này không? Có điều, nghĩ kỹ lại, dù sao việc này đã gây ảnh hưởng đến hòa khí giữa các thầy cô, nếu thầy giáo Vật lý vẫn không có động tĩnh gì, ắt hẳn năng lực quản lý lớp của thầy sẽ bị các giáo viên khác đánh giá bằng ánh mắt nghi ngờ, đặc biệt chuyên Hóa có tổng cộng 5 lớp, để người khác đem ra so sánh càng không phải việc hay ho. Bằng hành động này, ít ra việc xin lỗi cũng có tác dụng xoa dịu tình hình, riêng về thành ý hẳn không thể không trừ vài điểm.

Nhưng thôi, có lời xin lỗi này mọi người cũng không giận dữ như lúc đầu nữa, biết lớp 11/12 bị cả trường mắng, tâm trạng của đám con gái lớp tôi cũng thoải mái hơn một chút, miễn cho từ sáng đến tối lúc nào cũng có người mang lớp 11/12 ra hả giận, giống như một đám nhỏ nhen vậy.

.....

Trận đấu hôm nay là cuộc đụng độ giữa lớp Thực nghiệm 2 và lớp 11/12, toàn bộ con gái lớp tôi đều có chân trong đội cổ vũ của lớp Thực nghiệm 2.

Sau khi đến sân bóng, thấy mọi người ai nấy liều mạng chen lên trước, tôi cực kỳ vui vẻ có cơ hội tỏ ra lịch sự nhường đường. Vậy nên, khi trận đấu bắt đầu, tôi và Hồng Huy đứng tận bên ngoài hàng rào người.

“Có việc gì xảy ra nhớ yểm hộ cho mình.” Dù đã hơi hiểu rõ tâm tình của mình, nhưng không có nghĩa tôi chấp nhận làm trò để mọi người xem!

“Ừ! Nhưng mình có thấy cậu ấy ra sân đâu, tự cậu cũng phải chú ý đấy.” Hồng Huy kiểng chân quan sát diễn biến trên sân.

“Cá ơi! Lâu quá không gặp!” Đột nhiên có người vỗ vai tôi, tôi quay đầu lại, ái chà người này quen thật đấy!

“Cậu là... Đàm Kiện?!” Tên này tuyệt thực hay sao vậy? Gãy đi một nửa thế này?

“Bạn Cá không nhận ra mình, mình tổn thương sâu sắc đấy!” Người nào đó giả vờ ôm tim.

“Cậu đừng học theo Đông Thi nữa được không? Cậu còn khó coi hơn cô ta nữa!” Tôi không biết một mồi đã kích cậu ấy.

“Bạn Cá này, bạn đừng ăn ngay nói thẳng thế mà, sao các cậu không chen vào trong xem, ở đây nhiều người quá, các cậu xem được chắc?” Đàm Kiện vô cùng nghi ngờ.

“Thấy đông vui nên bọn mình ghé vào thôi, xem được hay không quan trọng gì, cậu ấy, lớp các cậu đang đấu, cậu rảnh rồi đứng đây làm gì?” Tôi càng nghi ngờ hơn.

“Nước uống không đủ, mình đi mua thêm” Đàm Kiệt giờ hai tay hai chai nước khoáng cỡ đại.

“VẬY CẬU ĐI TRƯỚC ĐI, ĐỪNG ĐỂ CÁC CẬU ẤY ĐỢI LÂU.” Tôi đẩy lưng cậu ấy.

Tôi không hỏi Đàm Kiệt vì sao cậu ấy gầy đi nhiều như vậy, hơn nữa dù không hỏi tôi cũng đoán được. Trong lớp Thực nghiệm 2 này, muốn giữ được vị trí từng có ở lớp Thực nghiệm 1 ngày trước, cho dù bỏ ra nỗ lực gấp đôi so với trước cũng chưa chắc đã đạt được.

“Mình đi nhà vệ sinh đã, cậu đứng đây đừng đi đâu đấy.” Hồng Huy phá vỡ sự im lặng ngắn ngủi của chúng tôi.

“Lạy, mình không đi lạc đâu, đừng nói chuyện với mình như thể đang nói với con nít như vậy chứ?” Tôi hạn hán lời.

Qua một lúc nữa, lại có người vỗ vai tôi.

“Về nhanh như...” Câu nói của tôi ngay khi quay đầu lại nhìn thấy người nào đó liền tự động bốc hơi.

“Hi!” Tại sao lần này cũng bắt chuyện bằng câu này vậy? Anh hai, cậu sáng tạo một chút được không?

“Cậu đang làm gì đấy?” Tại sao rõ ràng lớp mình đang thi đấu, các cậu ấy không xem, ngược lại đi xem người qua đường là tôi.

“Mình đi mua đồ ăn cho mọi người.” Cậu ấy dùng một tay ôm chiếc túi nhựa lớn, một tay mò vào trong lục lọi, sau đó lấy ra một chai sữa đậu nành Vitasoy đưa cho tôi: “Bà chủ tiệm tặng đấy, đừng nói với các cậu ấy nhé.”

Bà chủ tiệm tạp hóa nổi tiếng vắt cổ chày ra nước tặng cậu một chai sữa Vitasoy? Ai tin chứ?

Có điều cậu ấy đứng trước mặt tôi cười xấu hổ. Vậy nên, tôi bắt lực bị nụ cười của cậu ấy thành công làm cho đứng hình, các tế bào não tạm thời đoản mạch, ngăn người đưa tay nhận chai sữa rồi nhìn cậu ấy đi mất.

“Cậu làm sao đấy? Vitasoy ở đâu ra vậy?” Hồng Huy trở về rồi, cậu ấy ôm vai tôi.

“Ha ha, cái này à, lúc nãy gặp được bạn học chung cấp 2, của cướp được.” Đây là lần đầu tiên tôi nói dối với BFF, tôi biết về mặt của tôi bây giờ chắc chắn cực kỳ sượng ngắt.

Hồng Huy nghi ngờ nhìn tôi, sau đó cũng không hỏi nữa, “đi đi, sắp kết thúc rồi, xem ra lớp 11/12 thua chắc rồi, bọn mình đi thôi!” Vừa nói vừa kéo tôi đi.

Tôi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu cậu ấy thực sự hỏi tới, tôi nhất định sẽ ú ớ.

Nhìn xuống chai Vitasoy trong tay, tại sao vậy? Tại sao tôi không muốn tiết lộ tâm tình lúc này của mình cho bất cứ ai biết, không muốn chia sẻ với bất cứ ai, dù là hội BFF trước nay chưa từng có bí mật của mình?

Việc này rốt cuộc là sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Ngoại Truyện 1: Tâm Sự Nhỏ Của La Trạc Kiệt

Lần đầu tiên La Trạc Kiệt gặp Dung Dung là vào ngày đầu tiên khai giảng năm lớp 10, cậu ấy đang bị lạc đường. Thực ra ấn tượng về cậu ấy lúc đó cũng chẳng tính là sâu đậm, chẳng qua người trông thanh tú, tóc đuôi ngựa buộc cao sau đầu, có thể do đang vội, cậu còn nhìn thấy mồ hôi lấm tấm trên trán cậu ấy. Âm thầm quan sát cậu ấy suốt dọc đường, cậu nhận ra cậu ấy không phải một cô gái thích nói nhiều, Tạ Tiến Xương lên tiếng hỏi trước, sau đó cậu ấy mới trả lời, có cảm giác hơi ngượng ngùng.

Về sau cậu mới biết cậu ấy cũng học lớp Thực nghiệm 1, hơn nữa thành tích nhập học cũng rất vẻ vang. Việc này làm cậu khá bất ngờ, đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài! Nhưng mà việc này liên quan gì đến cậu đâu nhỉ?

Khai giảng không bao lâu, trong lớp có một bạn nữ tên Lô Tiểu Nghiên cực kỳ thích nhờ cậu mang điện thoại về sạc pin giúp, đảm anh em đều nói cậu có số hưởng, bởi vì Lô Tiểu Nghiên được mọi người nhất trí bầu là Hoa khôi của lớp. Thực lòng mà nói, nếu được cậu thà đem phần số hưởng đó tặng lại cho các cậu ấy, sạc pin giúp thì chẳng sao, chẳng qua thái độ xem đây như điều hiển nhiên của Lô Tiểu Nghiên làm cậu không thoải mái, đại khái là một kiểu nhân vật điển hình được con trai chiều quá sinh hư. Có điều dù sao người ta là con gái, cậu cũng không tiện tính toán những điều này. Mỗi lần như vậy, cậu lại nghĩ thực ra bạn nữ tên Dung Dung gặp hôm nọ vẫn dễ mến hơn.

Khai giảng chưa đến một tháng, hôm đó vì giúp một cô bé bắt thành linh băng ngang qua đường, cậu bị xe bus tông phải. Nhìn mẹ mình khóc bù lu bù loa, cậu không khỏi cảm thấy chột dạ. Bởi vì phải nằm viện ít nhất 2 tháng, ba cậu hỏi có cần làm thủ tục xin nghỉ học không, cậu quả quyết từ chối.

Những kiến thức cần học của lớp 10 thực ra không khó, cậu rất có lòng tin với khả năng tự học của mình, khi đi học trở lại cậu nhất định có thể theo kịp các bạn trong lớp, cho dù là lớp Thực nghiệm đi chăng nữa. Nghỉ học một năm, bảo cậu gọi đám quý sứ kia là anh chị, đùa không vui chút nào!

Đi học trở lại sau 2 tháng, cậu nhận được sự thăm hỏi nhiệt tình từ thầy cô cho đến bạn bè, phần lớn thành viên trong lớp đều được chuyển thẳng từ cấp 2 lên, về cơ bản không tồn tại cái gọi là thời gian thích nghi. Trên bàn cậu chồng sẵn mấy quyển vở bài tập, cậu lười biếng lật ra xem. Quả nhiên không phải môn nào cũng có, hẳn là có vài cán sự bộ môn không đặt sách giúp cậu, lý do chẳng phải vì không quan tâm mà vì các cậu ấy quá hiểu cậu. Chẳng qua cậu không cười nổi. Có điều việc này không tính là to tát, dù sao trước nay cậu gần như không đụng đến vở bài tập bao giờ, đọc sách rồi làm bài tập thực hành là đủ rồi.

Mấy ngày tiếp theo, lần lượt những gương mặt quen thuộc xuất hiện đòi cậu tiền mua vở bài tập, sau đó cậu tính toán lại một chút, còn sót vở bài tập môn Lịch sử. Thế là, cậu đánh tiếng hỏi bạn cùng bàn suốt từ cấp 2 của mình ai là cán sự lớp môn Lịch sử, Lý Cẩm Bội liếc cậu một cái, ý bảo “làm sao mình biết được?”, lại hỏi tiếp đám anh em ngồi xung quanh, câu trả lời vẫn là mờ mịt. Cậu cảm nín, vị cán sự lớp môn Lịch sử trong truyền thuyết này thật không phải “chìm” một cách bình thường đâu, hay nên nói cậu ấy làm người quá thất bại nhỉ? Rồi cậu lại nghĩ, nếu người trong cuộc không gặp, thế thì từ từ cũng được, đợi cậu tìm hiểu rõ người đó là ai sẽ tính tiếp!

La Trạc Kiệt quan sát hết một tuần lễ, cuối cùng sau khi học hết hai tiết Lịch sử mới phát hiện ra vị thần thành đó là ai. Cậu hoàn toàn không ngờ lại là bạn nữ mình gặp hôm khai giảng, hình như tên Dung Dung? Đúng là một người rất “chìm”. Chẳng qua, cậu ấy đến từ xã khác nhỉ? Mà cậu cũng nghi ngờ không biết cậu ấy còn nhớ sự việc hôm đó không, hoặc là nói, không biết cậu ấy còn nhớ đến sự tồn tại của mình không, xem bộ dạng ngơ ngẩn của cậu ấy, hơi giống một người không màng thế tục. Cậu năn nỉ Lý Cẩm Bội đem tiền trả cho cậu ấy giúp mình. Lúc đó, cậu ấy đang cúi đầu đọc sách, trông điệu bộ vô cùng chăm chú. Lý Cẩm Bội ghét con gái có tiếng, thấy cậu ấy hết sức thiếu kiên nhẫn nhìn bạn học Dung Dung đang “tâm hồn treo ngược cành cây”, bỗng dung La Trạc Kiệt cảm thấy mình rất không phúc hậu, cơ mặt cậu co giật liên hồi. Có điều, bạn nữ đó đúng là ngán người cực kỳ đáng yêu, với lại con người cũng không tồi. Thế là cậu không kiềm được bắt đầu chú ý đến cậu ấy.

Trải qua một khoảng thời gian im lặng quan sát, La Trạc Kiệt cảm thấy mình hơi hiểu được cậu ấy. Trong lớp gần như không ai gọi thẳng tên của cậu ấy, mọi người đều gọi cậu ấy là Cá. Cậu ấy và Phùng Giai Trình cực kỳ không vừa mắt lẫn nhau, có điều lại khá rất vui vẻ với Đàm Kiệt ngồi phía sau. Cậu ấy là một người chu đáo: mỗi lần đi lấy nước đều không quên lấy giúp người khác; bạn bè không vui, cậu ấy không lên tiếng an ủi, mà ở lại lớp làm trò chọc cười đến không màng hình tượng; nếu giờ ra chơi có bạn học ngồi gần nằm ra bàn ngủ, cậu ấy luôn để ý điều chỉnh giọng nói của mình, thỉnh thoảng còn giúp các cậu ấy “đẹp loạn”, mượn câu nói của cậu ấy thì là “việc ngủ to bằng trời, làm phiền giấc ngủ của người khác là hành vi vô đạo đức”; thời gian tập thể dục buổi sáng, cậu ấy luôn là người cuối cùng xuống lầu, sau đó tắt hết tất cả đèn trong lớp, chỉ để lại duy nhất một ngọn đèn trên đầu cậu – người được miễn thể dục, có điều trước giờ chưa từng nhìn cậu một lần nào...

Cậu ấy cũng là một cô gái có phần lười biếng, thành tích của cậu ấy không được tốt lắm, nhưng trong giờ học lúc nào cũng “tâm hồn treo ngược cành cây”, chỉ cần nhìn bộ dạng mông lung của cậu ấy liền biết ngay có người lại ngán người rồi; bài tập môn Tự nhiên trước giờ cậu ấy đều không làm, luôn chạy đi hỏi mượn người khác để chép, chẳng qua mọi người ai cũng vui vẻ cho cậu ấy mượn. Xem ra dù rất “chìm”, nhưng quan hệ với cả lớp không hề tồi chút nào, nhất là với các bạn nữ, có điều rất hiếm khi cậu nhìn thấy cậu ấy nói chuyện với con trai; để có cơ hội được lười biếng, thỉnh thoảng cậu ấy còn giờ mấy trò khôn vặt, ví dụ như một lần kiểm tra 15 phút môn Hóa học, cậu ấy cô ý chọn tờ đề thi chỉ có một mặt, sau đó lại giả vờ vô tội, làm Lý Cẩm Bội tức đến nghẹn lời...

La Trạc Kiệt phát hiện ra hình như càng ngày mình càng thích quan sát cậu ấy, ban đầu là do tò mò, sau đó hình như đã trở thành một loại thói quen. Còn nhớ một lần trong giờ học, ánh mắt cậu lại hướng về người nào đó đang mơ màng. Sau đó bị cậu ấy giật mình chú ý đến, cậu ấy đảo mắt tìm kiếm quanh lớp, vừa vặn bắt gặp ánh nhìn cậu. Bản tính nghịch ngợm chột trối dậy, thế là cậu cũng nhìn thẳng vào cậu ấy. Bất ngờ ngoài ý muốn đón nhận ánh mắt khiêu chiến của cậu ấy, La Trạc Kiệt cảm thấy mọi việc càng thêm thú vị. Hai phút sau, cuối cùng cậu ấy bại trận, nhìn cậu ấy bất mãn quay đầu đi, cậu không kiềm được bật cười, cũng vì vậy thành công nhận được cái liếc mắt của Lý Cẩm Bội.

Đám anh em cực kỳ thích tám về vòn vện 10 bạn nữ trong lớp, gần như mỗi XY đều trở thành “nhân vật tiêu điểm” một lần. Khi cả đám thảo luận về cậu ấy, La Trạc Kiệt bỗng thấy tim mình đập nhanh hơn bình thường rất nhiều. Cả đám bảo nhau, cậu ấy trông không đến nỗi nào, thân hình mặt mũi đều xấp xỉ loại khá, trong hoàn cảnh “đương thịnh âm suy” của lớp có thể xem là một người đẹp, có điều chiều cao của cậu ấy quả thực có thể khiến nhiều người vừa nhìn vừa ngậm ngùi lùi bước. Những gì các cậu ấy nói, cậu nghe không sót câu nào, nhưng không nói gì. Cuối cùng Lý Cẩm Bội bên cạnh nửa đùa nửa thật nói: “Các cậu đừng mong thả thính bạn học Dung Dung, cậu ấy của thằng mập này rồi!” Cả đám nghe xong, không hện mà cùng trở mặt nhìn La Trạc Kiệt. Cậu mở miệng định giải thích gì đó, có điều không nghĩ ra nên nói gì, cho nên ngậm miệng, tiếp tục im lặng. Im lặng đồng nghĩa với thừa nhận, vậy là đám anh em xunh quanh bắt đầu ra chiều chọc ghẹo.

Cậu ấy là của cậu sao? Hình như cách nói này nghe rất êm tai.

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Xem Phim

Ngày hôm nay con dân lớp tôi ai nấy đều cực kỳ hưng phấn, mượn lời một bạn nữ háo sắc đề nghị được giấu tên trong lớp là, giống như vừa được uống xuân dược vậy. Bởi vì lớp Thực nghiệm 2 đã lấy đa số áp đảo thiểu số, đánh bại lớp 11/12, hơn nữa đại bộ phận con gái lớp tôi đều là chứng nhân cho khoảnh khắc lịch sử đó. Dù sao cũng có người trút giận giúp mình, tuy xuất phát điểm của người ta hoàn toàn không phải vì chúng tôi.

Chỉ có một mình tôi yên tĩnh ngồi ở vị trí của mình, mân mê chai sữa Vitasoy trong tay, thầm tính toán làm sao để qua được tối mai. Ngày mai là thứ bảy, buổi sáng phải đi học, buổi chiều tự học, buổi tối tự học không bắt buộc ai thích thì đi, riêng tôi tôi nhất quyết không đi. Qua hôm sau, nhà trường yêu cầu chiều chủ nhật toàn bộ học sinh phải tập trung đầy đủ. Vậy là chỉ có một tối thứ bảy và một sáng chủ nhật được rảnh rỗi. Tôi không muốn về nhà lắm, có điều những bạn khác trong phòng ai cũng về, ngay cả Văn Tuệ cũng về nhà “xin tiếp máu”. Nói ngắn gọn, tối ngày mai, chỉ còn một mình tôi ở phòng.

Làm sao mới ổn đây? Một mình một phòng không sợ mới lạ ấy, hay là đi gõ cửa phòng khác. Nhưng những bạn quen thân với tôi đều về cả. Trình Nhan ấy à, bên cậu ấy là lãnh địa của lớp Thực nghiệm 2, lỡ như buổi tối vừa tắt đèn xong, chương trình trò chuyện đêm khuya biến tướng thành thăm vấn đặc biệt thì làm thế nào? Vừa nghĩ thôi tôi đã rét run da đầu rồi, khả năng giết người của đám con gái đó tuyệt đối không thua vị anh hùng hào kiệt nào đâu!

“À, có Vitasoy à, đưa mình!” Một cánh tay thỉnh linh xuất hiện giật lấy chai sữa trong tay tôi.

“Không được! Trả lại đây!” Tôi lập tức phi thân đuổi theo Nghiền Bàn đang hùng hòng tìm đường tẩu thoát.

“Không trả! Trừ phi cậu mua bánh kem cho mình!” Nghiền Bàn cầm chai sữa lắc qua lắc lại trước mặt tôi.

“Thôi cậu cứ uống sữa đi.” Bánh kem trong trường giá bốn, năm đồng một cái, tính ra có thể mua được hai chai Vitasoy đấy. Với lại, sữa vốn không phải do tôi bỏ tiền túi ra, cuộc làm ăn này lỗ nặng quá.

“Xi, không vui chút nào, không thèm!” Tôi biết trước cậu ấy sẽ phản ứng như thế mà, những lúc này lấy lùi làm tiến là hay nhất. Nhưng hình như bây giờ tôi không có hứng đùa giỡn nữa, nếu đòi lại trước đây, tôi nhất định sẽ hùa với cậu ấy chơi lớn một trận. Mới một năm thôi mà, có vẻ tôi trở nên già cỗi rồi, người cũng trở nên lười biếng rồi.

.....

“Dung Dung, tối nay qua lớp mình xem phim không? La Trạc Kiệt về nhà rồi hay sao ấy. Với lại, trời tối thui tối mò không ai biết cậu là ai đâu, dù sao cũng tốt hơn một mình cậu mọc rễ trong phòng!” Buổi trưa Trình Nhan chạy sang tìm tôi nói.

“Xem phim gì?” Tôi hơi hứng thú, tôi rảnh rỗi còn hơn không khí đây, chưa đến kỳ kiểm tra nên tôi hoàn toàn không có hứng thú học hành.

“Mình không rõ nữa, cái này do bọn con trai phụ trách chọn.” Trình Nhan đáp.

“Không phải phim 18+ đấy chứ?” Nhân phẩm của đám con trai đó, căn bản không đáng tin.

“Cho dù các cậu ấy muốn, cũng phải xem thầy giám thị có đồng ý hay không!” Trình Nhan chẳng lo lắng gì.

“Ừ, vậy mình đi, đến lúc đó cậu phải ra đón mình đấy!” Tôi không muốn hấp dẫn sự chú ý của các bạn học khác đâu.

“Okie, đảm bảo vậy nhé!” Sau khi nhận được cái gật đầu của tôi, Trình Nhan liền chạy đi.

Tôi liếc qua đồng hồ, trưa quá rồi, buổi trưa không ngủ buổi chiều sẽ mất tinh thần. Vậy là, tôi trèo lên giường, đi gặp anh thần Ngủ.

.....

“Cá, cậu đi đâu đấy?” Lớp trưởng gọi giật lại lúc tôi chuẩn bị chuồn đi.

“Mình chỉ đến ký tên thôi, lát nữa mình sang lớp Thực nghiệm 2 xem phim rồi. Nếu giáo viên đếm sĩ số, cậu nói mình đi nhà vệ sinh nhé.” Những bạn tham gia tự học tùy chọn buổi tối phải ký tên vào danh sách lớp, sau đó đợi giáo viên trực ban đến thì đem danh sách này nộp lại.

“Cậu chậm chạp thế hà, sắp bắt đầu rồi.” Tôi vừa đặt chân lên tầng 3 tòa nhà B đã thấy Trình Nhan đứng đón sẵn.

“Hết cách, lớp mình nhân số eo hẹp, phải qua đó trình diện một chút.” Tôi áy náy.

“Bọn mình vào từ phía sau đi, các cậu ấy bắt đầu rồi.” Trình Nhan dẫn tôi đi lối cửa sau, nhẹ chân nhẹ tay bước vào.

Hai đứa vừa an ổn ngồi xuống hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, liền có một bạn nam len lén đi đến.

“Trình Nhan em, anh vừa nghĩ không biết mới chộp mắt em đã biến đâu mất, ra là đi tìm người.” Vừa nói, bạn nam đó vừa nhìn tôi.

“Anh Lam, đây là bạn em, hôm nay trong phòng chỉ còn lại một mình cậu ấy thôi nên em đưa người sang đây.” Trình Nhan trừng mắt với bạn nam, “anh mau về chỗ ngồi đi, đừng để mọi người nhìn qua đây, các cậu ấy đều là một đám sói đói, dọa bạn em sợ thì làm thế nào?”

“Rồi rồi, anh đây đi là được.” Trong bóng tối, tôi mơ hồ nhìn thấy ánh mắt cứng chiều của bạn nam, cậu ấy quay đầu nhìn tôi, nói: “Bạn học, chào cậu, chơi vui về nhé!”

Dứt lời, cậu ấy đi thẳng về chỗ ngồi của mình.

“Nhan, thành thật khai báo ngay, bạn nam kia là ai? Có phải người ta có ý với cậu không?” Tôi cố ý thấp giọng hỏi cậu ấy.

“Ài ya, không có, cậu nghĩ đi đâu vậy, hai bọn mình là quan hệ ‘vợ chồng’ thuần khiết đấy!” Trình Nhan tỉnh như không trả lời.

“Quan hệ ‘vợ chồng’ thuần khiết?” Do tôi nghe nhầm hay năng lực giải quyết vấn đề của tôi có sai sót nhĩ?

“Mọi người nói chơi thôi, không ai xem là thật hết!” Trình Nhan ngừng một lúc, lại nói tiếp: “Cho xin đi, cậu đừng mắt chữ O mồm chữ A được không, trong lớp này không có con gái đâu, cả đám đều là anh em, trêu nhau năm ba câu không chết ai cả.”

“Nhưng mà...” Tôi vẫn còn lời muốn nói.

“Á... khủng khiếp quá, Trình Nhan đâu không mau đến đây cứu giá?!” Tiếng hét chói tai của một bạn nữ vang lên trong màn đêm cắt đứt cuộc nói chuyện của chúng tôi.

“Này, mình sang đó đã nhé, cậu xem phim đi, lát nữa mình lại qua với cậu.” Trình Nhan hơi lúng túng nói.

“Cậu đi đi, ở đây cũng không có ai, mình xem một mình được rồi.” Tôi đẩy cậu ấy, dù sao để cậu ấy nán nã ở đây lâu thật không hay chút nào, người ta rủ tôi sang đây xem phim, sao tôi để người ta vì chăm sóc mình đến phim cũng không xem được chứ.

“Ừ, có việc nhớ gọi mình nhé!” Trình Nhan không yên tâm.

“Biết rồi mà, cậu cảm ảm nhiều quá!” Tôi lại đẩy cậu ấy.

Tôi nhìn Trình Nhan đi đến trước mặt bạn nữ kia, bạn nữ kia bấu chặt cánh tay cậu ấy, miệng không ngừng rên rĩ “Trình Nhan ơi, sợ hãi ra!”

Tôi mỉm miệng cười, xem ra trong lớp này Trình Nhan được yêu mến lắm chứ.

Có điều hà có gì bạn nữ kia liên tục bảo sợ vậy? Tôi bắt đầu cảm thấy hơi bất an. Thế là tôi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào màn hình chiếu lần đầu tiên, vừa nhìn đã thấy một cái đầu người rụng xuống.

Tôi hoảng hồn. Ông trời ơi, tại sao vậy? Tại sao là phim ma? Bây giờ tôi đi còn kịp không?

Tôi thấp thỏm quay đầu lại, nhìn về phía cửa sau, thế thảm phát hiện bên cạnh cửa có một nhóm con trai đang đứng. Cho nên, đường lui của tôi là đường cùng rồi.

Thôi bỏ đi, xem thì xem, cùng lắm tối nay mất ngủ thôi chứ gì. Sau đó, tôi dần dần nhớ ra, tối nay tôi phải ở một mình! Quá cay đắng, đây lại là một tấn bi kịch nữa của đời tôi!

Tôi chỉ còn cách ngoan ngoãn gục đầu xuống bàn, đừng nói ngẩng đầu, ngay cả cử động tôi cũng không dám, treo bên tai là âm thanh kinh dị phát ra từ bộ phim cùng tiếng hét nhức tai của đám con gái.

Đột nhiên, chiếc ghế bên cạnh tôi bị kéo xích ra. Tôi sợ đến mức suýt chút nữa tim ngừng đập. Run rẩy ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy một gương mặt cực kỳ gợi đòn.

“Cậu cũng sang đây xem phim à?” La Trạc Kiệt rất tự nhiên ngồi xuống cạnh tôi.

“Ừ, Trình Nhan rủ. Còn cậu? Cậu không về nhà?” Tâm tình tôi ổn định lại một chút.

“Mẹ mình chứ, bảo vừa về nhà là cấm mặt vào máy tính, cho nên đáp mình trở lại trường.” La Trạc Kiệt bắt đầu dĩ nhiên vai.

“Ồ, ra thế.” Tha thứ cho tôi, tôi thực sự không biết nên đáp lại thế nào.

“Cậu thân với Trình Nhan lớp mình lắm à?” La Trạc Kiệt hỏi.

“Ừ, quen nhau từ lúc học mẫu giáo. Cậu không được bắt nạt cậu ấy đâu đấy, nếu không mình cho cậu biết tay!” Tôi làm bộ ác bá giờ nắm đấm.

“Ha ha, lẽ ra cậu phải dặn cậu ấy không được bắt nạt mình mới đúng. Con trai lớp mình không có ai dám bắt nạt cậu ấy đâu, trong lớp cậu ấy hoành hành ngang ngược lắm.” La Trạc Kiệt cười hơi tưng quẫn.

“Thật? Để mình bê nguyên xi từng câu từng chữ cậu nói truyền lại cho cậu ấy.” Tôi rất có vẻ tiểu nhân đắc chí.

“Đừng, mình sẽ bị cậu ấy đánh thảm luôn.” La Trạc Kiệt cũng rất phối hợp giả vờ nom nớp lo sợ.

“Ha ha...” Tiếng cười của tôi hoàn toàn bị tiếng cười của nữ quý trong phim lấn át.

“Hay là bọn mình ra ngoài đi dạo nhé?” Chắc vì nhìn thấy gương mặt bỗng dưng đóng băng cảm xúc của tôi, La Trạc Kiệt vô cùng quan tâm hỏi.

“Được đấy!” Tôi không suy nghĩ đồng ý ngay, tôi sợ phim ma lắm lắm!

Cho nên bởi vì sự xuất hiện của con ma, làm cho não tôi tạm thời xảy ra hiện tượng đoản mạch. Thế mới có chuyện và La Trạc Kiệt cùng đi ra ngoài bằng cửa sau.

Lúc đến cửa, nhìn nụ cười đầy gian tà của nhóm con trai đang đứng đó, tôi biết mình có hối cũng không kịp nữa.

....

“Bọn mình đến sân thể dục tản bộ đi.” Trước nay tôi chưa từng cảm nhận được không khí bên ngoài phòng học lại tươi mới thế này, thật khiến tôi nhớ nhưng thói quen đi dạo quanh sân thể dục ngày trước của mình.

“Ừ, đi.” La Trạc Kiệt dĩ nhiên không phản đối.

Đến sân thể dục, một lần nữa tôi cảm thấy hối hận.

Tôi lại có thể quên mất sân thể dục vào buổi tối chính là thánh địa của những đôi yêu nhau!!!

Tôi cũng ngại lên tiếng bảo cậu ấy đi chỗ khác, như thế có vẻ làm mình làm mất mặt quá. Nhưng mà...

Nhưng mà, ông trời ơi, ông đừng bắt hai đứa con đi đến chỗ nào cũng được nhìn thấy người ta KIS2[1] nhau thế này chứ.

Cho nên cả tôi và cậu ấy đều mặt đỏ như quả táo, người nào cũng ngượng không dám lên tiếng, thế là chúng tôi đành tiếp tục áp dụng phương thức sống chung quen thuộc từ trước đến nay: im lặng là vàng.

Hai đứa im như thóc đi hết vòng này đến vòng khác.

Cuối cùng, chính tiếng chuông tan học “chói tai” đã giải cứu cả hai.

“Về thôi, nếu không Trinh Nhan lại tìm không thấy mình.” Tôi nói nhỏ, trong lòng thầm cảm thấy cực kỳ nhẹ nhõm.

“Ừ, chắc phim cũng hết rồi.” La Trạc Kiệt đáp.

Đến dưới tòa nhà B, đột nhiên La Trạc Kiệt dừng bước.

“Mình không lên đâu, mình về phòng luôn, cậu tự lên nhé!” Cậu ấy nói.

“Ừ, được, bye!” Tôi xoay người lại, chuẩn bị đi lên.

“Đợi đã!” Bất thình lình cậu ấy gọi tôi lại.

“Hà?” Có việc gì sao lúc này không nói luôn đi?

“Cho cậu!” Cậu ấy đưa cho tôi chiếc MP3, đỏ mặt nói: “Bên trong có mấy bản nhạc của Bandari, nghe vào dễ ngủ lắm.”

“À, cảm ơn cậu.” Tôi mơ màng nhận lấy, “bao giờ phải trả cho cậu?”

“Không gấp, cậu dùng thoải mái đi! Mình đi đây, bye!” Nói xong, cậu ấy xoay người đi mất.

“Cảm ơn nhé, bye bye!” Tôi lớn tiếng nói cảm ơn với bóng lưng cậu ấy.

Tôi nhìn cậu ấy dần đi xa, xiết khê chiếc MP3 trong tay. Vì sợ tôi xem phim mà buổi tối không ngủ được nên cố ý đưa cho tôi đúng không? Thì ra, có những quan tâm không cần phải nói bằng lời cũng có thể khiến người khác cảm thấy vô cùng ấm áp. Cậu ấy, thực sự là một chàng trai rất được.

Tôi ngẩng đầu nhìn những vì sao lấp lánh trên cao theo thói quen, khóe môi cong lên thành một đường vòng cung thật lớn.

[1]: KIS2: Đây là tên của một chất hóa học mà người học ngu hóa như người dịch không tài nào hiểu nổi. Có điều, may mà không hiểu cũng không sao, vì được dùng trong truyện là cách chơi chữ trên mạng: KIS2 = KISS.

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bị Phát Hiện

Có lẽ vì nghe nhạc rồi ngủ quên lúc nào không biết nên tối qua tôi ngủ rất ngon, đến khi mở mắt ra lần nữa đã hơn chín giờ sáng ngày hôm sau.

Bây giờ xác đến lớp ngồi tự học là việc không thể nào, may mà tối qua tôi không đồng ý với lớp trưởng trông lớp hộ cậu ấy.

Vẫn chưa có người nào trở về, tôi cũng lười biếng không muốn xuống giường nên nằm lì trong chăn nghe MP3 của La Trắc Kiệt. Mỗi bài hát tôi đều nghe qua một lần, chơi mấy trò chơi có sẵn trong máy, sau đó lại mở thư mục video ra xem thử.

Bên trong có hai video, một là bộ phim “Ở nhà một mình 2”, còn lại là một video có tên gọi gồm một dãy vừa chữ vừa số ghép lại với nhau, hẳn là dùng máy ảnh hoặc vật gì đại loại thế quay lại, tuy nhiên định dạng không đúng nên tôi không mở được. Thôi vậy, có thể đây là video riêng tư của cậu ấy, tò mò tất nhiên ai cũng có, ngược lại, bây giờ không xem được mới là điều tốt nhất.

Xem xong “Ở nhà một mình 2”, xem đồng hồ một lần nữa, hơn mười hai giờ trưa rồi, vậy là tôi miễn cưỡng tắt máy xuống giường, đến nhà ăn ăn cơm.

Qua buổi trưa, lục tục có bạn học về phòng.

Hồng Huy đến, vừa kịp đặt ba lô xuống giường đã chạy ngay ra ngoài, không thèm nói năng gì cả, nếu như tôi không nhìn nhầm, hình như mắt cậu ấy hơi đỏ.

Tôi cảm thấy có việc không ổn, cho nên cũng chạy đuổi theo.

“Hong Huy, cậu sao thế?” Tôi vỗ nhẹ vai cậu ấy.

“Cậu đừng hỏi có được không?” Giọng nói của cậu ấy ngèn ngèn.

Lần đầu tiên thấy cậu ấy rơi nước mắt, tôi ngẩn người, rốt cuộc đã xảy ra việc gì rồi?

“ừ, nhưng cậu nhớ ở yên đây đừng đi đâu nhé.” Tôi suy nghĩ một chút, sau đó quyết định về phòng lấy điện thoại.

“” Hong Huy không lên tiếng làm tôi cực kỳ không yên tâm, cứ phải đi một bước ngoảnh đầu lại những ba bốn lần trông chừng cậu ấy.

Về đến phòng, tôi vội vàng mở nguồn chiếc điện thoại yêu quý bị mình cho “ngủ đông” từ tối hôm qua đến giờ.

Điện thoại vẫn chưa khởi động xong đã bắt đầu rung mãi không ngừng.

Tôi rất không tình nguyện mở hộp thư đến, phát hiện mình có vô số tin nhắn mới chưa đọc, nội dung toàn bộ đều là “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...”. Không hiểu nổi cậu ấy đã nhắn bao nhiêu tin tấn công điện thoại tôi nữa, bây giờ ngoài biết rung ra nó hoàn toàn tê liệt luôn rồi.

Đồ Châu Chí Ngan chết bầm!!!

Không còn cách nào khác, tôi đành hỏi mượn điện thoại của Châu Mẫn – bạn cùng bàn của Hồng Huy, rồi mở danh bạ tìm đến tên người nào đó, không may may do dự ấn phím gọi.

“Này bạn, rốt cuộc cậu muốn sao hả? Điện thoại mình bị cậu làm cho ‘chết lâm sàng’ rồi kìa! Rốt cuộc có việc gì đây? Cậu lại chọc Hồng Huy nổi giận phải không? Giờ cậu ấy đang khóc ở ngoài kia kìa, cũng không thèm nói cho mình biết việc gì luôn. Tóm lại các cậu là sao thế hả? Nói nhanh lên chứ!” Điện thoại vừa kết nối, ngay cả chữ ‘a lô’ tôi cũng vút, xỏ một tràng phủ đầu cậu ấy.

“Cậu ấy khóc à? Xin lỗi lại làm phiền cậu.” Nghe giọng của Châu Chí Ngan có vẻ suy sụp.

“Nói cho mình biết việc giữa hai cậu trước đã!” Tôi chẳng có thời gian đầu khách sáo với cậu ấy, làm rõ đầu cua tai nheo trước, sau đó tôi còn đi tìm Hồng Huy nữa!

“Do mình không cẩn thận để mẹ biết được mình và cậu ấy đang yêu nhau, sau đó mẹ mình tra trong sổ danh bạ, tìm ra số điện thoại nhà cậu ấy, mẹ mình gọi đến mắng cậu ấy.” Châu Chí Ngan vô cùng hối hận nói.

“Vậy, nhà cậu ấy là ai nhận điện thoại?” Tôi phải làm rõ xem sự tình nghiêm trọng đến mức nào.

“Chắc là cậu ấy, vì mẹ mình cứ mắng suốt.” Nghe ra được cậu ấy đang đau lòng, “sau đó mình có lén gọi đến, nhưng đầu dây bên kia lại báo không liên lạc được, mình đoán cậu ấy rút dây điện thoại rồi, vậy nên mình không cách nào liên lạc được với cậu ấy cả. Cá, cậu giúp mình với, nhắn với cậu ấy mình xin lỗi, an ủi cậu ấy thay mình nữa, xin cậu đấy!”

“Việc này không cần cậu nhờ mình cũng tự biết đường làm, nếu không còn việc gì, cậu xử lý bên chỗ mẹ cậu trước đi, đừng để mẹ cậu gọi đến nữa. Cứ thế đã nhé, nếu có tình hình gì mình sẽ báo ngay cho cậu biết, mình đi tìm Hồng Huy đã. Bye!” Không chờ cậu ấy đáp lại tôi đã tắt máy, không cần dài dòng với cậu ấy nữa, xin lỗi với áy náy của cậu ấy vốn không phải để nói với tôi.

Tôi trả điện thoại cho Châu Mẫn, bắt gặp ánh mắt đầy dấu hỏi của cậu ấy, tôi nói luôn, nhiều khả năng buổi chiều cậu ấy phải xin nghỉ giúp tôi và Hồng Huy, nếu có thắc mắc gì cứ hỏi trực tiếp anh Châu. Tôi nghĩ, dù sao đây cũng là việc riêng của người khác, dù truyền ra ngoài cũng không nên được truyền từ miệng tôi. Nhưng mà, công tác dân vận cần làm cho tốt trước đã, để cậu ấy chịu nói với lớp trưởng Hồng Huy bị bệnh, tôi phải cùng cậu ấy đi khám bác sĩ.

Giải quyết xong mấy việc râu ria phía sau, tôi lập tức chạy bay đi tìm Hồng Huy.

Khi tôi đến nơi, Hồng Huy không còn khóc nữa, chỉ một mình ngồi yên ở đó ngẩn ngẩn ngơ ngơ, giống như một con búp bê không chút sinh khí.

“Bọn mình đi dạo đi, mình nhờ các cậu ấy xin nghỉ chiều nay rồi.” Không đợi cậu ấy đồng ý, tôi đã kéo luôn cậu ấy đi về phía sân thể dục.

Quả thật sân thể dục buổi chiều hơi nắng, cho nên tôi tìm một chỗ có bóng mát lại tương đối vắng người kéo cậu ấy ngồi xuống, sau đó không vòng vo hỏi thẳng: “Việc này nhà cậu có ai biết nữa không?” Dù sao lúc tôi vòng về ký túc xá có lẽ Hồng Huy cũng đoán được mục đích của tôi là gì, lúc này cũng chẳng cần uyển chuyển nữa.

Hồng Huy khẽ lắc đầu.

Tôi thăm thò phào một hơi, cũng may không phải cậu ấy hoàn toàn không có phản ứng.

“Thế thì tình hình vẫn chưa phải là xấu nhất, cậu định thế nào?” Trước nay Hồng Huy chưa từng là em gái yếu đuối, điều này lúc nào tôi cũng hiểu rõ.

“Lúc mẹ cậu ấy gọi điện thoại đến nói chuyện rất quá đáng, mình thực sự rất muốn đập máy. Nhưng mình không dám, là mẹ cậu ấy gọi đến, sao mình dám được? Cho nên mình đành nghe chửi, nước mắt cũng không nhịn được, cũng không dám để lộ ra chút âm thanh gì, sợ bị người nhà đang xem TV phát hiện. Từ tối qua mình đã không ngừng nghĩ, nếu người nhận điện thoại không phải mình, không biết mình phải làm sao đây...” Vừa nói nước mắt cậu ấy lại trào ra, lăn chã rơi xuống.

Tôi nhẹ nhàng ôm vai cậu ấy, tôi là người thực sự không biết cách an ủi người khác, nên tôi chỉ có thể cho cậu ấy cái ôm này thôi.

“Mình không biết nên làm sao cả, mình thấy rất khổ sở, mình muốn chia tay, nhưng mà, nhưng mà...” Đột nhiên cậu ấy gục trong lòng tôi, khóc to thành tiếng.

Thực ra từ năm lớp mười đến giờ, trong câu chuyện tình cảm của hai cậu ấy, tôi cũng xem như một nửa người chứng kiến. Châu Chí Ngạn nhường nhịn và chăm sóc Hồng Huy chu đáo tỉ mỉ đến thế nào khiến không ít bạn nữ phải đỏ mắt ghen tỵ. Mặc dù Hồng Huy rất sĩ diện, sống chết vẫn cứng miệng, trước mặt người khác luôn ra vẻ thờ ơ, bất cần đối với cậu ấy, nhưng trước nay cũng chưa từng cho phép bất cứ người nào nói xấu Châu Chí Ngạn dù chỉ nửa câu.

“Sẽ ổn cả thôi, cậu ấy đối tốt với cậu cả thế giới đều biết mà.” Tôi chỉ có thể an ủi như thế này.

“Điện thoại trong nhà nhất định phải cẩn thận đấy, cậu nhớ nói người nhà không được nhận điện thoại của người lạ, nếu mọi người cũng biết sẽ rắc rối to.” Có những việc tôi không thể không lên tiếng nhắc nhở, tuy rằng mất bò mới lo làm chuồng, nhưng ít nhất có thể giảm tỉ lệ rủi ro xuống mức thấp nhất.

Tay trái tôi cầm hờ tay cậu ấy, tay phải khẽ vỗ vai cậu ấy, để cho cơn gió mát lạnh thổi loạn cả tóc tai. Sau đó, chúng tôi không ai nói gì nữa, chỉ im lặng ngồi tựa vào nhau.

Nếu, tôi nói là nếu, tôi và La Trắc Kiệt cũng ở bên nhau, liệu chúng tôi có ở vào tình huống giống thế này không?

Tuy nhiên, tôi ngay lập tức xô ngã giả thiết này, việc này không đời nào xảy ra. Hai chúng tôi à, đều là người bị động, tôi sẽ không bao giờ lên tiếng, còn cậu ấy, tôi nghĩ nếu thật sự có, ít nhất cũng là chuyện sau khi chúng tôi thi Đại học xong. Tôi hà cớ gì phải suy nghĩ để hao tổn tế bào thần kinh của mình, tập trung giải quyết vấn đề trước mắt thì hơn.

Nhìn về mặt trầm mặc của Hồng Huy, tôi cực kỳ muốn hỏi cậu ấy, có đáng không?

Yêu sớm, đẹp đẽ nhưng quá gian khổ, hưởng hồ gì, ai biết được liệu có thể thực sự cùng nhau đi đến cuối cùng hay không?

Kẻ thành công trốn tiết tôi đây không hề cảm thấy một chút hổ thẹn nào, tranh thủ trước khi tan học kéo Hồng Huy về ký túc xá, miễn cho một lúc nữa bị mọi người phát hiện.

Việc đầu tiên tôi làm khi về đến phòng là cầm điện thoại lên, kiểm tra xem nó đã “hết chết” chưa, nhờ vậy tôi nhận ra, chỉ cần mình mở hộp thư đến nó sẽ lại “chết”, thử đi thử lại mấy lần vẫn không được, cho nên tôi đành hết cách xóa sạch hộp thư, các tin nhắn trong đó tôi chưa đọc được cái nào đâu. Cầu mong không có tin gì quan trọng, Amen!

Xong xuôi tôi đưa điện thoại cho Hồng Huy, hỏi: “Cậu cần nhắn tin với cậu ấy không? Tối qua cậu ấy nhắn cho cậu nhiều lắm, nhưng mà điện thoại mình chỉ chứa được tối đa hai mươi tin nên mình xóa hết rồi.”

“Không cần, cũng chẳng có gì để nói.” Cậu ấy đẩy tay tôi ra, “mình muốn đi ngủ, tối qua mất ngủ rồi.”

“Ừ, cậu ngủ đi, khi nào ăn cơm mình gọi dậy.” Nhìn cậu ấy thiếu sức sống như vậy, nói không đau lòng là nói dối.

Chỉ mong mẹ Châu Chí Ngạn có thể một vừa hai phải dừng lại, lỡ như việc này làm ảnh hưởng đến tận trường học, vậy thì không cách nào êm xuôi được nữa rồi.

Buổi tối.

Kết thúc thời gian tự học tối, tôi lại kéo Hồng Huy đến sân thể dục. Châu Chí Ngạn đã đứng đợi sẵn ở đó.

“Hai cậu nói chuyện nhé, mình về phòng trước đây.” Tôi thả tay Hồng Huy ra.

Mười một giờ ba mươi.

Mọi người trong ký túc xá đã ngủ gần hết, có bạn soi đèn pin yên tĩnh đọc sách, cũng có người chui vào chăn cách một lúc lại có tiếng chuông báo tin nhắn yếu ớt và ngân ngời vang lên.

Tôi tắt chế độ rung và chuông báo, rúc vào chăn nhắn tin với Châu Chí Ngạn.

“Ngạn: Mẹ mình nói việc này với bố mình rồi, mẹ mình còn muốn mách với trường, nhưng bố mình không cho. Bố mình nói ‘con nhà người ta là con gái, sao chịu nổi sự việc lần này’. Mẹ mình không qua được bố mình, việc này không nghiêm trọng thêm nữa đâu.”

“Cá: Ba cậu còn nói gì nữa không?” Tôi không tin ba cậu ấy chỉ nói một câu như vậy rồi thôi.

“Ngạn: Bố mình nói bây giờ làm bạn ông không cấm, nhưng phải có giới hạn, bố mình còn nói tìm hôm nào có thời gian rảnh hẹn cậu ấy cùng ăn cơm.” Xem ra ông ba này là một nhân vật không đơn giản!

“Cá: Thái độ Hồng Huy thế nào? Hôm nay cậu ấy nói với mình muốn chia tay.” Châu Chí Ngạn, cậu không được trách mình độc ác, mình muốn tốt cho cậu thôi, nếu cậu không kiên trì thêm chút nữa tất cả sẽ xói hỏng bống không. Hồng Huy là chị em của mình, so với người qua đường như cậu, cậu ấy quan trọng hơn nhiều.

“Ngạn: Mình biết, hôm nay cậu ấy có nói, nhưng mình không chịu! Bây giờ mình cũng không biết phải làm sao cả!”

“Cá: Ba cậu mình không nhắc tới, nhưng cậu phải giải quyết mẹ cậu trước đã, cậu phải bảo đảm mẹ cậu không gọi điện thoại đến nhà Hồng Huy nữa. Với lại, cậu cũng không được làm ấm lên với mẹ, nếu không Hồng Huy sẽ càng thâm hơn.” Nếu con trai vì một đứa con gái xa lạ cãi nhau với mình, người mẹ nào có thể rộng lòng bỏ qua cho đứa con gái đó chứ? Hơn nữa, dù nói thế nào yêu sớm cũng là không đúng.

“Ngạn: Muốn mất rồi. Hôm nay mình vừa cãi nhau với mẹ xong. Còn nữa, mình không xin lỗi đâu!” Tôi ngất, này bạn, bạn muốn sự việc càng lúc càng phức tạp mới được hả?

“Cá: Mình không cần biết, cậu dỗ mẹ cậu đi, chỉ cần mẹ cậu đồng ý không gây rối cho Hồng Huy, mình sẽ bảo đảm cậu ấy không chia tay với cậu.” Tôi không thể không dùng biện pháp mạnh với Châu Chí Ngạn. Dù sao Hồng Huy cũng không nỡ, đến lúc đó tôi đưa thang cho cậu ấy bước xuống là được.

“Ngạn: Vậy được, mình sẽ cố gắng.” Đến bước này rồi, sự việc cũng xem như tạm thời được giải quyết nhỉ? Hy vọng Châu Chí Ngạn có thể giữ cho mình một cái đầu lạnh.

Cho nên cuối cùng tôi cũng được ngủ ngon rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Một Chuyến Ra Ngoài

Việc của Hồng Huy và Châu Chí Ngạn tôi chỉ có thể giúp đến đây, về sau hai cậu ấy sẽ đi tiếp trên con đường thế nào, hai cậu ấy chỉ có thể tự trông vào chính mình.

Sáng hôm sau đến lớp, lớp phó đời sống đưa cho tôi một tờ giấy thông báo, bảo là sách tôi mua đã có rồi.

Cho nên chuông hết tiết vừa vang lên, tôi liền chạy đến phòng giáo viên đã lâu không bén mảng đến, tìm thầy Kền Kền đáng yêu xin giấy ra khỏi trường. Vì trường số 3 áp dụng phương thức quản lý tương đối khắt khe, cho nên những học sinh nội trú như chúng tôi muốn ra ngoài vào buổi trưa, nhất định phải có giấy cho phép của giáo viên phụ trách.

Buổi trưa sau khi tan học, tôi cầm theo giấy cho phép chậm rãi thả bộ trên con đường vừa dài dằng dặc lại nóng hầm hập ra khỏi trường.

“Hi!” Với kiểu chào hỏi ngàn năm không đổi kia, không cần quay đầu lại tôi cũng biết người này là ai.

“Hi! Cậu về nhà à?” Có nhà ở đây đúng là quá tốt, muốn về thì về, muốn ở lại ngủ ký túc xá thì ở.

“Cậu ra ngoài à?” Phải rồi, tôi thừa nhận giữa chúng tôi thực sự vô cùng ăn ý, có thể cùng lúc hỏi nhau một câu hỏi thiếu hàm lượng dinh dưỡng như vậy.

“Mình ra bưu điện lấy sách.” Vừa đáp tôi vừa lấy giấy phép của mình ra cho giám thị kiểm tra. Tôi thấy chương mắt mấy thầy giám thị của trường mình

lâu lắm rồi, chẳng qua đứng dưới mái hiên nhà người ta sao có thể không cúi đầu!

“Ra vậy, thế thì bọn mình thuận đường rồi.” Cậu ấy rất vui vẻ nói.

“Thật? Thế thì cùng đi.” Ngày bạn, cậu thuận đường chỗ nào hả? Không phải ngay trước cổng trường có một trạm xe bus à? Lẽ ra cậu phải lên xe ở đó chứ, cậu đi cổng trước, thế mà cứ bắt buộc phải chạy đường vòng ra tận cổng sau bắt xe, thuận đường của cậu là nghĩa này à?

“Đúng rồi, chiếc MP3...” Hình như cậu ấy định nói gì đó.

“Ừ nhỉ, quên mất phải trả cho cậu, đợi mình tìm đã nhé.” Vừa nói tôi vừa bắt đầu lục lọi trong cặp.

“Không phải, ý mình không phải vậy, mình muốn nói là...” Cậu ấy trù trù định lên tiếng giải thích.

“Đây! Cảm ơn cậu nhé!” Tôi đưa lại cho cậu ấy, “mấy bài hát bên trong bài nào cũng hay hết.”

“Không phải ý mình là..., ài, cậu có nhận được tin nhắn tối qua mình gửi không?” Hẳn là cuối cùng cậu ấy cũng từ bỏ việc giải thích rồi.

“Ngại quá, tối qua điện thoại mình giờ trò ông ẹo, cậu có việc gì không?” Châu Chí Ngạn đều do cậu hết đây!

“Không, không có gì, chỉ là muốn hỏi cậu, ừm..., video trong đó...” Cậu ấy lúng ta lúng túng.

“Video? À, phim ‘Ở nhà một mình 2’ hay cực kỳ luôn, có điều mình nghe nói phần 1 còn hay hơn.” Video? Video định dạng không đúng tối qua à? Xem ra đúng là hàng “không phận sự miễn... xem” rồi.

“Thật, thật à? Mình cũng thấy thế.” Sao tôi cứ có cảm giác, người này đã bước vào giai đoạn không còn gì để nói nữa nhỉ.

“À, mình đến rồi, cậu mau về nhà ăn cơm đi.” Tôi đưa tay chỉ bưu điện ở trước mặt, ý bảo chúng tôi nên ai đi đường này rồi.

“Ồ, để mình vào lấy sách với cậu, dù sao mình cũng rảnh mà.” Ngón tay bắt lức của cậu ấy chỉ về chiếc xe bus số 22 vừa chạy ngang qua.

“Thế cũng được!” Tôi cảm nín, cậu còn mạnh miệng thuận đường nữa đi!

“Làm phiền cậu quá, không còn sớm nữa đâu, nhanh về nhà đi!” Đến trước cổng trường, tôi nhận lấy chồng sách trên tay cậu ấy.

“Không sao, mình đứng đây chờ xe là được.” La Trạc Kiệt chỉ trạm xe bus bên kia đường.

Đầu tôi đầy vạch đen. Thế thì việc gì cậu phải dây dưa mãi từ nãy đến giờ với mình? Nếu ngay từ đầu ngoan ngoãn đứng đó đón xe, nói không chừng giờ này cậu đã về nhà ăn uống no nê rồi đấy?

Nhìn theo bóng lưng của cậu ấy, bóng lưng tôi thấy rất buồn cười, không phải mọi người đều nói cậu ấy rất thông minh à? Nhưng mà, hình như tôi cũng vậy, bây giờ không cần soi gương tôi cũng biết bộ dạng vừa cười vừa đứng đây của mình ngốc nghếch biết bao nhiêu? Aizz, mà vốn tôi cũng có thông minh gì cho cam. Tôi cười khẽ lắc đầu, xoay người đi vào trường.

Buổi chiều tan học.

Nhìn món cơm trong nhà ăn cảm giác đói bụng của tôi liên khăn gói đi du lịch mất, thế nên tôi rủ thêm Thang Tuyết Phân cùng ra ngoài ăn “đại tiệc”.

“Cá mập, ăn xong hai đứa mình đi siêu thị nhé?” Bạn học Thang Tuyết Phân không thèm quan tâm đến hình tượng vừa ăn vừa lớn tiếng hỏi tôi.

“I phục you rồi!” Đột nhiên tôi nhớ ra câu nói nửa trung nửa tây này, “cậu ăn xong rồi hãy nói.”

“Đi đi mà đi đi mà, tui mình đi đi mà!” Vừa bước ra khỏi quán ăn, bạn học Thang Tuyết Phân lại bắt đầu kì kèo.

“Ừ ừ, mình có nói là không đi đâu.” Tôi phát hiện càng ngày mình càng giống một bà vú nuôi rồi đấy.

“Yeah!” Thang Tuyết Phân phấn khích nhảy cẫng lên.

Chị hai, cậu nghĩ mình vẫn còn là học sinh tiểu học chắc? Cao to lớn tướng thế này, sao lại hành động trẻ con như vậy chứ, mấy em nhỏ hàng thật giá thật xung quanh đang cười cậu kia, nhớ đừng nói cậu có quen biết mình đấy. Tôi thật sự cảm thấy mình giống vú nuôi lắm rồi, hơn nữa còn là kiểu không được trả công ấy.

“Đi thôi đi thôi!” Cậu ấy tràn trề sinh lực kéo tôi chạy như bay về phía siêu thị.

Sau khi đến được siêu thị mong nhớ lâu ngày, tôi và cậu ấy đi thẳng đến khu vực bán đồ ăn. Ha ha, việc này bình thường như cân đường hộp sữa thôi, đạo trời con người phải lấy ăn làm gốc.

“Hi!” Sao lại là cậu nữa thế?

“Hi! Cậu cũng đến đây mua đồ à?” Tôi nhìn giỏ mua hàng trong tay cậu ấy, đầy ắp đồ ăn vặt các kiểu. Lẽ nào cậu ấy cũng là người bộ tộc ăn hàng? Nhưng trong ấn tượng của tôi hình như cậu ấy không phải người thích ăn vặt cho lắm!

“Mấy cái này? Lúc mình ra ngoài có bạn trong lớp nhờ mua hộ, giờ tự học tối bọn mình phải dựa mấy món này để tiếp thêm năng lượng ấy mà.” Cậu tưởng giờ tự học buổi tối là học chạy bộ à? Lại còn bỏ sung năng lượng, tổ chức tiệc trà trong giờ tự học thì có? Tôi hoàn toàn triệt để đui mắt với lớp Thực nghiệm 2 này.

“Phải rồi, cái này cậu cầm đi.” Cậu ấy đưa ra chiếc MP3 tôi mới trả lại lúc trưa ra. “Hả? Không cần, mình không nghe nữa đâu.” Tôi vội vàng từ chối, vô công không nhận lộc có phải không?

“Mình tải ‘Ở nhà một mình 1’ trong ấy, cậu không muốn xem à? Với lại có cả mấy phim điện ảnh khác nữa, cậu xem xong rồi trả lại mình sau. Dù sao mình cũng ít khi dùng đến lắm.” Cậu ấy gãi đầu nói.

“Ừm, việc này không hay lắm!” Tôi hơi do dự, “Ở nhà một mình 1”, tôi muốn cực kỳ, đặc biệt muốn xem.

“Này Cá, cậu chọn xong chưa thế? Qua bên kia với mình đi!” Thang Tuyết Phân vừa nhún vừa nhảy đi đến, sau đó bất ngờ nhìn thấy La Trắc Kiệt đang đứng trước mặt tôi, cậu ấy quay sang, hỏi: “Bạn cậu hả?”

“Bạn học chung lớp 10.” Tôi trả lời đơn giản vì không muốn tiết lộ quá nhiều, thế nhưng vô tình nhìn thấy ánh mắt La Trắc Kiệt thoáng chút thất vọng, bỗng dưng tôi cảm thấy hơi chột dạ. Nhưng nghĩ kỹ lại, sao tôi phải chột dạ, tôi cũng có nói sai điều gì đâu.

“À, ra là học sinh của lớp Thực nghiệm 1 ngày trước à! Thất kính, thất kính!” Người này lại bày trò quái quỷ gì đây, tôi hung hăng trừng mắt với cậu ấy.

“Vây mình đi thanh toán đã nhé, cậu cầm lấy đi, không cần vội trả lại mình đâu.” Dứt lời, cậu ấy nhanh chóng chạy lấy người.

“Ê Cá, ai vậy? Hình như mình ngửi thấy mùi gian tình thoang thoảng quanh đây?” Bạn nữ nào đó cười gian xảo với tôi, “hơn nữa...” cậu ấy ngừng một chút, ánh mắt chiếu xuống vào chiếc MP3 trên tay tôi, nói tiếp: “đừng nói với mình hai cậu không thân nhé!”

“Thì mình với cậu ấy không thân, mà hai đứa mình cũng có thân thiết gì đâu, nhì?” Không nghĩ đến có một ngày tôi cũng bị người khác xoay như chong chóng thế này, “mình cũng đi thanh toán đây, mau lên!”

“Này, Cá mập sao cậu có thể như thế hả? Người ta muốn qua bên kia xem đồ tiếp mà!” Thang Tuyết Phân nhanh nhẹn lách sang một bên, sau đó bước đến trước mặt chặn tôi lại: “Khoan đã mà, đi với mình sang bên kia đi, mình không biết chọn làm sao cả!”

“Rồi rồi, nắm tay mình đau quá, mình đi với cậu là được chứ gì.” Vây mới nói, Thang Tuyết Phân à, đạo hạnh của bạn còn kém lắm, phải tu luyện nhiều vào mới được!

Buổi tối đánh răng xong, tôi leo lên giường rất sớm.

Mở MP3, tìm đến thư mục video, quả nhiên phát hiện ra video định dạng không đúng mấy hôm trước đã không còn trong máy nữa.

Tôi cũng không vội vàng mở phim xem, bởi vì trong phòng có biển rồi.

“Này, các cậu biết gì chưa? Hôm nay mình với Cá ra ngoài, hai đứa mình gặp một bạn nam, là học sinh lớp Thực nghiệm 1 ngày trước, cậu ấy còn đưa cho Cá một cái MP3 nữa.” Thang Tuyết Phân, cậu tiến bộ rồi đấy, biết công lực mình không đủ liền nhờ mọi người yểm hộ chứ gì?

Thế là, tôi cực kỳ vinh dự trở thành chủ đề của chương trình tọa đàm của phòng buổi tối nay.

“Cá, thật á? Người ta là ai thế?” Vương Doanh Chi cậu biết rõ còn giả vờ hỏi chứ gì? Mình không tin cậu không đoán được cậu ấy là ai.

“Phải đấy, Cá cậu trả lời mau lên!”

“Cá, thẳng thắn được khoan hồng, quanh co lòng vòng phải nghiêm trị!” Cho nên một đám con gái ngu ngơ lại ham nhiều chuyện ngay lập tức hô hào khẩu hiệu vùng lên.

“Việc này...” Tôi nuốt nước bọt, cố ý ngừng lại một chút, không ngoài dự đoán ai nấy đều im lặng lắng tai nghe, “là bạn học cũ, mình nhờ cậu ấy tải phim giúp, tên La Trắc Kiệt, cậu ấy tốt bụng lắm, không tin các cậu cứ hỏi Châu Mẫn với Hồng Huy mà xem.”

“Phải đấy, La Trắc Kiệt tốt bụng lắm.” Châu Mẫn phụ họa lời tôi.

“Đúng nha, cậu ấy không những tốt mà thành tích cũng siêu nữa, cô chủ nhiệm cũ của bọn mình xưng cậu ấy như trứng mỏng luôn.” Cẩm Nghênh cũng là học sinh lớp Thực nghiệm 1 ngày trước nói thêm vào.

“Thế cơ à? Nhưng mà các cậu đang nói La Trắc Kiệt lớp Thực nghiệm 2 á? Mình nhớ Thu từng nói cậu ấy trùm lắm, bài kiểm tra Vật lý lần trước cậu ấy được trọn điểm luôn.” Sau đó Vương Doanh Chi lại dừng lại một chút, “Cá này, sao cậu thân với cậu ấy vậy?”

Vương Doanh Chi cậu tha hồ diễn sâu vào, hai đứa mình hiểu rõ nhau quá mà, mình không tin tên Lương Dục Thu nhiều chuyện nhà cậu không kể chuyện của bọn mình cho cậu nghe.

“Cũng bình thường, vì lúc trước cậu ấy ngồi phía trước mình nên cũng hay nói chuyện.” Tôi tròn mắt nói dối, chẳng qua trên thực tế điều này cũng không phải hoàn toàn không đúng, với lại quan trọng hơn tiểu thư đây là tay thành thạo trong việc này.

“Thật chứ? Có điều đúng là mình từng nghe có người khen cậu ấy, Hắc muội cũng không ngớt lời ca ngợi cậu ấy cần cù chịu khó.” Hình như tôi đang được chiêm ngưỡng nụ cười xấu xa của người nào đó.

“Ha ha, vậy nữa à? Chắc vì Hắc muội thích người ta thôi.” Tôi cố tình suy đoán.

“Ừ, cũng có khả năng này!” Châu Mẫn rõ ràng không biết tôi và Vương Doanh Chi đang đấu trí với nhau, ngốc nghếch phát biểu ý kiến.

“Mà này, không phải Hắc muội có người yêu rồi à? Bạn học cũ của mình bảo thế.” Người đặt câu hỏi là Cẩm Nghênh.

“Cậu muốn nói bạn học tên Lâm hả? Hình như có tin đồn này thật.” Chiêu giả ngốc này đúng là vô cùng có ích.

“Ừ ừ, đúng cậu ấy đấy! Không phải cậu ấy bị Hắc muội đá rồi đấy chứ? Ài, tội nghiệp quá!” Bạn học Cẩm Nghênh, nghe cứ như thể cậu đang cố gắng phao tin người ta bị Hắc muội đá thật ấy. Theo mình việc làm của cậu mới tội nghiệp ấy.

“Nhưng hôm kia mình còn thấy Hắc muội với bạn Lâm nắm tay đi trên đường mà!” Hồng Huy kể sự thật cậu ấy chính mắt nhìn thấy.

“Không lẽ là tình tay ba?” Thang Tuyết Phân thay mặt mọi người hỏi.

“Hắn là tình tay bốn đấy!” Vương Doanh Chi giả vờ thần thần bí bí nói.

“Thôi đi, việc này liên quan gì đến bọn mình đâu, trừ phi bọn mình đi hỏi trực tiếp đương sự, nếu không thảo luận đến năm sau cũng không thảo luận ra kết quả.” Nếu chủ đề này không dừng lại ở đây, chắc tôi đi nhảy lầu mất.

“Cũng có lý, không quan tâm nữa, đi ngủ thôi!” Hồng Huy và tôi dù ít dù nhiều vẫn có sự ăn ý nhất định.

Cho nên, xem như tôi đã an toàn sống sót qua cơn hiểm họa này.

Thực ra, phải nghe những điều Vương Doanh Chi nói mà bảo không để ý thì là lừa mình dối người, dù tôi biết mấy câu này nhất định có sơ hở, nhưng tôi lại không tìm được lý do gì để phản bác, hơn nữa dù có, tôi lấy tư cách gì để phản bác đây? Vậy nên, những thiệt thòi tối nay tôi là người ăn đủ.

Bỏ qua vậy, không tiếp tục suy nghĩ những điều phiền não này nữa, nghe nhạc rồi đi ngủ thì hơn! Ai ya, những giai điệu êm ái của Bandari truyền vào tai khiến người nghe cảm thấy vô cùng thư thái, quả không hổ là liều thuốc xoa dịu tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Bộ Phim Không Ai Muốn Xem

Buổi tối.

Lãnh đạo nhà trường tổ chức một hoạt động dờ hơi, bỏ qua tiếng ai oán của toàn thể học sinh, cương quyết bắt tất cả giáo viên và học sinh có mặt đầy đủ tại sân thể dục tiếp nhận nguồn sáng mới của nền văn hóa tiên tiến – được xem bộ phim mang tính giáo dục về lòng yêu nước “Chàng lính nhỏ Trương Ca”, sẵn tiện tiếp nhận luôn sự bao vây của bè lũ muỗi vằn độc ác. Theo tôi, đây chính là biểu hiện của cường quyền chính trị, đáng tiếc chúng tôi chỉ là giai cấp vô sản, khi đối mặt với giai cấp tư sản cầm quyền chỉ có thể bị bóc lột mà thôi.

Là một học sinh lớp 11, lẽ dĩ nhiên chúng tôi bị sắp xếp ngồi ở khoảng giữa sân thể dục; hơn nữa vì chúng tôi là lớp Thực nghiệm, cho nên bị xếp ngồi vào vị trí trung tâm của khu vực ở giữa.

Lần này muốn lên về sớm là việc khó hơn lên trời. Tôi khóc không ra nước mắt thảm nghĩ.

Có điều nếu sắp xếp thế này, tỉ lệ bị muỗi bao vây sẽ thấp hơn khu vực ngoài rìa vài phần trăm chứ nhỉ? Dù tôi cũng biết phạm vi bay lượn của muỗi là trong vòng bán kính 100 mét từ nơi nó sinh ra, cho dù ngồi ở đâu nó cũng sẽ tấn công tôi, tôi vẫn không thể không tự an ủi mình như vậy.

Lớp tôi đến khá sớm, thế là đám con gái liền tụ tập trên bãi cỏ tám chuyện. Mãi đến khi bộ phim bắt đầu mấy khu vực bên cạnh mới có người.

Bên cạnh lớp tôi đương nhiên không ai khác ngoài lớp Thực nghiệm 2, đám con trai bên đó chưa kịp ngồi xuống đã chiếm mất phần ồn ào của con gái lớp tôi. Mấy câu chuyện cười 18+ lại càng được dịp thoải mái, thông dong thi triển ra khỏi miệng.

“Cá ơi!” Đàm Kien nhìn thấy tôi liền đưa tay vẫy.

“Đàm Kiện, chào buổi tối nhé!” Tôi cũng cười vẫy tay lại, sau đó ánh mắt vô tình lướt qua sau lưng cậu ấy.

Phía sau cậu ấy là La Trạc Kiệt, nhưng hình như cậu ấy không định nhìn về phía này, cứ cười nói với Hắc muội bên cạnh suốt.

“Hắc muội, mình ngồi với cậu nhé!” Đới Sinh cũng chen qua bên đó, nịnh nọt nói với bạn học Hắc muội.

“Cậu biến nhanh! Mình ngồi với La Trạc Kiệt!” Hắc muội hét vào mặt Đới Sinh. Thế là gần như cả sân thể dục đều ném ánh mắt “chào hỏi” về phía các cậu ấy.

Người nào đó vẫn không có ý định quay đầu về phía này. Ngược lại bạn học Hắc muội mới là người không ngại gian khổ nhìn sang chỗ tôi cười một cái, trong mắt người khác, đó là làm màu, trong mắt tôi, đó là khiêu khích.

Tôi không nhìn về phía đó nữa, chuyển sang nhìn Từ Hoa và Trình Nhan lớp các cậu ấy đang ngồi đằng trước, mặc kệ âm thanh ồn ào xung quanh chào các cậu ấy một cái, sau đó lại nhập vào hội trà đá vỉa hè đang vô cùng sôi nổi của lớp mình.

Không thèm chào hỏi thì thôi, tiểu thư đây mới không thèm ấy! Thị uy cái khi gì chứ, hoàn toàn không cần thiết!

Mà tôi thật sự không quan tâm à? Aizz, ai biết đâu.

....

“Cá, chân cậu đỡ chưa?” Quay đầu lại liền nhìn thấy lớp trưởng vừa xinh đẹp vừa chu đáo đang nhìn mình cười, lớp trưởng đại nhân ấy mà, chưa bao giờ bỏ quên bất cứ tình tiết dù nhỏ đến mức nào.

“Ừ, vốn cũng chẳng có gì to tát, bây giờ bình thường cả rồi!” Có những sự chu đáo cả đời này tôi cũng học không được. Lớp trưởng có thể lãnh đạo cả một lớp, âu cũng có lý do của nó.

“À đúng rồi, hôm nay mình chụp nhiều hình lắm, ai cần cứ đưa USB đây, tối mai về nhà mình copy lại cho.” Hôm nay Vương Doanh Chi “mượn” máy ảnh của bạn trai chạy vòng quanh khắp sân thể dục tác nghiệp, xem ra có vẻ thu hoạch lớn rồi đây.

“Đăng toàn bộ lên hộp thư điện tử của lớp đi, ai muốn tải xuống cũng tiện.” Tôi chỉ có thể cảm thán, quả không hổ danh là lớp trưởng.

“Cũng được.” Sau đó Vương Doanh Chi quay đầu nhìn tôi, “Cá, mình nhớ hình như cậu có USB phải không? Cho mình mượn dùng nhé? Để mình bảo Thu tối nay về nhà copy toàn bộ hình của lớp mình vào đó.”

“Ừ, lát nữa về phòng mình đưa cho.” Tại sao tôi luôn cảm thấy cậu ấy đang áp ú ý xấu thế nhỉ?

.....

“Ê, La Trạc Kiệt mấy câu này mà cậu cũng nói ra được hả?!” Hắc muội bên cạnh cố ý mở lớn âm lượng giọng nói, thành công thu hút sự chú ý của bốn phương tám hướng.

Khi chúng tôi nhìn sang, La Trạc Kiệt mặt đỏ như gấc không lên tiếng, bạn học Hắc muội đang đánh cậu ấy bùm bụp.

“Cậu giỏi rồi, đang khinh bỉ mình chứ gì? Mình không so được với người ta, nhưng mà cũng phải xem người ta có qua giành với mình không đã.” Bạn học Hắc muội nhìn chúng tôi, biểu diễn vẻ mặt của cường hào ác bá lúc chiếm đoạt con gái nhà lành, ánh mắt thẳng lợi không hề che dấu.

Việc này, các cậu ấy muốn ồn ào thế nào tùy các cậu ấy, tôi không quản nổi.

“Liếc mắt đưa tình cũng phải nhìn xem bây giờ là lúc nào chứ, các cậu ấy không thấy mất mặt hả?” Thang Tuyết Phân không hay biết gì lên tiếng.

“Tuyết Phân cậu ghen tỵ với người ta chứ gì? Nhanh nhanh tìm một người sell chính mình đi là được thôi?” Châu Mẫn ghé vào chọc ghẹo.

“Các cậu sai rồi, bạn nữ đó có bạn trai rồi.” Vương Doanh Chi đưa tay chỉ bạn học Lâm đang ở khu vực giữa của lớp Thực nghiệm 2.

“Người đó chính là bạn Lâm đấy, lần trước ở ký túc xá bọn mình bàn về các cậu ấy rồi, nghe nói yêu đương thắm thiết. Nhưng mà có người yêu như thế bạn Lâm cũng không quản à?” Bạn học Lâm trước đây học lớp Thực nghiệm 1, Châu Mẫn đương nhiên có thể nhận ra cậu ấy.

“Con người Hắc muội như vậy rồi, hợp với đám con trai lớp cậu ấy lắm, lúc máu lên cậu ấy còn không xem mình là con gái nữa kìa. Chỉ có một mình bạn Tiểu Lâm ghen thôi. Nghe đồn lúc ghen bạn Tiểu Lâm tự hành hạ mình ghê lắm, lần trước bị thương ở tay hình như là vì cậu ấy nắm tay đám mạnh vào tường đấy. Bây giờ á, cậu ấy thi hành chính sách mắt không thấy tâm không phiền nên mới ngồi xa như thế.” Dáng vẻ hiện tại của Vương Doanh Chi cực kỳ giống một bà thầy bói, trên mặt viết hoa in đậm hàng chữ “Tin lời ta trường sinh bất tử.”

“Quào! Đúng là đàn ông thế kỷ 21! Mặc dù tâm lý có chút vấn đề.” Thang Tuyết Phân cảm thán, “nhưng mà bạn nam ngồi cạnh Hắc muội cũng không biết né scandal hả? Đùa giỡn với phụ nữ đã có chồng không hay lắm đâu? Với lại hình như mình thấy cậu ấy hơi quen.” Thang Tuyết Phân khổ não suy nghĩ tại sao lại cảm thấy người ta trông quen quen.

“Đồ ngốc! Cậu ấy là La Trạc Kiệt bạn học cũ của bọn mình, chính là người lần trước cậu kể đưa MP3 cho Cá áy!” Châu Mẫn rõ ràng hơi bị kích động, giọng nói cũng hơi quá trớn, cho nên chúng tôi bên này cũng thu hút được ánh mắt của không ít quần chúng đang ngồi trên sân, chỉ duy nhất ánh mắt của người nào đó là chưa từng ghé qua đây.

“Ồ, thì ra là cậu áy!” Thang Tuyết Phân vỡ lẽ.

“Hôm nay anh Châu nhắn tin nhờ mình nhắn lại với cậu, ngày mai trời chuyển lạnh nhớ mặc thêm áo.” Tôi báo cáo với Hồng Huy nội dung tin nhắn oanh tạc anh Châu nhắn cho tôi ngày hôm nay.

“Đừng để ý cậu áy, cậu áy đang lên cơn đấy.” Hồng Huy nghiêng đầu nói.

Ha ha, nếu Hồng Huy cậu có thể khống chế được khoe môi mình không cho nó cong lên, vậy thì lời nói của cậu sẽ càng có sức thuyết phục hơn. Xem ra hẳn là bình an sống sót qua nguy cơ lần này rồi.

“Này! Rốt cuộc cậu với La Trạc Kiệt là thế nào? Cậu đừng mong dùng mấy câu qua quýt đối phó với các cậu áy hôm trước lừa mình!” Thấy tôi đang cười trộm, cô gái hung dữ nào đó thẹn quá hóa giận, bắt đầu phản công vào điểm yếu của tôi.

“Vừa nãy cậu cũng nhìn thấy mà, cậu cho rằng bây giờ bọn mình có thể như thế nào?” Cậu áy ngó lơ tôi là hoàn toàn, triệt để ngó lơ luôn đấy.

“Mình thấy cậu áy đang xấu hổ thôi. Không phải bình thường vừa nhìn thấy người của lớp Thực nghiệm 2 cậu cũng không thèm chào cậu áy một tiếng còn gì? Ngay cả mình cũng nhận ra, cậu nghĩ cậu áy không nhận ra chắc?” Hồng Huy liếc tôi.

“Àizz, việc này..., không hẳn vậy đâu?” Tôi thật sự không hề nghĩ đến vấn đề này.

“Có khả năng hay không trong lòng cậu khắc biết, mình chỉ tốt bụng nhắc nhở cậu một chút thôi.” Muốn làm người quần chúng đứng xem chứ gì?

Tôi cúi đầu không nói gì.

“Cá này, các cậu đang thì thầm gì thế? Mình muốn nghe, mình muốn nghe!” Thang Tuyết Phân đột nhiên nhào đến.

“Nghe cái gì mà nghe? Người lớn nói chuyện con nít con nôi biến ra chỗ khác!” Bạn học Hồng Huy phiên bản đàn chị lên sân.

Có điều không phải là “người lớn nói chuyện con nít con nôi không được chen vào” à? Sao lại thẳng cấp thành “biến ra chỗ khác” rồi?

“Huhu, Hồng Huy bắt nạt mình, rõ ràng mình lớn hơn các cậu!” Thế là người nào đó bắt đầu giả khóc.

“Ừm, cậu nói lại lần nữa xem?” Đàn chị nào đó cao giọng, những người có mang theo não đến đây đều có thể nghe ra đây chính là uy hiếp trắng trợn.

Cho nên sinh vật đơn thuần nào đó vội vàng im miệng, lại còn rất hình tượng hóa làm động tác kéo phéc-mơ-tuya, sau đó ngoan ngoãn dạt sang chỗ khác.

“Ha ha, ăn hiếp cậu áy vui lắm hả?” Thực ra tôi cũng cảm thấy thế.

“Đừng hòng đánh trống lảng, việc giữa cậu và cậu áy, nhất định tuyệt đối, chắc chắn không được giấu mình!” Ánh mắt đầy vẻ uy hiếp của cậu áy dường như đang cảnh cáo với tôi: “Nếu cậu đã biết bí mật của mình, vậy thì phải đem bí mật của cậu ra đây để trao đổi!”

Thật là một con nhò tùy tiện! Tôi bất lực nghĩ thầm.

“Được được được, nếu có việc gì xảy ra mình sẽ nói với cậu đầu tiên.” Tôi dỗ ngọt.

“Thế thì tốt!” Cho nên người nào đó vừa lòng hả dạ rồi.

Nhưng cậu áy không phát hiện ra, tôi nói là “nói với cậu đầu tiên”, chứ không phải “đầu tiên là nói ngay với cậu”. Câu thứ nhất khác câu thứ hai ở chỗ, tôi có chọn nói ra hay không. Thừa nhận, đây là do tôi cố tình dùng tiểu xảo mà thành.

Bởi vì tôi đã bắt đầu có bí mật chỉ của riêng mình, ừ, chỉ của riêng một mình tôi thôi.

Tầm nhìn của tôi lại lần nữa thoát khỏi kiểm soát của não bộ len lén nhìn sang bên kia, chỉ thấy cậu áy vẫn đang nói cười rôm rả với bạn học Hắc muội.

Trong lòng tôi có chút khó chịu, chường chường, ngọt ngọt. Tôi cười khỏ, lần đầu tiên biết ghen của tôi là thế này đây nhì.

....

Lúc hết phim ai nấy đều vội vàng tản đi, người qua người lại, tôi thả bộ thong dong không nhanh không chậm, thành công bị các cậu áy bỏ rơi lại.

Tôi vốn nghĩ đứng tại chỗ đợi người khác đi hết sẽ an toàn hơn một chút, ai ngờ vẫn bị người ta bị đẩy mạnh một cái.

“Xin lỗi nhé!” Tôi còn chưa kịp nhìn rõ mặt, người vừa vấp phải tôi đã nhanh chóng biến mất giữa biển người.

Tôi đưa tay xoa bả vai bị đụng đau, trong lòng khẽ bi ai: quả nhiên Trung Quốc chẳng có gì nhiều, chỉ có người là nhiều nhất.

“Cẩn thận!” Có người dùng sức nắm chặt cánh tay phải tôi lại, kéo tôi sang một bên.

“Đừng ngo ngẩn chỗ người ta qua lại dễ bị tông trúng lắm! Lần sau đừng có thế nữa!” Tôi ngẩn người một lúc, ngẩng đầu nhìn chủ nhân của cánh tay, ra là cậu ấy cơ đấy.

“Cảm ơn cậu!” Cậu ấy còn giận à? Sao tôi cứ thấy quái quái thế nào ấy?

“Đội lắt nữa hãy đi.” Giọng điệu cậu ấy hòa hoãn đôi chút.

“Ừ, cũng được.” Tôi cũng đang có ý này, mà không cần hỏi nguyên nhân tôi cũng đại khái đoán được vì sao cậu ấy tức giận rồi. Cho nên tôi cười thầm trong lòng, cảm giác bức bối lúc nãy đột ngột bốc hơi sạch sẽ.

Yên lặng đứng cạnh cậu ấy, nhìn đám đông chen chúc ồn ã, chúng tôi không ai nói điều gì.

Khung cảnh náo nhiệt xung quanh và chúng tôi yên tĩnh đứng đây tạo thành một sự tương phản quá lớn. Bỗng nhiên tôi có cảm giác dường như thời gian đang dừng lại ở giây phút này, giống như đi xem pháo hoa, đột nhiên trong chớp mắt có thể tìm thấy được sự vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.